RINA KENT

PRENSES KRALI TAHTTAN İNDİRMEMELİYDİ.

ÇELİK PRENSES

ROYAL ELITE KİTAP 2

REN

YAZAR HAKKINDA

Rina henüz beş yaşındayken adı sanı duyulmamış bir filmdeki kötü adama âşık olup adam öldürüldüğünde hüngür hüngür ağlamıştı. Aile üyeleri Rina'nın bunun "adil" olmadığını haykırışını şaşkınlıkla izlemişti.

O zamandan beri, büyüleyici bir şekilde anti-kahramanların, kötü adamların ve toplumun dışladığı kişilerin en sevdiği karakterler olduğunu farkındaydı.

Büyüdükçe, Rina canlı bir hayal gücü ve hikâye anlatma yeteneği geliştirdi. Böylece ahlaki açıdan gri erkeklerin sözcüsü olmak ve onlara hak ettikleri sonu vermek için çalışmaya başladı.

Her şey canavarlarla ilgili hikâyelerle başlayıp ardından söz konusu canavarları sevecek ve kabul edecek kadar cesur kadınlarla ilgili hikâyelere dönüştü.

ÇELİK PRENSES

RINA KENT

Çeviren: Deniz Metin

REN

ÇELİK PRENSES
Rina Kent

Özgün Adı: Steel Princess
Çeviren: Deniz Metin

Editör: Sude İlter Kahramanoğlu
Düzelti: Öznur İlter
Redaksiyon: Meryem Çelikten Çağlar
Son Okuma: Duru Önver
Kapak Tasarım: Qamber Designs&Media
Kapak Uyarlama: Şeyma Kırbaş
Sayfa Tasarım: İrem Kaya

Basım Tarihi: Ağustos 2024
ISBN: 978-625-6079-21-2
Yayınevi Sertifika No: 30492

Ren Kitap
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8
Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:
Bordosiyah Yayın Basım Dağıtım
Aj. Tar. Gayr. İth. İhr. San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Davutpaşa Caddesi. Güven İş Merkezi No: 83/2
B Blok İç Kapı No: 312 Zeytinburnu-İstanbul
matbaa@bordosiyah.com.tr Tel: 212 613 73 00
Sertifika No: 44653

www.renkitap.com

ÇELİK PRENSES

RINA KENT

XoXo

Rina

Kayıp ruhlara,
Yalnız değilsiniz.

Yazarın Notu

Merhaba okuyucu arkadaşım,

Kitaplarımı daha önce okumadıysan bilmiyor olabilirsin ama ben üzücü ve rahatsız edici olabilecek karanlık hikâyeler yazıyorum. Kitaplarım ve karakterlerim herkesin kaldırabileceği türden değildir.

Çelik Prenses karanlık bir lise zorba aşk hikâyesi, erişkin genç yetişkin kitabıdır. Bazı okuyucuların nahoş bulabileceği şaibeli durumlar içerir.

Bir kahraman arıyorsanız, Aiden o DEĞİL. Fakat bir kötü adam için can atıyorsanız, o zaman Aiden King'in dünyasına hoş geldiniz.

Bu kitap bir serinin parçasıdır ve bağımsız değildir.

Royal Elite Serisi:

Sapkın Kral

Çelik Prenses

Çarpık Krallık

Black Knight

Vicious Prince

Ruthless Empire

Playlist

Let It Burn – Red
Up in Flames – Coldplay
Death and All His Friends – Coldplay
Up with the Birds – Coldplay
Fun – Coldplay & Tove Lo
Heroin – Badflower
Kill Somebody – YUNGBLUD
Anarchist (Unplugged) – YUNGBLUD
Break In – Halestorm
Unstoppable – Red
Hymn for the Missing – Red
If I Break – Red
Gone – Red
Not Alone – Red
Yours Again – Red
Obsession – Joywave
Teeth – 5 Seconds of Summer
Youngblood – 5 Seconds of Summer
Rush – The Score
The Descent – Bastille
Bury Me Face Down – Grandson
Burning Alive – 8 Graves
My Friends – Bohnes
Guns and Roses – Bohnes
Dead – Normandie
I Don't Care – Our Last Night
Hollow – Barns Courtney
You Should See Me in a Crown – Billie Eilish

Birinci Bölüm

Aiden

Sezgi ilginçti.

Sert bir nesneye çarpan şiddetli enerji gibiydi.

Sezgi, savaş başlamadan kaybedeceğinizi öngörebilmekti.

Ve ben savaşları kaybetmezdim.

Koçun klasik moral konuşması biter bitmez, postacı çantamı kapıp kimseyle konuşmadan soyunma odasından çıktım.

Nash bana seslense de onu ve diğer herkesi görmezden geldim.

Sık sık kafamın içinde kayboluyordum, benimle zihnim arasına girmemeleri gerektiğini biliyorlardı. Ayrıca benimle neredeyse yirmi yıl geçirmişlerdi, çoktan alışmış olmalıydılar.

Telefonumu çıkarıp Elsa'yı aradım. Kapalıydı. Elsa telefonunu kapatmazdı. Asla. Kabul etmese de vasilerinden biri ararsa telefonu açmama konusunda bilinçliydi.

Soyunma odasının önünde durup tekrar denedim.

Hâlâ kapalıydı.

Genelde olumsuz fikirleri, olumluların önüne koyardım çünkü olumlu olanlar sizi perişan ederdi. Fakat o anda, algımın bir istisnasının olmasını diledim.

Olumsuzdan önce biraz olumlu şeyler olmasını diledim.

Elsa'nın lanet telefonunun kapalı olmamasını diledim.

Üstelik ben dilek dilemezdim bile.

"Hey, King!" Astor bana arkadan çarparak kolunu omuzlarıma doladı.

Üniforması tamamen yanlış düzeltilmişti, nemli saçlarında sanki doğru düzgün yıkamayla uğraşmamış gibi hâlâ şampuan vardı. Soyadına tamamen aykırıydı. Eğer babası kont Astor bu hâlini görseydi, onu bir yere kapatıp görgü kurallarını en baştan öğretirdi.

Böylesine meşgul olmasaydım, sırf Astor'ın tepkisini görmek için babasına bir fotoğrafını gönderirdim.

Bazen eğlenceli biri oluyordu.

Görünüşüne rağmen, yanımızdan geçen kızlar ona doğru gözlerini kırpıştırdılar. Astor onlardan birine göz kırparken, bir diğerine onu aramasını işaret etti.

Bu okulun standartlarını yükseltmesi gerekiyordu.

"Bok gibi görünüyorsun," dedim ifadesizce. "Ve ben kırmadan önce kolunu çek."

"Veee işte benim arkadaşım." Bana sırıttı. "Bir anlığına seni kaybettiğimi sandım. Şimdi, nerede kalmıştım? Neden senin huysuz kıçının yanına gelmiştim?" Parmaklarını şıklattı. "Doğru! Jonathan, müdürle Premier Lig'in yetenek avcılarıyla ilgili görüştü mü? Beni de öner, olur mu?"

"Jonathan burada mıydı?"

"*Bah alors**, dostum. Okuldaki herkes babanın burada olduğunu biliyor ama sen bilmiyor musun? Cidden, bu da ne şimdi?"

Jonathan REO'daydı.

Elsa'nın telefonu kapalıydı.

Bunu tesadüf olarak görmek istesem de tesadüf diye bir şey yoktu. Tesadüf, gerçeklik yüzlerine çarptığında zayıf insanların kullandıkları bir bahaneydi.

Elsa'yla tekrar karşılaşmam tesadüf değildi. Şimdi ortadan kaybolması da öyle.

---

* Fransızca: Pekâlâ. –ç.n.

Ona Jonathan'la konuşmamasını söylemiştim. Ondan uzak durması gerektiğini açıkça belirtmiştim.

Ambulans sesi havada yankılandı. Geçip giden bir ambulansın sesi değildi. Hayır. Ambulans doğrudan okulun arka girişine geliyordu.

"Ooo," Astor pencereden bakmak için parmak uçlarında ilerledi. "Drama. Hadi gidip izleyelim."

Jonathan REO'ya gelmişti.

Elsa'nın telefonu kapalıydı.

REO'da bir ambulans vardı.

Sezginin olayı ne miydi? Daima doğru çıkardı.

En azından benim durumumda.

"Hey, King." Knight bize doğru koşarken kaşları çatılmıştı. "Bunu görmek isteyebilirsin."

"Ben de ona bunu söylüyordum," dedi Astor. "Drama var, her zaman dramanın içinde yer almalıyız..."

"Elsa." Knight onun sözünü kesti. "Havuzda boğulurken bulunmuş."

İkinci Bölüm

Elsa

Geçmiş

"Zayıfsan benim olamazsın." Tüyler ürpertici ses vızıltıya dönüştü. Uzun zaman önce unutulmuş bir vızıltıya.

Su ağzıma, burnuma ve kulaklarıma doluyordu.

"Savaş!" Ses tepemden bağırıyordu. "Savaş, Elsa!"

Uzuvlarım suda salınıyor, göğsüm, bastırılmış enerjiyle daralıyordu. Nefes alamıyordum.

Lütfen nefes almama izin ver.

O tanıdık baş dönmesi beni pençesine çekiyordu. Artık uzuvlarım neredeyse hiç hareket etmiyordu.

Sudan dışarı çekildim. Nefes almak için çırpınırken sesim boğuk çıkıyor, salyalarım akıyordu. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Birkaç kez göz kırptıktan sonra bile görüşüm hâlâ bulanıktı. Kasvetli, bulutlu hava; yapışkan bir parlaklıkla tenimi kaplıyordu. Ben titrerken, kıyafetlerim macun gibi bedenime yapışmıştı. Dişlerim takırdasa da o canavarlar beni yalnız bırakmıyordu.

Bir ismi söylemek istiyordum ancak söylersem; suya atılmakla kalmayacak, aynı zamanda ismi anılmaması gereken kişi olmak zorunda kalacaktım.

Bu yüzden diğerini söyledim.

Elimde kalan tek ismi.

"An-"

Tekrar suya atılmıştım. Bu defa havayı içime çekememiştim bile.

Savaşma şansım yoktu. Canavarlar dövüşmeme izin vermiyorsa, savaşmanın ne anlamı vardı?

Yakında, adı anılmaması gereken kişi gibi olacaktım.

Yakında, annem bana sarılamadığı için başka birine sarılacaktı.

Canavarlar, ondan ve benden her şeyi almışlardı. O canavarlar beni öldürmüşlerdi. Bir kez değil, iki kez değil... defalarca.

Belki de hayata hiç dönmemeliydim. Dönmeseydim, canavarlar beni tekrar öldüremezlerdi. Dönmeseydim, adı anılmaması gereken kişi ve ondan sonra gelenler gibi olurdum.

Canavarlardan kaçamayanların başına bu gelirdi, değil mi?

Canavarlar istedikleri her şeyi alırdı.

Bir el, kolumdan çekerek beni sudan çıkardı. Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

O, benim için gelmişti. Daima yanımda olacaktı.

Uzuvlarımla ciğerlerim beni yüzüstü bırakmıştı. Ağzımı açıp nefes bile alamıyordum.

Gözlerimi kapatıp suda sürüklenmekten başka hiçbir şey yapamıyordum.

Günümüz

Gözlerim aralanırken, antiseptik kokusu burnuma doldu.

Sonsuzluk gibi hissettiren süre boyunca, beyaz tavana bakarak antiseptik kokusunun her tarafıma ve içime işlemesine izin verdim.

Burası bir hastane olmalıydı. Neden hastanedeydim?

Buraya yatırılmamdan önce neler olduğunu hatırlamayacak kadar sersemlemiştim.

Şey yüzündendi…

Bu o olabilir miydi?

Elimi hızla göğsüme götürdüm ama herhangi bir bandaj yoktu.

Pekâlâ, o zaman bu kalp ameliyatıyla alakalı değildi.

Cevapları bulmak için beynimi zorlasam da başım dönüyordu. Her şey, birleştirilecek parçaları bulunmayan devasa, kara bir yapboz gibi hissettiriyordu.

"Ah, canım. Uyanmışsın." Teyzem yatağımın yanında belirmeden önce, narin sesi kapının eşiğinden duyuldu.

Kızıl saçları topuz yapılmıştı, siyah bir takım giyiyordu. Yüzünün solgunluğu her zamankinden daha endişe vericiydi.

"Teyze…" Sesimdeki sersemlik karşısında susup boğazımı temizledim. "Ne oldu?"

Doğrulmaya çalıştığımda, teyzem hastane yatağını ayarlayıp sırtıma yastık koyarak yardımcı oldu. Damarlarıma saplanmış iğneye bakınca tenimin altında derine yerleşmiş bir kaşıntı başladı.

Bakışlarımı kolumdan ayırıp teyzeme odaklandım.

Kaşları çatılmış bir hâlde, yatağın kenarına oturdu. "Hatırlamıyor musun?"

"Otoparka gidiyordum, sonra..."

Elsa'nın ebeveynleri annesini öldürdü. Aiden'ın o canavara bakmasının tek nedeni, ailesinin günahını ona ödetmektir.

Jonathan King'in sözlerinin saldırısı karşısında birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım.

Bu rüyaydı.

Gerçek olamazdı.

Bunu ne kadar inkâr edersem, anılar beni o kadar kötü etkiliyordu. Beni yutup nefesimi kesen dalgalar gibilerdi.

Nefes almak için çırpındım.

Fakat hiçbir şey yoktu. Oksijen yoktu.

Nefes alamıyordum.

"Sınıf arkadaşlarından biri seni havuzda bulmuş. Nefes almıyormuşsun, okul ambulans çağırmış..."

Teyzem konuşmaya devam etse de ben nefes almakta zorlanıyordum. Ağır bir şey, göğüs kafesimle ciğerlerime çarptı.

Hastane önlüğünün içindeki yumruğumu sıkıp defalarca göğsüme vurdum.

Vurdum.

Vurdum.

Vurdum.

Nefes al.

Nefes al, seni aptal.

"Elsa!" Teyzem bağırırken sesi çatladı. "Ne-Neler oluyor?"

Vurdum.

Vurdum.

Vurdum.

Ne kadar sert vurursam, o kadar nefes alamıyordum. Bedenime hiçbir şekilde hava girmiyor ya da çıkmıyordu. Boğulacaktım.

Tıpkı suda olduğu gibi, nefes almayı bırakacaktım.

Sonum gelmişti.

"Elsa!"

Teyzemin sesi titrek, hassas bir hâl aldı. Bileğimi kavramaya çalıştı ama yapamadı. Hiçbir şey, beni tekrar tekrar vurmaktan alıkoyamıyordu.

Damarlarında çelik kan akıyor.

Sen benim şaheserimsin, Elsa.

Gururum.

Mirasım.

Oda gürültüyle doldu. Eniştemin sesini zar zor algılayabildim. Teyzemin ağlayışları. Doktorlar. Hemşireler.

Biri benimle konuşuyordu. Kör edici ışık, göz bebeklerime sokuldu.

Vurdum.

Vurdum.

Vurdum.

Dışarı çık.

Güçlü eller beni tutsa da vurmayı bırakamıyordum. Ellerimi bağladılar, kullandıkları malzeme bileklerimi kesiyordu.

Bana bir şey söylüyorlardı ancak kulaklarımdaki uğultu yüzünden duyamıyordum.

Artık bitmişti.

Her şey bitmişti.

Odadaki tüm seslerden daha yüksek bir sesle çığlık attım.

Dışarı çık!

İçimden çık!

Bir iğne tenimi deldi.

Ah.

Ellerim iki yanıma düşerken hareketlerim yavaşladı.

Gözlerim yuvalarında ters döndü.

Bitmişti.

Her şey.

Şimdi mutlu musun, canavar?

Üçüncü Bölüm

Elsa

Tekrar uyandığımda, teyzemle eniştem iki yanımda oturuyorlardı.

Teyzemin gözleri bir süredir ağlıyormuşçasına şişmişti; yumuşak, nemli bir bezle ellerimi siliyordu. Bu rahatlatıcı hatta sakinleştiriciydi.

Gözlerimi kapatıp içinden az önce çıktığım boşluğa geri dönme isteği duydum.

Orası sessizdi. O kadar sessizdi ki hiçbir şey görmüyor, hiçbir koku almıyor ve hiçbir şey hissetmiyordum.

Buradaysa antiseptik ve deterjan kokusu her yanımı sarmıştı.

Bu kokudan nefret ediyordum. Bana ameliyatımı, ne kadar anormal olduğumu hatırlatıyordu.

Kendimi uykunun kollarına bırakmak üzereyken, teyzemin ellerindeki bir şeyi fark ettim. Ceketinin kolları yukarı sıyrılmıştı, bileğindeki tırmık izlerini göz önüne seriyordu.

Çılgın bakışlarım enişteme kaydı. Dirseklerini dizlerine koymuş, beni çatılmış kaşlar ve gergin üst dudağıyla izliyordu.

Hayır.

Yapmadım.

Değil mi?

Sahne, kâbus gördüğüm zamanlardan kalan bir anı gibiydi.

Ve nöbetler geçirdiğim zamanlardan.

Hastanede nöbet geçirmiştim. Sanırım teyzeme yine vurmuştum. O tırmık izleri benim yüzümden olmuştu.

Onu *incitmiştim.*

"Özür dilerim," diye fısıldadım, yavaşça doğrulurken.

"Canım." Teyzem ellerimi silmeyi bırakıp beni kucaklamak için atıldı. "Kendine gelmene çok sevindim."

"Seni incittiğim için özür dilerim, teyze. Ç-çok özür dilerim." Boynuna doğru ağladım. "İstemeden oldu. Sorunumun ne olduğunu bilmiyorum."

"Senin bir sorunun yok, tamam mı?" Geri çekilip saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken ifadesi sertti. "Yalnızca streslisin. Öyle değil mi, Jaxon?"

"Evet, balkabağım." Eniştem daha yakına geldi, elimi tutarken zorla gülümsedi. "Sadece panik atak geçirdin. Doktor, durumun aslında olduğundan daha kötü göründüğünü söyledi."

"Ama..." Dudaklarım titrerken, teyzemin kolundaki tırmık izlerini gösterdim. "Teyzemi incittim ve..."

"Doktor, seni panik atağın ortasında durdurmamam gerektiğini söyledi." Sanki çok iyi bir kızmışım gibi saçlarımı okşarken gülümsedi. "Yani bu senin hatan değildi, tatlım."

Bu konuda nasıl böylesine kayıtsız olabiliyordu? Onun canını yakmıştım.

Daha önce de yapmıştım.

Eniştem onu dışarı çıkarmasaydı, ne yapardım bilmiyordum.

Doktorlar bana bir şey enjekte etmeseydi, şu an tırmalamaktan çok daha kötü şeyler yapmış olabilirdim.

Teyzem, hayatımda bildiğim tek anne figürüydü. Onu incitmem normal olamazdı.

"Bana okulda ne olduğundan bahset," diye irdeledi teyzem, eniştem de daha yakına geldi.

Dudaklarım ince bir çizgi hâlini aldı.

Tenimin altındaki o tanıdık kaşıntı tekrar başladı.

Panik atak geçirme sebebim, beni yine ele geçirmek üzereydi.

Oda dönmeye başladığında boştaki elim, eklemleri beyaza dönene kadar çarşafı sıktı.

Aiden bana intikam için yaklaşmıştı. Canımı yakmak için yaklaşmıştı.

Söz verdiği gibi beni *mahvetmek* için.

Her şey yalandı.

Bir oyundu.

Başından beri onun satranç tahtasındaki piyondum, bunu fark edemeyecek kadar saftım.

Hayır. Fark etmiştim.

Yalnızca bunu ciddiye almayacak kadar aptaldım.

"Balkabağım." Eniştemin sesi sertleşti. "Odaklan."

Başımı sallayıp tekrar onların yüzlerine odaklandım. Endişeli ifadelerini incelerken zihnimindeki pus neredeyse ortadan kalkmıştı.

Teyzemin yüzü sanki ona tekrar vurmamı bekliyormuşçasına kızarmıştı. Eniştemin vücudu, bunu yaparsam beni durduracakmış gibi öne doğru eğilmişti.

Daha önce sebep olduğum cehennemi onlara tekrar yaşatamazdım. Burada olmak için işlerini güçlerini bırakmışlardı. Onlara hâlihazırda olduğumdan daha fazla yük olamazdım.

Teyzem elimi eline aldı. "Havuzun etrafındaki güvenlik kameraları onarımda oldukları için çalışmıyormuş. Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Tüm vücudumu ele geçiren bir ürperti, omurgamdan yukarı fırladığında uzuvlarım kaskatı kesildi.

Suda süzülüyordum, süzülüyordum ve *süzülüyordum*.

Nefes alamıyordum.

İçime çektiğim tek şey, yudumlarca su ve daha fazla suydu.

Dilimde hâlâ klorun tadını alabiliyordum.

Çok soğuktu. Ben orada suda süzülürken çok, *çok* soğuktu.

Bir anlığına, sonumun geldiğini düşünmüştüm çünkü son böyle hissettirirdi, değil mi? Sonsuzdu.

Yalnızdı.

Ve soğuktu.

Cehennem sadece kavurucu ateşten ibaret değildi. O su, benim özel cehennemimdi.

Soğuk bir cehennem.

Biri beni itmişti.

Sanırım bir el, beni doğrudan suya itmişti.

Ancak bunun doğru mu, yoksa hayal gücümün ürünü mü olduğundan emin olamıyordum. Ne de olsa otoparktan havuza kadar olan kısımda kendimde değildim. En başta havuza gitmemeliydim.

Havuza giderken zaman kavramını yitirdiysem ve gördüğüm yüzleri hatırlamıyorsam, neden aklım bana oyun oynamıyor olsundu ki? İtildiğimi düşünmek zihnimi, oraya kendi isteğimle atladığıma inanmaktan koruyabilirdi.

Bu... korkutucu bir düşünceydi.

İtildiğimi kanıtlayacak hiçbir şeyim yoktu, kendim emin olmadan teyzemle eniştemi endişelendiremezdim.

Burnumu çekerken gülümsedim. "Sanırım ayağım takıldı."

"Havuzun kenarında ne yapıyordun ki?" diye sordu teyzem. "Onlardan vebalılarmış gibi kaçarsın."

"Blair." Eniştem ona imalı bir bakış attı.

"Ne? Kendi isteğiyle havuzun yanına gitmezdi." Gözlerini kıstı. "Bunu sana Aiden mı yaptırdı?"

Adı anılınca kalbim sıkışsa da kafamı salladım.

"O antrenmandaydı..." Çılgınca bir düşünce aklıma hücum ederken sözlerim yarıda kaldı.

Antrenmanda mıydı?

O yıldız forvetti, istediği zaman antrenmanı ekebilirdi. Havuzda bulunabilirdi.

Dudaklarım titredi.

Beni iten o olamazdı, değil mi?

İçimden kendime vurdum. Onu asla olmayacağı bir aziz gibi göstermeyi bırakmam gerekiyordu.

Gerçek şuydu: King beni boğabilirdi.

Ne de olsa REO'da beni mahvetmek isteyen tek kişi oydu.

"Hemen sonuca varmayı bırak, Blair," dedi eniştem teyzeme.

"Sadece ne olduğunu öğrenmeye çalışıyorum. Kendi isteğiyle o havuza gitmezdi."

Haklıydı. Gitmezdim.

Yine de kendimi havuzun etrafında bulmuştum. Kimse elimden tutup beni oraya götürmemişti, kendi ayaklarımla gitmiştim.

O sırada bilinçaltım bana ne söylemeye çalışıyordu?

Kapı çalındığımda üçümüz de doğrulduk.

"İçeri gelin," dedi eniştem.

REO üniforması giymiş bir oğlan, hastane odasına girerken gözlerimi sildim. Son sınıf olacak kadar büyük dursa da onu daha önce hiç görmemiştim.

Unutulacak türden biri de değildi.

Uzun boyluydu, geniş omuzları ve hafifçe tanıdık gelen, delici ela gözleri vardı.

Açık renk saçları kısa kesilmişti, neredeyse askeri kesime benziyordu.

Sanki daha önce karşılaşmış gibiydik ama tam olarak da değildik.

"Ah, Knox." Teyzem parlak bir gülümsemeyle ayağa kalktı. "İçeri gel."

Knox mu? İçeri gel mi?

İkisine de sorgulayıcı bir bakış attım.

"Tatlım." Teyzemin bakışları benden yeni çocuğa kaydı. "Knox seni havuzdan çıkarıp ambulansı arayan kişiydi. İlk yardımda bulunmasaydı, nefes alamayabilirdin."

"İyi olmana sevindim." Gülümsediğinde gözleri kapandı.

Bu şaşırtıcı şekilde çekiciydi.

"Ah," dedim. "Sana teşekkür etmek için uygun kelimeleri bulamıyorum."

"Az önce buldun." Tekrar gülümsedi. "Royal Elite'e başlamak için harika bir olay, değil mi?"

"Başlamak mı?" diye sordum.

"REO'ya yeni transfer oldum. Bugün ilk günümdü."

Bu, onu daha önce neden hiç görmediğimi açıklıyordu.

Kapı tekrar açıldığında nefesim boğazımda tıkandı.

Aiden, ardındaki Kim'le birlikte içeri girdi.

Onu baştan aşağı süzerken dudaklarım titriyordu. Her zamanki gibi ortada olmayan kravatı haricinde üniforması çok özenli görünüyordu. Mürekkep siyahı saçları dağınıktı, gözlerinin metal rengi sanki gezintiye çıkmışçasına sakin görünüyordu.

Yine de bu Aiden'dı; bir Tanrı gibi karşı konulamaz, bir canavar kadar tehlikeliydi.

İşin üzücü tarafı, bunu başından beri biliyor olmamdı.

Sırf sağduyuyu işitmeyi ya da dış yüzeyin ardını görmeyi reddetmem, kandırıldığım anlamına gelmiyordu.

Boş versenize. Aiden'ın kurtarılabileceğine inanarak kendimi kandırmıştım.

Şeytanlar kurtarılamazdı.

Şeytanlar yalnızca yıkıp yakardı.

Beni mahvedeceğini söylemiş ve bunu yapmıştı.

Benim onu mahvetmemin zamanı gelmişti.

Herkese gülümsedim. "Aiden'la yalnız konuşabilir miyim?"

İşim bittiğinde, tıpkı benden geriye hiçbir şey kalmadığı gibi ondan da kalmayacaktı.

Karanlık, içimde hep var olmuştu.

Onunla savaşmıştım.

Onu reddetmiştim.

Artık karanlığı benimsemenin vakti gelmişti.

Ne de olsa bir canavarı, yalnızca başka bir canavar yok edebilirdi.

Dördüncü Bölüm

Aiden

Reed dışarı çıkarken sorgulayıcı bakışları, pinpon topu gibi Elsa'yla benim aramda gidip geldi.

Onu görmezden geldim.

Elsa dışındaki herkese algılarımı kapattım.

Ve yeni çocuğa. Elsa'nın kurtarıcısı.

Onun beyaz atlı prensi.

Bir prensi* kırıp parçalara ayırmanın en kolay yolu neydi?

Doğrusu, onu yakmanın en kötü yolunu kullanacak ve küle dönüşünü izleyecektim.

Kapıya doğru giderken, Elsa'ya son kez mide bulandırıcı derecede tatlı bir gülümsemeyle baktı.

Onu ele verecek bir işaret ya da zayıflık arayarak beden dilini incelemek için başımı yana eğdim.

Fazlasıyla düzgün görünüyordu ancak ben bir şey bulacaktım.

Daima bulurdum.

Elsa'ya döndüğümde, sol gözüm seğirdi.

Elsa'ya bir sebepten ötürü Frozen deniyordu. Arkadaş canlısı değildi, hem de hiç. İnsanlar onunla konuştuğunda bile, gülümsemesi en iyi tabirle tuhaftı. İçten içe onların ortadan kaybolmasını, içe dönük balonunu rahatsız etmeyi bırakmalarını diliyordu.

Fakat şimdi gülümsüyordu.

---

* Knight kelimesinin satrançtaki karşılığı at taşıdır. –ç.n.

Hayır.

Yalnızca gülümsemiyordu, ayrıca burnunda ve hülyalı gözlerinde hafif bir seğirme vardı.

Bu, bana seksten sonra sunduğu gülümsemeydi.

Ya da bana dolanmış hâlde uyurken sunduğu.

O gülümseme *bana* özeldi.

Öyleyse bunu neden yeni çocuğa gösteriyordu?

Kapı kapandıktan sonra bile çocuğun arkasından bakmaya devam ettim.

Onun yanışını izleyeceğimi söylemiş miydim?

Plan değişti. Çok merhametliydi.

İfademi düzelttikten sonra, Elsa'nın hastane yatağının yanındaki sandalyeye oturdum.

Açık sarı saçları parıltısını kaybetmiş, solgun yüzünün iki tarafına düşüyordu. Yüzü, teninin normal renginden bile daha solgundu.

Hastane önlüğü ona üç beden büyük gibiydi, hiçbir hattını belli etmiyordu.

Yine de yenilebilir gözüküyordu.

Bu fiziksel görünüşüyle değil, tüm aurasıyla alakalıydı.

Karanlık okyanusun ortasındaki deniz feneri gibiydi.

Bir iğne, porselen tenini delerek, damarlarına saplanmıştı. Kızaran teni, kanlı kırmızı bir gül gibiydi.

İğneye gereğinden uzun süre baktım.

Neredeyse, yara izinin etrafında bıraktığım morluklara benziyordu.

Küçük şeylerdeki kusur.

Gözlerimi tekrar gözlerine çevirdim. Dizlerimin üzerinde gevşekçe duran ellerimi izliyordu.

Yeni çocuk hakkında kavga başlatmak içimden gelse de bugün yeri değildi.

Elsa neredeyse boğulmuştu.

Havuzda süzülmüştü ve ben orada değildim.

Ona nihayet sahip olduktan sonra Elsa'yı kaybedebileceğim düşüncesi, kasvetli bir his uyandırıyordu.

Tıpkı Alicia öldüğünde hissettiğim gibiydi.

Yeni çocuk olmasaydı, Elsa burada oturuyor olmazdı.

Hımm. Belki de yeni çocuğu parçalara ayırmadan önce uzun süre işkence etmezdim.

Elsa'nın elektrik mavisi gözleri tekrar yüzüme odaklandı. Ancak içlerinde elektrik misali bir enerji yoktu.

Okyanusun dibi gibi karanlık ve ölülerdi.

Bana bakıyor olsa da beni görmüyordu. Kendi yarattığı dünyada kaybolmuş gibiydi, içeriye kimsenin girmesine izin yoktu.

Sikerim böyle işi.

Benden saklanamazdı. Şimdi olmazdı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Soğuktu," dedi kayıtsız ses tonuyla, yüzü ifadesizdi. "Boğulurken ne kadar üşüdüğünü biliyor musun? Nefes alamıyorken... Oksijen için çırpındığında içine dolan tek şey su oluyorken..."

"Hayır."

Keyifsiz şekilde güldü. "Elbette. Sen hiçbir şey hissetmezsin."

"Bu lafların ardında kastettiğin bir şey mi var?"

Bir anlığına bana baktı. Sessizdi.

Sessizlik oyununa ayak uydurarak bakışlarına karşılık verdim.

Bu, Jonathan'la Lev'in bana öğrettiği yöntemlerden biriydi. Sessizlik lehinize kullanılabilirdi.

İnsanlar genellikle uzun, tuhaf sessizlikten rahatsız olurlardı. Sessizliği doldurmak ya da ihtiyacınız olan cevabı size vermek zorunda kalırlardı.

Elsa bu taktiği üzerimde kullanmıyor olsa iyi olurdu çünkü beni çözmek için sessiz muameleden daha fazlası gerekiyordu.

Onu ele verecek bir şey arasam da beyaz tahta kadar boş kaldı.

Hımm. İlginçti.

Ne zamandan beri anlaşılmaz hâle gelmişti?

Boğulma olayını öğrendiğimde Jonathan'ı aramıştım. RE. O'da Elsa'yla hiç konuşmadığını söylemişti. Ayrıca, iplerin benim elimde olması gerekiyordu. Jonathan işe karışmazdı.

Fakat antrenmandan beri hissettiğim sezgi, ortadan kaybolmayı reddediyordu.

"Bunca zaman eğlenceli miydi?" diye sordu sonunda.

"Ne?"

"Annemle babamın yaptıkları yüzünden beni mahvetme planın."

Başım yana doğru eğildi.

Bunu bilmemesi gerekiyordu.

Jonathan yalan söylemezdi. Onunla konuşmadığını söylediyse, konuşmamıştı. Ayrıca, kurbanlarını şaşırtmayı severdi. Elsa'nın bunu öğrenmesi, Jonathan'ın yararına olmazdı.

"Bunu nereden biliyorsun?" Sesim tonum sakindi.

"Yöntemlerim var."

Ses tonuna karşı gözlerimi kıstım. Bana meydan okuyordu, içimdeki canavar ona kafa tutmak için pençelerini çıkardı.

Sakin ol, oğlum. Şimdi olmaz.

"Sana bir soru sordum," diye devam etti.

"Ne sorusu?"

"Biliyor musun? Buna inanmak istemesem de artık çok mantıklı geliyor. Ne de olsa ilk karşılaşmamızda beni mahvedeceğini söylemiştin. O zamandan beri geçmişimi biliyor muydun?"

Sessizlik.

"Cevap vermeyecek misin? Peki ya buna ne dersin?" Duraksadı. "Annen intihar etmemiş miydi? Ailem onu Birmingham'da nasıl öldürebilirdi?"

Tam olarak ne kadarını biliyordu?

Ne kadar derindi?

Bir dakika.

Hafızasını geri mi kazanmıştı?

"Sözünü tutacak mısın?" diye sordum.

Kaşları çatıldı. "Ne sözü?"

Demek hatırlamıyordu. Mantıklıydı. Ne de olsa Alicia onun anılarında olmamalıydı.

"Ayrılmak istiyorum." Acı bir kahkahayla kafasını salladı. "Aslında hayır. Zaten çıkmıyorduk; o yüzden aramızdaki her neyse, ona şu anda son vermek istiyorum."

Sol gözüm seğirse de sessiz kaldım. Konuşursam, doğrudan harekete geçecektim. Onu yatağa yapıştırıp becererek bu fikri kafasından atacaktım.

Ancak bu, biz konuşurken kulak kabartan ya da kabartmayan vasilerini alarma geçirirdi.

Ayrıca Elsa'nın dinlenmesi gerekiyordu.

Bunun yerine gülümsedim. "Tekrar dene, tatlım."

Soluk kollarını göğsünde kavuşturdu.

Gerçekten aptalcaydı.

Hiçbir şeyin -kesinlikle *hiçbir şeyin*- beni ondan uzak tutmayacağını şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı.

Elsa zırh giyebilirdi, ben onu doğruca delip geçerdim. Hatta bir kalenin ardına bile saklanabilirdi, ben de orayı yerle bir ederdim.

"Eğer beni bırakmazsan," dedi ifadesizce. "Herkese beni havuza ittiğini söyleyeceğim."

"Kanıtın ne?"

"Kanıta ihtiyacım yok. Bu mağdurun ifadesi."

"Hımm. Senin sözüne karşılık benimki, tatlım. Tüm futbol takımı ve koç benim tanığım."

Omuz silkti. "Önemli değil. Bütün okul, beni itmekle suçladığım kişiyle çıkmayacağımı düşünecek."

"İnsanların ne düşündüğünü umursadığımı mı sanıyorsun?"

"Umursayacaksın." Duygusuz tonu sinirime dokunuyordu. "Çünkü bu defa, ölümüne bir savaş olacak, King."

King.

Bana *King* diyordu.

Ben onu mahvetme görevini yerine getiriyorken bana öyle hitap etmesini söylemiş olsam da şimdi, sırtıma saplanan bıçak gibi hissettiriyordu.

"Beni alt edebileceğini mi sanıyorsun, tatlım?" Ayağa kalkıp yavaş, yırtıcı bir hayvanınkine benzer adımlarla ona doğru ilerledim.

Ne yazık, bugün hindistan cevizi gibi kokmuyordu. Onun yerine, hastane kokusuyla kaplıydı.

Eski Elsa beni vahşi bakışlarla izlerdi. Elektrik mavisi gözlerinde, savaşıp savaşmayacağına ya da kendini yorup yormayacağına dair bir mücadele olurdu.

Bu Elsa öyle değildi.

İrkilmedi. Heykel gibi hareketsiz duruyordu.

Soğuk, kaskatı bir heykel.

Bu benim Elsa'm değildi.

Onu dışarı çıkarmak adına heykeli kırmam gerekiyorsa öyle olsun.

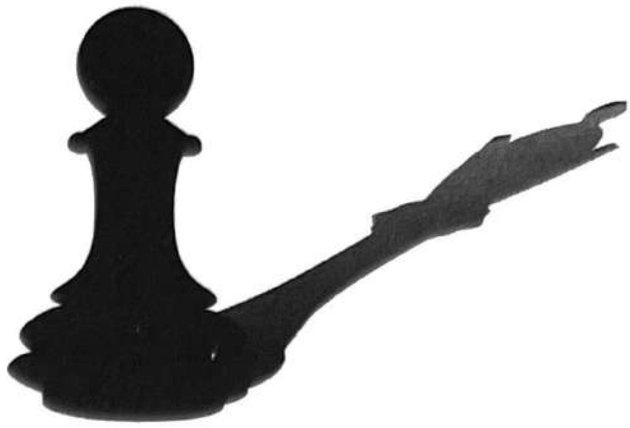
Donuk gözlerle bana baktı. "Düşmanız, değil mi?"

"Belki."

"O hâlde ilişkimiz bitti," dedi gerekenden daha fazla güçle.

Başıboş sarı bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdım, teninin sıcaklığını kendiminkinde hissederken acele etmedim.

"İşte bu noktada yanılıyorsun, tatlım," diye mırıldandım dudaklarının kenarına doğru, teninin sıcaklığını bir süre daha hissederek. "Düşman olmamız, benim olduğun gerçeğini değiştirmiyor."

Beşinci Bölüm

Elsa

Okulun koridorlarında yürürken, Kim kolunu benimkine doladı.

Bugün hava kasvetliydi.

Eski duvarlardan sanki hayaletlerle doluymuş gibi karamsar bir enerji yayılıyordu.

Öğrencilerin hiçbiri zorba söylemlerde bulunmasa da bu koridordan sanki savaş alanından geçiyormuşçasına yürümek zorunda kaldığım günler gibi hissettiriyordu.

Hayır.

Bu defa çok daha kötüydü.

Aptalcaydı fakat göğsümün üstüne çökmüş bir ağırlıkla yürümektense geçmişteki zorbalığa katlanmayı tercih ederdim.

Eskiden, hiçbiri buzlu dış yüzeyimin ardına geçemezdi.

Hiçbiri bana ulaşamazdı.

Bir bakıma dokunulmazdım.

Şimdi boğuluyordum, nefes almak için su üstüne çıkamıyordum.

"Dinlenmeye ihtiyacın olmadığından emin misin?" Kim, beni sanki kırılmak üzere olan ince bir buzmuşum gibi izliyordu. "Okulun bir yere gittiği yok."

Dün hastaneden taburcu olduğumdan beri o, teyzem ve eniştem beni fazlasıyla izliyorlardı.

Yaralanmadığım için, yalnızca gözlem adına yirmi dört saat hastanede tutulmuştum.

Teyzem, eniştem ve Kim yanımdan hiç ayrılmamıştı. Tuvalete gittiğimde bile ya teyzem ya da Kim bana eşlik etmişti. Endişelenmeleri normaldi.

Ancak bundan fazlası vardı. Üçü, kafalarında dolaşan şüpheleri dile getirmiyorlardı.

Asla kendi isteğimle havuz kenarına gitmediğim için, 'takılıp düştüm' yalanını yemiyorlardı.

Muhtemelen şey olduğumu düşünüyorlardı... Ne? Kendimi öldürmeye çalıştığımı mı? İntihara meyilli olduğumu mu?

Uzunca iç çektim. O gün ne olduğundan bile emin olmadığım göz önünde bulundurulursa, hastanede geçirdiğim nöbetteki deli hâlim gibi görünmeden endişelerini gideremezdim.

"Gayet iyiyim." Kim'e gülümsedim. "Ayrıca, seni yalnız bırakmamın imkânı yok."

Bana yandan sarıldı. "Daha sonra benimle ve Ker'le takılmak ister misin?"

"Elbette."

Bu, onun beni gözünün önünde tutup düşüncelerimle yalnız bırakmama yöntemiydi.

Haklıydı.

Kafamın içine sıkışıp kalmadığımda daha iyiydim.

Çok hızlı şekilde karanlık bir yer hâline geliyordu.

"Günaydın, hanımlar."

Knox'un sesini duyunca ikimiz de durduk. Eli pantolonunun cebindeydi, yüzünde rahat bir gülümsemeyle dikiliyordu.

"Ah, merhaba, Knox."

Gözleri üzerimde gezindi. "Daha iyi hissediyor musun?"

Başımı salladım. "Tekrar söylüyorum, sana teşekkür etmek için uygun kelimelerim yok."

"Benim de. Çok teşekkürler." Kim onun elini sıkarken, gözleri yaşlarla parlıyordu. "Ona bir şey olsaydı, ne yapardım bilmiyorum."

"Kim..."

Tanrım. Ne karmaşa.

Teyzemle eniştem onun gibi –belki daha kötü– hissediyor olmalıydı fakat bunu göstermemek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

"Orada olduğum için mutluyum." Bana tekrar gülümsedi. "Bana borçlusun."

"Ne olursa," dedim.

"Beni tura çıkarmaya ne dersin?" Fısıldamak için eğildi. "Yalan söylemeyeceğim. Buralarda biraz kaybolmuş hissediyorum."

"Bu hissi bilirim." Gülerken kafamı salladım. "Okuldan sonra nasıl olur? Bugün antrenmanım yok."

Daha doğrusu teyzem, koç Nessrine'i aramış ve kibarca ara vermemi emretmişti.

"O zaman görüşürüz." Köşeden dönüp gözden kaybolmadan önce bir kez daha gülümsedi.

Kim'in bakışları, benimle Knox'un kaybolduğu yer arasında gidip geldi. "Onu tura ben çıkarabilirim."

"Neden?" Haylaz bir gülümsemeyle onu dürttüm. "Ondan hoşlanıyor musun?"

"Çok ateşli olsa da benim tipim değil."

"O zaman neden onu tura çıkarmak istiyorsun?"

"Ah... Ellie. Knox'un hayatını kurtardığı ve minnettar olman gerektiği doğru olsa da King seni onunla görürse kafayı yiyecek biliyorsun, değil mi?"

"King'i sikeyim."

"Bir dakika. Ne?" Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Yani, NE?"

"Onunla ayrıldık. Bir daha yanımda onun adını anma."

"Ama... Ama... Neden?"

"Çünkü sonunda uyanıp onun gerçekte ne olduğunu gördüm."

Bir canavar.

Hastanedeki kayıtsız konuşması yüzünden hâlâ öfkeliydim. Özür dilememiş ya da açıklamaya çalışmamıştı.

Duyduklarımın hepsinin yalan olduğunu söylememişti. Kendini savunmaya bile çalışmamıştı.

Her zamanki pislik hâliydi.

O değişmese bile, ben değişmiştim.

Bu defa, beni çiğnemesine izin vermemin imkânı yoktu.

Kim'le sınıfa girer girmez, Ronan ve Xander'ın saldırısına uğradım. Cole hemen arkalarından geliyordu.

"Ellie," Ronan elimi eline aldı. "Dün gece seni düşünmekten uyuyamadım."

"Ot içiyordu," dedi Xander.

"*Fait chier, connard*!* Çünkü uyuyamıyordum." Xander acıyan bakışlarıyla benimkilere karşılık veremeden, Ronan onu itti. "Parti bile vermedim, *chérie.***"

"Teşekkürler, sanırım?" dedim.

"İyi misin?" diye sordu Cole.

Gülümseyip tüm sınıfın duyacağı şekilde yüksek sesle konuştum. "Öyle şeyler beni öldüremez."

"Ellie'nin hayata dönüşünü kutlamak için evimde parti var!" diye duyurdu Ronan, sınıftaki çoğu kişi tezahürat yaptı.

"Bu iyi bir fikir değil." Kim beceriksizce gülümsedi. "Ellie partileri sevmez."

"Ben varım," dedim onlara.

Ronan dahil herkes, bana ağızları açık hâlde baktı.

"Gerçekten haraç olmadan gelecek misin?" Ronan beni şüpheyle süzdü. "Knight'la Nash'in parasını çalıp sana rüşvet vermek üzereydim."

Kendime engel olamayıp gülümsedim. Ronan'ın insanlar üzerinde daima böyle bir etkisi olmuştu. "Gerçekten haraç olmadan geleceğim."

---

* Fransızca: 'Siktir git, pislik.' –ç.n.

** Fransızca: 'Canım.' –ç.n.

"Knight'la Nash'in parasını çalıp kendime saklayacağım." Şakacı şekilde parmağını bana uzattı. "Fikrini değiştiremezsin."

"İstediğini yap."

"Sanki sana izin verirmişim gibi." Xander ona meydan okuyan bir bakış attı.

"Ah, bahse varım, Knight!"

İkisi kavgaya tutuşurken, Cole her zamanki gibi düşüncelere dalmıştı. Sınıfın yarısı –Kim dahil– merakla onları izliyordu. Diğer yarısı, çoktan bu akşamki parti için planlar yapıyordu.

Reddedebilirdim ancak bilerek etmemiştim.

Kaçıp saklanmaktan bıkmıştım.

Hepsi planın parçasıydı çünkü Aiden'ı ne kadar çok görürsem, canavarca doğasını daha çok hatırlıyor ve ondan daha çok nefret ediyordum.

Beni kendine o kadar yaklaştırmamalıydı çünkü şimdi ne mi olacaktı? Şimdi, öğrendiğim her şeyi alıp yüzüne vuracaktım.

Aiden zayıflık göstermezdi ancak ben çoktan bir tane bulmuştum.

Bu bilgiyi elde etmek için kalbimin kırılması gerekmiş olsa da bundan bolca faydalanacaktım.

Bakışlarım sınıfta gezindi. Onu boşuna arıyordum. Burada olsaydı, o lanet farkındalık beni pençesine alır ve gözlerim otomatik olarak onun fırtınalı gözlerini bulurdu.

Bir sandalyeye oturup defterimi çıkardım. Knox kulaklık larını takmış hâlde, umursamaz bir havayla sınıfa girdi.

Okulda olup olmaması umurunda değilmiş gibiydi.

Bana gülümseyip Kim'e göz kırptı. Kim kocaman bir sırıtışla ona el salladı, dikkatini bir anlığına Ronan'la Xander'ın konuşmasına kulak kabartmaktan ayırmıştı.

Knox kulaklıklarını boynuna asarken, tüm sınıfın dikkatini çekecek bir sesle konuştu. "Selam, millet. Ben Knox Van Doren, burada yeniyim. Royal Elite'in namını görmek için heyecanlıyım."

Herkes ona şaşkın şaşkın bakıyordu. Transfer olup gelmiş

bir öğrenciye göre rahat bir özgüvene sahipti, sanırım bu da sınıf arkadaşlarımın ona hayran kalmasına neden oluyordu.

Üç atlı dışında herkesin.

Cole gözünü tarih kitabından ayırmadı.

Ronan tartışmaya devam etse de tek taraflıydı. Xander onu dinlemiyordu, dinliyor gibi bile yapmıyordu.

Onda nadir görülen derin bir düşünce hâliyle Knox'a bakıyordu.

"Sana etrafı gezdiririm," dedi sınıfın arka tarafından bir kız Knox'a.

"Üzgünüm, tatlım. Çoktan bir rehberim var." Tekrar bana sırıttı.

Bir başka kız ona notlarını vermeyi teklif etti.

Çok geçmeden, birkaç kızın arasında kaybolmuştu.

"Popüler biri olacağını biliyordum." Kim yerine otururken iç çekti. "Onunla ilk konuşanın bizler olduğumuzu hatırlayacağını sanırsın. Kendini beğenmişe benzemiyor."

"Öyle olmadığına eminim. Ne de olsa..."

Sözcükler boğazımda tıkandı. İstesem de konuşmaya devam edemedim. Tenim o tanıdık farkındalıkla karıncalandı, sınıf kapısının eşiğinde belirmeden önce bile onun yaklaştığını hissedebiliyordum.

Bu farkındalık düzeyi artık komik değildi.

Tamamen sinir bozucuydu.

Aiden kapıdan içeri girdi. Her zamanki gibi üniformasının kravatı eksikti, yine de uzun boyu ve dağınık saçlarıyla dergi mankenine benziyordu. Keşke şansım varken yüzüne asit dökseydim.

İfadesi ilgisizdi. Hatta sıkkın.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Sanki iki gün önce dünyam altüst olmamış gibi.

Aiden başka birine odaklanıyormuş gibi bile yapmadı, direkt bana doğru ilerledi.

Onu görmezden gelip defterimi çıkardım.

Masamın yanında durdu, boğucu bir duman gibi önümde dikiliyordu. "Senin evin mi benimki mi?"

"Ronan'ın evi," dedim tarih kitabımı çıkarırken. "Benim için parti düzenliyor."

Kolunu Xander'ı omzuna atmadan önce ıslık çalıyormuş gibi yapan Ronan'a doğru gözlerini kıstı.

Aiden'ın bakışları yırtıcı bir tavırla bana döndü. "Dikkatli ol, tatlım. Beni zorlamaya başlıyorsun. Karşılık verdiğimde çok da nazik olmadığımı hatırlatmama gerek yok, değil mi?"

Dirseklerimi masaya dayarken, sert bakışlarım onun metal gözlerini buldu. "Ayrıldığımızı hatırlatmama gerek yok, değil mi?"

Sol gözü seğirse de kaya gibi hareketsiz kaldı. "Hımm. Öyle mi?"

"Evet, King. Artık bunu kabul etsen iyi olur."

"Yoksa ne olur?"

"Bekleyip görmemiz gerek." Gülümsedim. "Ama hoşlanmayacağına söz verebilirim."

Bana doğru uzandığında, irkilip geri çekilmemek için elimden geleni yaptım.

Ne kadar cesur olursam ya da onun hakkında ne bildiğimi düşünürsem düşüneyim, Aiden Aiden'dı.

Sakin ruh hâli korkutucuydu.

Hayır. Dehşet vericiydi.

Yalnızca o korkuyu nasıl göz ardı edeceğimi öğrenmem gerekiyordu.

Başıboş sarı bir tutamı parmaklarının arasına aldı, yavaşça kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Bu aldatıcı yumuşaklığı göstermesi, hiçbir zaman iyiye işaret değildi.

Eğilerek karanlık sözlerini kulağıma fısıldadı, "Hadi bana neler yapabileceğini göster, tatlım."

Altıncı Bölüm

Elsa

Okuldan sonra, Knox'u yedinci kulenin önünde buldum. Kulaklıklarını takmıştı, telefonunda bir şey yazıyordu. İfadesi rahat olsa da fiziksel dünyanın dışında bir yerde kaybolmuş gibi görünüyordu.

Ona yaklaştıkça, kulaklığındaki metal müzik daha yüksek sesle uğulduyordu. Beni gördüğünde, kulaklığı boynuna indirdi ve gülümsedi. Bir tıklamayla müzik durdu.

"Demek sert metal müzik seviyorsun," dedim.

"Ne diyebilirim ki? Sert şeyler ruhuma hitap ediyor."

İlginç.

Yedi ve sekizinci kuleyi ayıran üstü açık koridorda yürüdük. "Bunu bildiğine emin değilim ama REO'nun on kulesi var. Birden üçe kadar olanlarda birinci sınıflar var. Dörtten altıya kadar ikinci sınıflar. Geriye kalanlar da son sınıf öğrencileri için."

"Neden?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Neden son sınıflara dört kule veriliyor?"

Omuz silktim. "Üniversitelere kabul edilenler onlar olacağından, okulu iyi yansıtmak için."

"Zengin ebeveynleri yüzünden olmadığına emin misin?"

Gülerek kafamı salladım. "Nedeni tam olarak bu. İşlerin hiyerarşisini öğrenirsen, buraya çok iyi uyum sağlarsın."

"Bu o kadar önemli mi?" Parmakları, kulaklığındaydı.

Sekizinci kulenin eşiğinde durdum. "Ne önemli mi?"

"Hiyerarşi. Sevmiyorsan, değiştirebilirsin."

Yürümeye devam ettiğimde bana katıldı. "Bu yüzyıllardır böyle. Öylece değiştirilemez."

"Deneyene kadar bilemezsin." Etrafımıza bakındı. "Yeşil saçlı arkadaşın nerede?"

"Ah, Kim. Partiye gidebilmemiz için kardeşini okuldan alması gerekiyor."

"Parti mi dedin?"

Knox'u baştan aşağı süzerken, aklıma çılgınca bir fikir geldi. Aiden'la aramdaki makus kaderi temelli sona erdirebilecek bir fikirdi. Ona, pişman olacağına dair söz vermiştim ve ciddiydim. O beni ne kadar kontrol altına almaya çalışırsa, o kadar sert savaşacaktım. Beni ne kadar boğarsa, nefes almak için o kadar çok çabalayacaktım. Bu defa incinen ben değil, o olacaktı.

"Gelmek ister misin?" diye sordum Knox'a.

"Partiye mi?" Sırıttı. "Elbette."

"Kim'le ben, seni arabayla alırız."

"Bunu ben yapsam?" Elini saçlarının arasından geçirdi. "Birinin beni arabayla götürmesinden hoşlanmıyorum."

"Kulağa iyi geliyor." Güldüm.

"Ne?"

"Tamamen zıt insanlarız. Ben araba sürmeyi sevmiyorum. Ehliyet başvurusunda bile bulunmadım."

"Neden?"

"Sanırım beni tedirgin ediyor."

"Eh, arabayla bir yere gitmen gerekirse, ben buradayım."

"Ah, teşekkürler."

"Teşekkür etmesi gereken benim, Elsa." Gözlerinin kenarları yumuşadı. "Transfer öğrenci olmak berbat olsa da sen bunu kolaylaştırıyorsun."

"Memnuniyetle. Bir nevi hayatımı kurtarmıştın, unuttun mu?"

"Bunu unutmama kesinlikle izin vermeyeceksin."

"Hayatta olmaz. Sana ömür boyu borçluyum."

Sırıtarak eğildi. "Buna sadık kalmanı umacağım."

Yürümeye devam ettim, ona sayıca pek de çok olmayan sakinlik ve huzur bulabileceği en iyi yerleri gösterdim.

Kafamı kaldırıp ona baktım. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Beni havuzda bulduğunda, herhangi tuhaf bir şey fark ettin mi? Ya da birini."

Mırıldandı. "Pek sayılmaz. Kaybolmuştum, kendimi havuzun civarında buldum. Sonra suyun üstünde yüzüstü yatan bir beden fark ettim. Yaşadığım şoku hayal et."

"Özür dilerim."

"Dileme. Senin hatan değildi." Duraksadı. "Gerçekten takılıp düştün mü?"

"Evet." *Hayır. Bilmiyorum.*

Kâbuslarıma ve nöbetlerime göre, beni iten el hayal gücümün ürünü olabilirdi.

O senaryo, halüsinasyon gördüğüm ve düşündüğümden daha kötü bir zihinsel duruma sahip olduğum anlamına gelirdi.

Bu ödümü koparıyordu.

Konuyu değiştirmeyi tercih ettim. "Eskiden hangi okula gidiyordun?"

"Bir başka özel okula."

"Gerçekten mi? Özel okullardaki öğrenciler nadiren okul değiştirirler, özellikle de son sınıfta."

"Babamın işi nedeniyle taşınmak zorunda kaldık."

Bu mantıklıydı.

Dışarı çıktığımızda, bakışlarım Xander'ınkilerle buluştu. Sanki kafatasının ardını görmeye çalışıyormuşçasına Knox'a doğru gözlerini kıstı.

O bize doğru hamle yapamadan Knox'a seslendim, "Hadi gidelim."

Onu bahçeye yöneltmeme izin verdi.

Xander'ın bunların hepsini Aiden'a anlatacağından şüphem yoktu.

Umurumda değildi.

Aiden bu gece sürprizi kendi gözleriyle görecekti.

"Ateşli görünüyorsun. Yani seninle kesinlikle yatardım, kızım." Yatak odamdaki aynanın önünde dikilirken, Kim beni baştan aşağı süzdü. "Neden eskiden süslenmiyordun ki?"

Saçıma bir toka daha ekledim, at kuyruğumun sırtıma düşüp düzleşmesine izin verdim.

Göğüslerimle belimi sıkıca saran ve dizlerimin biraz üstünde biten kolsuz, siyah bir elbise giymiştim. Maskarayla dudak parlatıcısı sürmüş, teyzemin Nina Ricci parfümünü sıkmıştım.

"Ama bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?" Kim'in bakışları, aynadan benimkilerle buluştu. "King'le birlikteyken bile hiç böyle giyinmezdin."

Alt dudağım titrediğinde, ağzımı ince bir çizgi hâline getirdim.

Aiden'layken, daima kendim olma ihtiyacı duymuştum. Kendim olmayı ve Aiden'ın bundan ne kadar hoşlandığını seviyordum.

Ya da beni buna inandırmıştı. Şu ana kadar oynadıkları gibi bu da oyun olabilirdi.

"King umurumda değil," dedim.

"O zaman kim umurunda?"

"Hiç kimse."

Ellerimi ellerinin arasına alıp ona bakmamı sağladı.

Kim, dar ve siyah kot pantolonla düşük omuzlu beyaz bir

üst tercih etmişti. Saçları yüzünün iki yanına düşerken, yeşil kısımları ışığın altında parlıyordu.

"Ellie, konuş benimle. Neler oluyor?"

"Değişiyorum, Kim. Tıpkı senin yazın değiştiğin gibi."

"Senin gerekçen ne?"

"Gerekçem mi?"

"Benim değişmek için gerekçem vardı. Dışlanmaktan bıkmış, bu konuda bir şey yapmaya karar vermiştim. Seninki ne?"

"Zarar gördüm." Göğsümü delip geçen bir acıyla güldüm. "Kalbimin üzerinde tepinildi, Kim. Bunca zamandır, lanet bir şakaydım. Entrika. Oyun. Kafamı dağıtmazsam, patlayacakmışım gibi hissediyorum."

Parlak yeşil gözleri yumuşadı. "King yüzünden mi?"

"Biliyor musun? İnsanlar, birisi kalplerini kırdığında farklı tepkiler verirler. Bazıları yaralarını sarmaya çalışır ve kaçar. Diğerleriyse mesafelerini koruyup saklanır."

"Sen hangi taraftasın?"

"Hiçbirinde. Ben özgürlüğüm için savaşmayı seçiyorum. Kendime bu kadarını borçluyum, sence de öyle değil mi?"

"Öyle. Bunu herkesten çok ben anlarım." Bana yandan sarıldı. "Ama dikkatli ol. King kaybetmez."

"Edecek." Kolumu ona doladım. "Söz veriyorum."

Çünkü artık kaybedecek şansım kalmamıştı.

Anlaştığımız gibi, Knox bizi arabayla aldı.

Yol boyunca, bir gün içinde REO'da kaç kere kaybolduğunu anlatarak şakalar yaptı.

Yabancılarla sohbet etmekte pek iyi olmayan Kim, onunla etkileşime giriyor ve zahmetsiz mizahına gülüyordu.

"Yani yanlış sinyal mı aldı?" diye sordu Kim.

"Şunu hayal et." Knox gözlerini yoldan ayırmadı. "O lanet kulelerin arasında kaybolmuşum, görünürde kimse yok. Kedi-

ler bile bana sanki içimden şeytan çıkarmak istiyormuş gibi tuhaf bakıyor. Sonra sarışın bir kız görüp ona doğru koşuyorum ama ona çıkma teklif ettiğimi sanıyor. Klas bir tavırla gözlüklerini düzeltip, '*Üzgünüm, Bay Van Doren fakat ben matematikle evliyim. İlginiz için teşekkürler. Şu an belli etmesem de beni mutlu etti,*' diyor."

Kim arka koltuktan güldü. Telefonumda geziniyormuş gibi yaparken yüzümü buruşturdum.

Bu kız, bir zamanlar benim olduğum kıza çok benziyordu.

"Peki onu düzelttin mi?" diye sordu Kim.

"Hayır, medeniyete dönüş yolumu bulmak için onu sadece uzaktan takip ettim." Duraksadı. "Şimdi düşünüyorum da bu, muhtemelen durumumu daha kötü hâle getirmiştir, değil mi?

"Ah, dostum." Kim kıkırdadı. "Büyük ihtimalle arkadaşlarına seni reddettiğini, senin yine de onu takip ettiğini söyleyecektir."

"Kahretsin."

Onun gülünç, şok içindeki ifadesine güldüm.

Birlikte Ronan'ın evine girdik. Tüm sosyal medya hesaplarından takipleşip iletişim bilgilerini paylaştıktan sonra Kim'le Knox, onun REO'daki günü hakkında şakalaşmaya devam etti.

Beklendiği üzere okulun öğrencilerinin çoğu buradaydı. Hoparlörlerden İspanyolca bir müzik çalsa da havada süzülen düzinelerce konuşmayı bastıracak kadar yüksek sesli değildi.

Ronan'ın salonu, alkol ve pahalı parfümlerin karışımı gibi kokuyordu ama çoğunlukla alkol kokusu vardı.

Siyah takım giymiş ve beyaz eldivenler takmış bir uşak yanımızdan geçti.

Bu üst sınıftı.

Ronan'ın babası konttu. O orta sınıfın üst tabakasından olan Kim, Aiden, Xander gibi sadece zengin değil, ayrıca soyluydu.

Bu kısmı hep unutuyordum çünkü Ronan hiç de aristokrat gibi davranmıyordu. Sıradan insanlardan daha kaba ve doğaldı.

Kim neşelenip bana haylazca sırıttı. "Bugün araba kullanmıyorum."

"Sanki bu seni daha önce durdurdu."

Benimle Knox'un arasında durup kollarını bizimkilere geçirdi. "Siz de içmelisiniz."

"Pas geçeceğim." İçki içmek kalp rahatsızlığıma iyi gelmediği gibi tadını da sevmiyordum.

Acıydı, yakıcıydı. İnsanların alkolü neden bu kadar çok sevdiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Hadi ama!" diye ısrar etti Kim. "Bu parti senin şerefine yapılıyor, unuttun mu?"

"Bunun, Ronan'ın bir parti daha düzenlemek için kullandığı bahane olduğuna eminim."

Üçümüz, müziğe eşlik eden bedenlerin arasından geçtik.

"Bu Ellie ve Kimmy değil mi?" Ronan yüzündeki zilzurna gülümsemeyle yolumuzu kesti. "Kendi partine geç kalamazsın, Ellie."

Üzerindeki Elitler ceketinden, güçlü bir alkol ve pahalı kadın parfümü kokusu geliyordu. Gömleğindeki ruj muydu?

"Sen de kimsin?" Knox'u sorgulayıcı şekilde izlerken, Ronan'ın gülümsemesi kötü bir alışkanlık gibi ortadan kayboldu. Onu, neredeyse Xander'ın bugün yaptığı gibi izliyordu.

Sanki tehditmiş gibi.

"Ben Knox," dedi kendine özgü rahat gülümsemesiyle. Ya tehdidi hissetmiyordu ya da umursamıyordu.

Eğer ikincisiyse, etkilenirdim.

"Beni ağırladığın için teşekkürler," dedi Knox.

"Ağırlamıyorum." Ronan ifadesizce konuştu. "Seni davet ettiğimi hatırlamıyorum."

"Hey." Ronan'a dirsek attım. "Onu ben davet ettim. Bu benim partim, değil mi? İstediğim kişiyi davet etme hakkım var."

Ronan'ın bakışları sanki bir şey planlıyormuşçasına Knox'tan bana kaydı, sonra bana doğru mırıldandı. "Ateşle oynuyorsun, Ellie. Yanabilirsin."

Zaten yanıyordum.

Aiden, REO'ya ayak bastığım ilk günden beri hayatımı ateşe vermişti.

Şimdi, o zaman yapmam gereken şeyi yapmam gerekiyordu. Yangının yayılmasını durdurmak.

Ölümcül hastalığın beni içten içe yemesine son vermek.

"Hadi, Knox." Gömleğinin kolunu çekiştirdim. "Yiyecek bir şey bulalım."

Kim bana ihtiyatla başını sallayıp Ronan'ı tam tersi yöne götürdü. Onlar gözden kaybolur kaybolmaz, Knox'u bırakarak ziyafet masasını işaret ettim. "Burada istediğin her şeyi bulabilirsin."

Doğrudan çöreklerin yanına gitti, bir ısırık almadan önce iki tanesini eline aldı.

Aiden'ı orada hissetmesem bile bakışlarım koridorda gezindi.

Onun bunları göz ardı edeceğine inanacak kadar saf değildim.

Daha dik durdum.

Göz ardı etmezse ne olurdu?

Neden yanlış bir şey yapıyormuş gibi davranıyordum? Aramızdaki her neyse, onu düzgünce bitirmiştim. Aksini düşünmesi benim suçum değildi.

"Kendimi tuhaf bir durumun içine mi soktum?"

Dikkatim tekrar Knox'a döndü. "Ne?"

"Arkadaşlarından birinin düşmanlığını edinmişim gibi görünüyor." Hâlâ çöreği çiğnerken, bakmadan arkasını işaret etti. Gösterdiği yere baktığımda, Cole ve Xander'ın Knox'un sırtına baktığını gördüm.

Daha çok Xander düşmanca bakıyordu. Cole yalnızca orada durmuş, ayak bilekleri üst üste atılmış hâlde kayıtsızca kapı çerçevesine yaslanmıştı.

Ronan gibi onlar da sanki provadan sonra direkt buraya bırakılmışlar gibi, Elitler ceketlerini giyiyorlardı.

İkisi de bakışlarıma karşılık vermedi. Bunun yerine, tüm dikkatleri Knox'un üzerindeydi.

Cole'un soğukkanlı ifadesine rağmen, korkutucu görünüyorlardı.

Onları görmezden gelip Knox'a döndüm. "Onlar arkadaşım değil."

Onlar Aiden'ın arkadaşlarıydı. Konu taraf seçmeye geldiğinde, at* ve kale daima şahlarını** korurdu.

Üçünün bana sırtını dönmesi düşüncesi, göğsümü itiraf etmek istediğimden daha çok acıtıyordu.

"Düşman edinmeyi umursamıyorum." Knox bir ısırık daha alıp yavaşça çiğnedi. "Onlarla bir sorun yaşarsan bana söyle."

"Hayır, Knox. REO'daki dört atlıyla düşman olmak istemezsin. Onlar buranın krallarıdır."

Kulağa tıpkı REO'daki ilk günümdeki Kim gibi geliyordum.

O zaman kaçsaydım, sonum yine böyle olur muydu?

İçten içe kafamı salladım. Her şey olup bittiğinde, ya şöyle olsaydı diye düşünmek faydasızdı.

Ayrıca ne kadar saklanırsam ya da kaçarsam kaçayım, Aiden beni eninde sonunda bulurdu.

"Sorun yok," dedi Knox.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu okula şan şöhret arayışıyla gelmedim."

"Bu sabahki girişinle beni kandırabilirdin."

"Eh, kabul edilmekten zarar gelmez." Sırıttı. "Ama cidden, edilmezsem de sıkıntı değil. REO yalnızca Cambridge'e çıkan yolumdaki bir durak."

Çenem neredeyse yere değdi. "Benim de."

"Cambridge'e mi gidiyorsun?"

Birkaç kez kafa salladım.

Bana bir çörek verirken kendisininkini ısırdı. "Ortak yönlerimiz olduğunu biliyordum."

---

* İngilizce karşılığı 'Knight' olan satranç terimi. –ç.n.

** İngilizce karşılığı 'King' olan satranç terimi. –ç.n.

Hayalimizdeki üniversiteye gitmek için REO'yu benim kullandığım gibi kullanan biriyle tanışmak çok samimi hissettiriyordu.

"İşte buradasın."

Gülümsemem solarken, bir titreme omurgamdan aşağı inip göğsüme doğru ilerledi.

Sesini hafızamdan ne kadar silmeye çalışırsam çalışayım, bir lanet gibi derinlere kazınmıştı.

Sondaki hafif boğukluğu, derin kalınlığı müziğe rağmen tanıyabiliyordum.

Aiden arkadan kolunu belime dolayıp beni yanına çekti.

Boğazıma bir ilmik de geçirebilirdi.

Ona bakarken alt dudağım sinirle titriyordu. Tıpkı sınıfta olduğu gibi sakin görünüyordu. Hatta umursamaz.

Koyu renk pantolon ve gözlerinin rengini öne çıkaran gri bir tişört giymişti. Diğer atlılar gibi o da cep kısmında Aslan-Arma-Taç bulunan Elitlerin kraliyet mavisi ceketini giyiyordu.

Sanki neredeyse bir beyanda bulunuyormuş gibiydi.

Hayır. 'Neredeyse' değildi. Kesinlikle beyanda bulunuyordu. Aiden'ın hamleleri daima tamamen planlı olurdu.

Bu, hiçbir şey olmamışçasına bana böyle gelişigüzel dokunabileceği anlamına gelmiyordu.

Ağzımdan küfürlerin dökülmesini önlemek için alt dudağımı ısırdım. Bunun yerine yan tarafına dirsek attım. Kıpırdamadı bile. Hissetmiyormuş ya da hissetse de umursamıyormuş gibiydi.

"Van Doren, değil mi?" Aiden gülümseyerek elini uzattı. "Aiden King. Tanıştığımıza memnun oldum."

Neler oluyor?

Aiden şu an Knox'la el mi sıkışıyordu? Sanırım Knox'la tanıştığına memnun olduğunu söylediğini duymuştum.

Hayır. Planımı çözmüş olamazdı.

Knox'la partiye gelerek, Aiden'ı başımdan atmak istemiştim. Bunun yerine, tamamen rahatından olan bendim.

Knox gülümseyerek Aiden'ın elini sıktı. "Ben de. Buralarda senin hakkında bir şeyler duymamak biraz zor."

"Hımm." Aiden'ın gülümsemesi düşmedi, aksine büyüdü. "O zaman Elsa'nın benim olduğunu duymuşsundur."

Gözlerim büyüdü. "Değilim..."

"Benim olana karşı tehlike arz eden kimseye iyi tepki vermem." Aiden sözümü kesti. "Bunu anlıyorsan, REO'ya hoş geldin."

"Senin olmadığını söyl..." Aiden'ın dudakları benimkilere yapıştığında sözcükler boğazımda kaldı.

Kaba parmaklarıyla çenemi yakalayıp sertçe sıkarak ağzımı açmamı sağlamaya çalışıyordu.

Dudaklarımı ince bir çizgi hâlinde tutarak, tırnaklarımla göğsünü tırmaladım.

Hiçbir şey hissetmiyormuş gibiydi. Köprücük kemiğini çizdiğimde bile.

Diğer eli enseme dolanarak beni hapsetti. Beni sert göğsüne yaslayarak ellerimle direncimi kırdı.

Bu, Aiden'ın ona karşı koyamayacağımı söyleme yöntemiydi. İsterse, tüm çabalarıma son verebileceğini söyleme.

Dalga gibiydim, ne kadar yüksek ya da çılgın bir hâle gelsem de daima kıyıdaki kımıldamayan kayaya çarpacaktım.

Çünkü o taş ne miydi?

O kaya, benim gibi dalgaların ölmeye gittiği yerdi.

Ağzımı hâlâ açmadığımda, Aiden alt dudağımı o kadar sert ısırdı ki kanamamasına şaşırdım.

Boğazımdan bir inilti kaçsa da ağzımı kapalı tuttum.

Vücudumun bir kısmı eriyor, sürtünmeyi arzuluyordu. Bir şeye.

Herhangi bir şeye.

Fakat o kısım tam bir aptaldı.

Kahrolası kayaya karşı kaybettiğim bir savaşta olma sebebim o kısımdı.

Onu itmeye çalıştım ama ağzımı tüketirken, beni mükemmel kontrolünün altına almıştı.

Öpücük bir iddiada bulunduğu kadar cezalandırıcıydı da. Kaba kuvvetti, içinde bir gram şefkat olmadan şiddetliydi. Aiden'ın şefkatli olduğu söylenemezdi ancak eskiden beni en azından kandırırdı.

Eskiden nazik olmaya çalışırdı.

Maskesi düşmüştü, artık gerçek yüzünü gösteriyordu.

Ancak savaşa girmek için iki ordu gerekirdi.

Dudağını elimden geldiğince sert bir şekilde ısırdığımda, dilimde metalik bir tat patladı.

Aiden şaşırmış gibi bir anlığına durunca fırsatı değerlendirip onu ittim.

Ağzının kenarından kan sızıyordu, kendimi bu görüntüye kaptırmamaya çalıştım.

Onu kanatmıştım.

Aiden King'in kanını akıtmıştım.

Dudaklarımın, dişlerimin arasına sıkışmış metalik tadı hâlâ alabiliyordum.

Ellerimi yıkama dürtüsü, beni birdenbire ele geçirmişti. Buradan kaçmamak için elimden geleni yapıyordum.

Gidersem, Aiden ondan kaçtığımı düşünürdü ve bunu bir daha asla yapmayacağıma söz vermiştim.

Hafif yarayı başparmağıyla yavaşça sildikten sonra parmağına sanki bir mucizeymiş gibi baktı.

Ya da bir lanet.

"Biz ayrıldık, King," diye duyurdum etrafımızdaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Yapışkan, sinir bozucu eski sevgili olmayı bırak."

Etrafımızdan birkaç şok sesi duyuldu.

Aiden hâlâ başparmağındaki kanı izlerken, ona omuz atıp başımı dik tutarak dışarı çıktım.

Yedinci Bölüm

Elsa

Kim'le Knox beni dışarıda, Ronan'ın evinin bulunduğu caddede koşarken buldular. Onlar da geceyi sonlandırmaya karar vermişlerdi.

Knox bizi eve bırakırken, Kim soru sormadığı ve yalnızca arka koltukta yanımda durduğu için minnettardım.

Evimin önüne geldiğimde, Kim yer değiştirip yolcu koltuğuna geçti ve camı açtı. "Gece yanında kalmamı istemediğine emin misin? Ucuz romantik komedi filmleri izleyebiliriz?"

"Kir'in sana benden daha çok ihtiyacı var."

Yüzünü buruşturdu, ardından bunu gülümseyerek bastırdı. "Bana mesaj at."

"Elbette." Knox'un bakışlarıyla buluşmak için eğildim. "Her şey için teşekkürler, Knox ve üzgünüm."

"Sen yanlış bir şey yapmadın." Göz kırpıp arabayı tekrar çalıştırdı.

Knox'un Range Rover'ı yolda gözden kaybolana kadar paltomu göğsüme tutup eşikte durdum.

"Ben geldim," diye seslendim hiç kimseye, kapıdan içeri girerken.

Ev boş ve... soğuktu.

Teyzemle eniştemin burada olmadığı her zamanki gibi.

Belki de bencil davranıp Kim'den bu gece yanımda kalmasını istemeliydim.

Birtakım nedenlerden dolayı bu gece yalnız kalmak istemiyordum.

Odama girdiğimde paltomu çıkarıp sandalyenin üstüne attım, balkon kapısını açtıktan sonra yatağa yığıldım.

Partiden ayrıldığımdan beri göğsümde ezici bir ağırlık vardı. Nefeslerime el koyuyor, kendi bedenimde klostrofobik hissetmeme neden oluyordu.

Bu gece ben kazanmıştım.

Aiden'ı durdurmakla kalmamış, ayrıca onu daha önce kimsenin yapmadığı şekilde tüm okulun önünde küçük düşürmüştüm.

Ne de olsa kraldı. Bütün öğrenciler işitme mesafesindeyken ona saygısızlık etmeyi bırakın, kimse gözlerinin içine beş saniyeden fazla bakmaya cesaret edemezdi.

Ben etmiştim.

Kazanmıştım.

O zaman neden zafer duygusunu hissetmiyordum? Aksine içimde bir boşluk hissediyordum.

Sırtüstü yuvarlanarak, balkondan dışarıdaki yağmura baktım.

Hafif çiseliyordu ancak bunu iliklerimde hissediyordum. Yağmur sonrası toprak kokusu burnuma dolarak iç çekmeme sebep oldu.

Telefonumu alıp Google arama çubuğuna *Alicia King'in ölümü* yazdım.

Karşıma birkaç yazı çıktı. Hepsi, Alicia'nın araba kazasında öldüğünü söylüyordu. Kazayı yaptığı araba uçurumun dibinde bulunmuştu. Adli tabibin raporunda birkaç saat içinde öldüğü yazıyordu. Olayın gerçekleştiği yer ıssız olduğu ve o gün yağmur yağdığı için, insanların onu bulması vakit almıştı.

Parmaklarım telefon ekranının üzerinde duraksarken yutkundum.

Arabasında yavaşça, acı içinde ölürken nasıl hissetmişti?

Bunu hayal etmek bile can yakıyordu.

Bazı muhabirler onun intihara meyilli olduğunu, King Enterprises'ın bunu kaza olarak kamufle ettiğini öne sürüyordu.

Ayrıca Jonathan'ın abisi, Levi'ın babası olan ve dört yıl önce bir kazada öldüğü söylenen James King'in aslında aşırı dozdan öldüğü yönünde spekülasyonlar yapıyorlardı.

Bu doğruysa o zaman Jonathan, ailesini bu kadar güçlü ve yenilmez göstermek için bir sürü medya oyunu yapıyor olmalıydı.

Alicia'nın yazılarına geri dönüp fotoğraflarına baktım. Koyu kahverengi saçları, kapkara gözleriyle minyon bir kadındı. Yüz hatları bile o kadar küçüktü ki ayırt edilemiyordu.

Dönem filmlerindeki hanımlar gibiydi. Gizemli gülümsemesiyle sofistike ve zarifti.

"Sana tam olarak ne oldu, Alicia?" diye fısıldadım onun fotoğrafına doğru. "Kendini nasıl Jonathan gibi bir adamla buldun?"

Sağ gözünün yan tarafındaki küçük ben dışında, Aiden annesine hiç benzemiyordu. Kesinlikle babasının karbon kopyasıydı.

Alicia'nın fotoğraflarını gördükten sonra bile hafızamda hiçbir şey canlanmadı.

Gözlerim yazıyı tararken duraksadım. Alicia'nın yaptığı kazanın tarihi, ebeveynlerimin canını alan yangından bir gün önceydi.

Hayır.

Tesadüf olmalıydı.

Alicia Londra'da ölmüştü. Biz Birmingham'daydık.

Jonathan'ın Silver'a söylediği gibi, ailemin onu öldürmesinin imkânı yoktu.

Arama çubuğuna annemle babamın ismini yazdım, John Steel ve Abigail Steel.

Hiçbir fotoğraf ya da yazı çıkmadı. Birkaç hafta önce, ev yangınıyla ilgili okuduğum yazı bile ortadan kaybolmuştu.

Bu... tuhaftı.

Ebeveynlerim, Alicia King ya da James King kadar önemli değildi.

Telefonumun galerisinde gezinip annemle teyzemin, benim çektiğim eski bir polaroid fotoğrafını buldum.

Yangın aileme ait her şeyi yok etmişti. Annemden geriye kalan tek şey, bu eski fotoğraftı. Onu birkaç sene önce teyzemden çalmıştım.

Teyzem ebeveynlerim hakkında ya da genel olarak geçmişle ilgili hiçbir şey hakkında konuşmayı sevmiyordu. Daima enerjimi geleceğim için saklamamın daha iyi olacağını söylüyordu.

Fotoğrafta, Blair teyzem kolunu annemin omzuna atmış, kameraya kocaman gülümsüyordu. Annemin gözlerine zar zor ulaşan küçük bir gülümsemesi vardı.

Teyzem yaşça büyük olmasına rağmen, modaya uyan kot şortla atlet giymişti. Annemse dizlerine ulaşan düz bir elbise giyiyordu, altın sarısı saçları muhafazakâr şekilde topuz yapılmıştı.

Fotoğraf çekildiğinde ya benim yaşımda ya da birkaç yaş büyüklerdi ancak annem otuz yaşında görünüyordu.

Ona bu kadar benzemem acayipti. Göz rengi. Saçının tonu. Hatta yüz şekli. Sanki farklı bir zamandaki kendime bakıyor gibiydim.

"Ne oldu, anne?" Sesim kırılgandı. "Keşke anlatmak için burada olsaydın."

Telefonu göğsüme bastırdım, akmaya çalışan yaşlarla savaşarak gözlerimi kapattım.

Uyuyakalmış olmalıydım çünkü gözlerimi tekrar açtığımda, daima açık tuttuğum yumuşak ışık kapalıydı.

Kafam karışmış bir hâlde etrafımı incelerken donakaldım.

Ellerim.

Bir ip ellerimi sarmış, yatak başlığına sabitlemişti. Ellerim başımın üzerinde uzanmış şekilde sırtüstü yatıyordum.

Ellerim bağlıydı.

Neler oluyordu?

İpi çekiştirsem de çözülmedi. Aksine, canım acıyana kadar bileklerimi sıktı.

Buna doğru düzgün odaklanamadan, karanlığın içinde başka bir şey belirdi.

Bir gölge üzerime eğilmişti.

Karanlık, tanıdık bir gölge.

Bir anlığına, tepki veremeyecek kadar taş kesildim. Omurgamda dehşet patlarken binlerce ürperti tenimi sardı.

Bu... bir başka kâbus muydu? Canavarlar sonunda beni almaya mı gelmişti?

Çığlık attım.

Güçlü bir el ağzıma kapanarak çığlığımı ve nefesimi kesti.

Büyüyen gözlerimle yukarı bakarken tüylerim diken dikendi.

"Başın belada, tatlım," diye fısıldadı, ağzımı kapatan elin yakınından gelen zalim ses.

A-Aiden?

Derin bir nefes aldım. Erkeksi duş jeli ve ardındaki kendine has kokusu bana saldırdı.

Bu Aiden'dı.

Boştaki eli yüzümün yan tarafına çarparken kolu gergindi. Dizleri baldırlarımın iki yanına yerleşti.

Beni bağlamıştı.

Beni neden bağlasındı ki? Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Bir başka hastalıklı oyun muydu?

Oyun olsun ya da olmasın, artık canının her istediğini yapamayacaktı.

Odaklanmaya çalışarak zihnimdeki pusu yok ettim. İpleri çekiştirirken bedenimi yataktan kaldırmaya çalıştım.

Baldırlarımın yanındaki dizlerini sıkarak beni olduğum yere sabitledi. Yüzümü buruştursam da durmadım.

İpleri çekerken hayalarına vurmak için dizimi kaldırmaya çabaladım.

Ne planladığımı biliyormuşçasına hiç hareket alanı bırakmıyordu.

Tekrar çığlık attım ancak ilk seferine benzer şekilde, sanki korku filmindeki kurbanmışım gibi sesim el tarafından bastırıldı.

Ben kurban *değildim.*

Aiden'ın beni bir kurbana indirgemesine izin vermeyecektim.

Adrenalin damarlarıma hücum ederken kaslarımı sıkıştırdı.

İpleri çekmek, bileklerimin etrafında daha da sıkılaşmalarına neden oldu. Tekrar yataktan kalkmaya çalışırken boğuk bir inilti çıkardım.

"Dur," diye hırladı. "Yoksa ben durduracağım."

"Siktir git!" diye bağırsam da sesim deli bir kadının bastırılmış çığlığı gibi çıkmıştı.

Ağzımı kapatmaya devam ederek diğer elini boynuma doladı. Tüm parmakları boğazımı sıkarken, başparmağı nabız noktama yerleşti.

Ciğerlerim yanıyordu, hareket etmeyi bıraktım.

Aman. Tanrım.

Nefes alamıyordum.

Siktir, nefes alamıyordum.

"Biliyor musun?" Karanlık, tüyler ürpertici bir tonla konuşurken sıcak nefesi yanağımı gıdıkladı. "Başka biri olsaydı, işini bitirirdim. İstediğin bu mu, Elsa? Hımm?"

Kalan son enerjimle kıvranarak serbest kalmaya çalıştım.

Dilini şaklattı, bacaklarını daha fazla sıkarak tüm hareketlerime son verdi. "Daha akıllı davranmak konusunda ne demiştim? Piyon olmayı mı seçiyorsun?"

"Ah... Agh..." Enerjim solup giderken boğazımdan anlaşılmaz sesler yükseldi.

"Seni hâlâ mahvedebilirim." Yanağımın kenarını yalarken tüylerimi diken diken etti. "O yüzden beni kışkırtma."

Gölgeler, yüzüne ürkütücü bir pelerin düşürüyordu. Aşılmaz bir kaya gibiydi. Hiçbir şey onu durduramazdı. Hiç kimse.

Bunca zamandır görmezden geldiğim korku beni ele geçirdi. Kayaya çarpıp yavaşça dayanılmaz bir ölüm yaşayan dalga gibiydim.

Aiden'ın bu yönünü nasıl göz ardı etmiştim?

Beni yok edecekti. İsterse, beni ezecek ve parçalara ayrılmamı izleyecekti.

Onun bir uçurum olduğunu düşünürdüm ve uçurumlar aşılmazdı.

Uçurumlar, insanların ölmek için gittikleri yerdi.

Ciğerlerim havasız kalırken onun gölgeli yüzüne baktım, gözlerime yaşlar doluyordu. O kadar sersemlemiştim ki bayılacağımı sandım ancak gözyaşlarımı bastırdım.

Beni bir daha ağlarken görmeyeceğine dair kendime söz vermiştim.

Ne şimdi ne de sonra.

Aiden elini boğazımdan çekerek baskıyı hafifletti fakat ağzımdaki elini çekmedi.

Burnumdan açgözlü nefesler aldım, sanki başka bir yerden nefes alıyormuşum gibi hırıltılı sesler çıkıyordu.

"Bu gece süslenmiştin."

Canımı acıtma niyetindeki sözleri jilet gibi keskindi.

Mağara adamı tarafının bundan hoşlanmayacağını biliyordum, bilerek yapmıştım.

Ne de olsa Aiden'a karşı kazanmanın en iyi yolu, onun oyunlarını oynamaktı. Öncesinde onlardan daha iyi olduğumu düşünsem de bu, beni yalnızca onun kullanabileceği ve istediği şekilde öldürebileceği bir piyon olarak tutmuştu.

Damarlarımda çelik* kan akıyordu. Ben ezilmek için doğmamıştım.

Kaşlarım çatıldı. Bu düşünce de nereden çıkmıştı?

* Karakterin soyadı olan Steel 'çelik' anlamına gelmektedir. –ç.n.

Ben kafamda kaybolmuşken, Aiden parmağını memelerimden göbeğime doğru indirdi. Baştan çıkarıcı değildi. Hayır. Dokunuşu düpedüz şeytaniydi.

"Ne kanıtlamaya çalışıyordun, tatlım?"

Elini sıkıca ağzımın üzerinde tuttuğuna göre belli ki cevap beklemiyordu.

Sanki sesimi duymak istemiyor gibiydi.

Eli aşağıya doğru ilerledikçe tırnaklarım avucuma battı.

Ciğerlerim yanarken, sebebinin tuttuğum nefesim olduğunu fark ettim.

Aiden hiçbir uyarı vermeden elbisemi belime kadar sıyırdı ve sert elini bacaklarımın arasına soktu.

Baldırlarımı birbirine bastırsam da onları vurarak ayırırken sızlanmama neden oldu.

"Onun için mi giyindin, hımm?"

Karanlıkta bakışlarına karşılık verdim. O bir gölgeydi, beni korkutmadığını söylesem yalan olurdu ancak beni çiğnemesine izin vermemin imkânı yoktu.

Güç onda asla işe yaramazdı fakat başka bir silahım vardı.

Yavaşça kafamı salladım. Birkaç kez. Bu soruyu cevap almak için sormamıştı, yine de cevaplıyordum.

Evet, onun için giyindim.

Aiden için asla süslenmemiş olsam da Knox için süslenmiştim.

Böylece Aiden'a siktiri çekmiştim.

Beni zorlayabilirdi.

Bana en kötü yanını gösterebilirdi ancak hislerimi kontrol edemezdi.

Ya da en azından gösterdiğim hisleri.

Çünkü içten içe, beni bu kahrolası karmaşanın içine sokan o lanet tarafım hâlâ onun dokunuşunu arzuluyordu.

Vahşi sahipleniciliğini.

Kontrol edilemez çılgınlığını.

Parmaklarını sertçe bacak arama bastırdı.

Yüzümü buruştururken, kendimi bu hisse kaptırmamak için elimden geleni yapıyordum.

Onun karanlık, derin çukuruna düşmemek için.

Aiden'la ilgili şey ne miydi?

Siz ne olduğunu anlayamadan ortada çıkış yolu kalmayacak şekilde sizi kendine çekerdi.

Siz daha farkına varmadan soytarı gibi hissederdiniz.

Oyun dışı kalan piyon gibi.

İç çamaşırımı indirdiğinde, eline karşı çığlık attım, onu uzaklaştırmak için çaresizce tekmeliyordum.

Parmağını içime soktu, bu işgalci duyguyla gözlerimi kapattım.

"Hımm, bugün sırılsıklam değilsin." Beni cezalandırıyormuş gibi bir parmağını daha soktu. "Neden her zamanki gibi ıslak değilsin, tatlım? Haksızlığa uğradığını mı hissediyorsun?"

İçimdeki tüm kötü niyetle ona baktım.

"Sana söylemiştim," diye fısıldadı tüyler ürpertici tonuyla. "İlk önce sen bana haksızlık ettin."

Başparmağı klitorisimi bulduğunda, boğazımdan muhtaç bir ses yükseldi.

"Belki de sana kime ait olduğunu hatırlatmam gerekiyordur, değil mi? Bir hatırlatmaya ihtiyacın varmış gibi duruyor."

Parmaklarını içimde çaprazladı ve klitorisime tekrar tekrar vurdu.

Tekrar.

Gözlerim yuvalarında ters döndü. Sırtım yataktan yükselirken, iplerin bileğime daha da batmasına neden oldu.

Koşmak, saklanmak ve bir daha geri dönmemek istiyordum.

Fakat bedenim hayatta kalma ihtiyacını tanımıyordu.

Aiden'ın teşkil ettiği tehlikeyi görmeye bile çalışmıyordu.

Hâlâ onun dokunuşuna, vücudumdaki tüm hassas noktaları bilmesine karşı büyülenmiş hâldeydi. Beni bir kuklaymışım gibi oynatmasına.

Onun için olduğum tek şey buydu.

Ben hislerime yenik düşüp aptallık ederken, o benimle kukla gibi oynuyordu.

Tahtasındaki bir piyon.

Küçük, önemsiz piyon.

Parmaklarını içime daha sert, daha hızlı soktu. Şiddeti ve kaotik duygularım, boğazımdan bir hıçkırığın yükselmesine neden oldu.

Beni cezalandırıyor gibiydi. Bedenimi kullanarak ona teslim olmamı sağlıyordu.

Ben de teslim oldum.

Dalganın bana çarpması uzun sürmedi.

Karnımın alt kısmı kasıldı. Sırtım yataktan yükselirken, ipler tarafından aşağı çekildi.

Tırnaklarım avuçlarıma o kadar sert battı ki kanattığıma emindim.

Çığlık atarak boşaldım, göğsüm kalp krizi geçirecekmişim gibi inip kalkıyordu.

Elini ağzımdan çektiğini fark etmedim bile.

"İşte böyle," diye mırıldandı ağzımın kenarına yakın bir yerde. "Benim için dağıl, tatlım."

Dağıldım.

Sadece yaptım.

Yaşlar yanaklarımdan akarken, kalbim o kadar çok acıyordu ki ne nefes alabiliyor ne de konuşabiliyordum.

Aiden üzerime eğildi, son sınıfın ilk gününde yaptığı gibi dilini yanağıma sürterek gözyaşlarımı yaladı.

Alt dudağımı yalayıp ısırmadan önce anın tadını çıkararak gözyaşlarımın tadına baktı.

"Aferin kızıma."

Sekizinci Bölüm

Aiden

Siyah şahla, beyaz veziri devirdim.

Hımm.

Vezirleri* devirmek iyi hissettiriyordu.

Onu kaldırıp tahtanın ortasında gururla durmasına izin verdim, sonra tekrar devirdim.

İlk seferki kadar iyi hissettirmiyordu.

Bağımlılar böyle hissederdi. İlk sarhoşluğu yeniden yaratmak neredeyse imkânsızdı, yine de onun peşine düşerlerdi. Hayali bir sarhoşluğun peşinden koşmamam gerektiğini bilmeliydim.

Salon tarafındaki ışık yandığında gözlerimi kırptım.

Jonathan girişte durmuştu. Siyah pantolon ve gömlek giyiyordu. Elinde bir fincan kahve vardı. Muhtemelen bütün geceyi ayakta geçirecekti. Şirketinin ofisinde kalmamasına şaşırmıştım.

Gözleri bana doğru kısıldı. Karanlıkta oturmamdan hoşlanmıyordu. Genellikle onun kırmızı alarmlarını tetiklemekten kaçınırdım. Fakat bugün sikimde değildi.

Elsa'ya bir orgazm yaşattıktan sonra onu yatağında bırakmıştım.

* Şah İngilizcede 'king', vezir ise 'queen' yani 'kraliçe' kelimesine karşılık gelir. Kelime oyunu yapılmıştır. –ç.n.

Ellerini çözmüş, onu becererek aklını başına getirmeden oradan ayrılmıştım.

Durmak istediğimden değildi. Siktir hayır. Onu hâlihazırda korkuttuğumdan daha çok korkutacağımı bildiğim içindi.

Onu geri dönüşü olmayan bir yola iterdim.

Oradaydı, bağlı hâlde benim için uzanıyordu. Bana gözlerinde yaşlar, öfke ve korkuyla bakmıştı; oradan ayrılmak için tüm öz hakimiyetimi kullanmam gerekmişti.

Çünkü o anda... Onu daha fazla ağlatmak çok cezbediciydi.

Daha fazla incitmek.

Daha fazla kırmak.

Kendime onu gerçekten incitmek istemediğimi söylüyordum. İçten içe, Elsa'nın özel olduğunu...

Ancak o kendini ne kadar derimin altına kazısa, ben de onu mahvetme konusunda o kadar inatçı oluyordum.

Odasından ayrıldığımdan beri egzersiz yaparak, satranç oynayarak 'stres atıyordum' (Jonathan'ın sözleri, benim değil). Kendimi, odasına geri tırmanıp içimdeki gerçek karanlığı göstermekten alıkoymak zorunda kalmıştım.

Bildiğini sanıyordu.

Kim olduğuma dair bir fikri olduğunu sanıyordu.

Gerçek şuydu, her şeyden o kadar bihaberdi ki insanlara nasıl acıyacağımı bilseydim ona acırdım.

Elsa Steel, gerçek yüzüne çarpana kadar gerçek beni göremeyecekti.

"Oynamak istiyor musun?" Jonathan tahtayı işaret etti.

Saat sabahın dördüydü.

Jonathan uykusuzluğunu işkolik olmasına bağlamaya çalışıyordu.

Omuz silkerek tahtayı tekrar düzenledim, siyah cam taşlar önümdeydi. Jonathan daima beyazla oynardı çünkü ilk hamleyi yapmayı seven bir kontrol manyağıydı.

İlk piyonunu öne itti. "Neden uyumuyorsun?"

"Alicia'yı düşünüyordum," dedim sahte bir ilgiyle.

"Kes şunu, Aiden." Burun kemerini sıktı.

"Neyi keseyim?"

"Alicia'yı düşünmüyordun."

"Alicia'nın nasıl göründüğünü hatırlamaya çalışıyordum. Kafamda bulanık hâle geliyor."

"Çünkü on yıldır ölü." Bir başka piyonunu ilerletti.

Şahın, birkaç piyonu ya da tümünü feda etmeden kazanamayacağına inanıyordu.

Onu yakından izledim. Ölü karısından bahsetse de hiçbir duygu göstermiyordu. Çoğu zaman göstermezdi zaten.

Jonathan'ı en son ne zaman gülerken gördüğümü hatırlamıyordum. İşteki sahte gülümsemeleri sayılmazdı.

Hiç duygu da göstermiyordu. Alicia hakkında konuştuğunda bile.

Sanki o bir yüktü.

Bir hiçlik.

Peki gerçekten umursamasaydı, bunların hepsini başlatır mıydı?

Kafamı yana eğdim. Kesin bakış açısını anlamak imkânsızdı. Jonathan'a karşı gelmenin zorluğu, beni eskiden heyecanlandırırdı.

Şimdi bir sıkıntıydı.

Şimdi tehlikeliydi.

"Bu gece neredeydin?" diye sordu alçak bir tonla.

Atımı ileri sürdüm. "Dışarıda."

"Elsa'yla mı?"

Jonathan'ın ağzından onun ismi çıkınca sol gözüm seğirdi ancak hızla ifademi düzelttim. "Pek sayılmaz."

"Gözün oyunun sonunda olduğu sürece onunla ne yaptığın umurumda değil."

"Evet, efendim," dedim sıkıntıyla.

"Silver fazla samimi olduğundan bahsetti?"

"Queens pek çok şeyden bahsediyor." Jonathan'a onunkine öylesine benzeyen gözlerle bakıyordum ki bu tuhaftı. "Geçen gün Elsa sizi duyabilecek bir mesafedeyken Silver'la yaptığın konuşmanın planımı mahvettiğini hatırlatmama gerek var mı?"

Atımı devirirken kaşını kaldırdı. "Bizim planımız mı demek istedin?"

"Her planı mahvediyor. Artık bana güvenmez."

"Onu ikna edebilecek biri varsa, bu sensin." Veziri işaret ve orta parmağının arasında tuttu. "İlk seferinde yaptın, değil mi?"

"Elsa basit bir piyon değil."

"Piyon piyondur." Veziri kullanarak filimi devirdi, hem kalemi hem de şahımı tehdit ediyordu. "Sen halledemezsen, ben hallederim."

Dışarıdan bakıldığında, sıkılmış gibi görünerek hafifçe avucuma doğru eğilmiştim. İçimdeyse, ani bir yangın başladı. Alevlerin yüzeye çıkıp kahrolası her şeyi mahvetmemesi için elimden geleni yapıyordum.

Elsa'yı havuza Jonathan itmemişti. Bunu biliyordum çünkü onun ölmesini istemiyordu.

Henüz değil.

Otoparkın güvenlik kamerasına göre, o gün Queens okula geri girmeden oradan ayrılmıştı. Bu yüzden o da elenmişti.

Zaten bu kadar aptalca bir şey yapmazdı.

Hademeyle olan konuşmam hiçbir sonuç vermemişti.

Yalnızca bir kızın havuz bölümüne gittiğini görmüştü; Elsa. Ki bu da tüm olay için iki muhtemel teori bırakıyordu.

A- Zanlı onu zaten havuz başında bekliyordu.

B- Kendi kendine düşmüştü.

Umarım ikincisi değildir.

"Bunu benim halletmeme izin vereceğine söz verdin," dedim Jonathan'a ifadesiz bir tonla.

Verdiği sözlere düşkündü, onu eleştirilmek istemediği yerden vurmuştum.

"Yalnızca sonuçları görürsem. Yoksa benim yolumdan gideriz." Vezirini tekrar çekti, bu defa beni çıkış yolum olmadan kıstırdı. "Dikkatin dağınık, King. Şah mat."

Siktir.

"Ben ikinci şans vermem." Ayağa kalkıp bana yukarıdan baktı. "Uyumaya çalış."

O koridorda kaybolur kaybolmaz, tahtadaki tüm satranç taşlarını devirdim.

Benim yolum ya da Jonathan'ınki.

Elsa şimdi tam anlamıyla sıçmıştı.

Benim olmak, artık bir seçim ya da kaçıp kovalama oyunu değildi.

Onun tek hayatta kalma umuduydu.

Dokuzuncu Bölüm

Elsa

"Bundan emin misin?"

Dişlerimin arasından nefes alıp burnumdan verdim.

Hayır. Emin değildim.

Gerçek şuydu ki bir köşede saklanıp asla dışarı çıkmak istemiyordum.

Bu, geçmişimi deşerek değerli bir şey bulmamın tek yoluydu. Kendimi bulmaya dair tek şansım.

Ve umuyordu ki Aiden'dan kurtulma şansım.

Belki ne olduğunu bilirsem, ona bu şekilde tepki vermeyi bırakacak kadar ondan nefret ederdim.

Dün gecenin anıları hâlâ aklımdan çıkmıyordu. Hâlâ canlı bir varlık gibi tenimin altında hareket ediyordu.

Nasıl o kadar güçlü şekilde orgazm olabilirdim? Onun vahşetine nasıl böyle tepki verebilirdim?

Onun gibi hastalıklı mı oluyordum, yoksa bunca zamandır içimdeydi de Aiden sadece uyandırıyor muydu?

Hayır.

Buraya Aiden hakkında düşünmeye gelmemiştim.

Yatar koltuktaki yerimden Dr. Khan'ın bakışlarıyla buluştum ve zorla gülümsedim. "Evet. Lütfen bana yardım edin."

Tebessüm etse de ardında hiç sıcaklık yoktu. Aksine, Dr. Khan bu konuda benden daha kararsız görünüyordu.

"Gözlerini kapatıp rahatla lütfen."

Ellerimi karnımın üzerinde kavuştururken, deri yatar koltukta rahat etmeye çalıştım.

"Burnundan nefes al. Tut. Sonra ağzından ver."

Dediklerini yaptım.

Nefes al.

Nefes ver.

Birkaç dakika gibi gelen bir süreyi nefes alıp verme egzersiziyle geçirdik.

"Bir merdivenden aşağı indiğini hayal etmeye çalış," dedi yatıştırıcı bir tonla.

"Merdiven mi?"

"Evet. Aşağıya inen her adım, bilincini bırakıp bilinçaltına inmek gibi. Bir merdiven hayal edebilir misin?"

"Sanırım..." Bu görsele odaklanmaya çalışırken kaşlarım çatıldı.

"Rahatla, Elsa." Dr. Khan'ın sesi karşımdan geldi. "Gerginsen asla işe yaramaz. Tekrar derin nefesler almaya ne dersin?"

Bunu yapabilirdim.

Nefes al.

Nefes ver.

Al.

Ver.

Görüşümde bir merdiven belirdi. Siyah ve çirkindi, orta çağdan kalmış gibi görünüyordu. Küfle gri bir şey duvarları kaplıyordu.

"Karanlık bir merdiven mi görmem gerekiyor?" Bir titreme sesimi ele geçirmişti.

"Bu senin bilinçaltın," dedi. "Onunla savaşma, onu kucakla."

Dudaklarımın titremesini durdurmak için ince bir çizgi hâline getirdim.

"Şimdi, bir basamak in."

Titreyen ayağımla bir adım attım ancak diğer ayağımla takip edemedim. Eski merdivenin ortadan kaybolacağından, karanlık bir çukura düşeceğimden korkuyordum.

"Bir basamak daha in," diye cesaretlendirdi Dr. Khan sakin sesiyle.

Talimatlarını takip ederken denge için duvara tutundum.

Birer birer.

Birbiri ardına karanlık adımlar. Görüşümün ulaştığı yere kadar karanlıktı. Gözlerimi ne kadar kıssam da önümde ne olduğunu göremiyordum.

Bunu yapabilirdim.

Bunu yapmam *gerekiyordu*.

"Yavaşlıyorsun ve bilincini kapatıyorsun," Dr. Khan'ın sesi başka odadan geliyormuş gibi alçaktı. Söylediği her kelimeyle uzaklaşıyordu. "Yavaşlıyorsun ve kapatıyorsun... yavaşlıyorsun ve kapatıyorsun. Tamamen kapatıyorsun."

Dr. Khan'ın sesi kayboldu.

Yoksa ben mi öyle düşünüyordum? Sanırım benimle konuşuyor, bir şeyler soruyordu. Ben de ona cevap veriyor olabilirdim ama bunu fark etmiyordum.

Kendimi Dünya Savaşı belgesellerinden fırlamış gibi duran ahşap bir kapının önünde buldum. Titreyen ellerimle kapıyı ittim.

Güçlü, beyaz ışık gözlerimi kör etti.

Hayır. Beyaz değildi. Kırmızıydı.

Gözlerimi kısarak ötesini görmeye çalıştım. Atmosfer, koyu kan kırmızısı bir parıltı gibiydi. Fotoğrafçılıkta kullanılan kırmızı odalar gibi.

Ancak burası kırmızı oda değildi. Hayır.

Burası... evimdi.

Birmingham'daki evim.

Zarif çiçekli duvar kağıdıyla kaplı geniş salonun ortasında duruyordum.

O kadar büyüktü ki karşılaştırıldığında ben karınca gibi kalıyordum. Chesterfield kanepeler* ve uzun tablolar rafine bir zevke işaret ediyordu.

Neredeyse zengin birinin zevkine benziyordu.

Her yerde aslan heykelleri vardı; geniş merdivenler dışında. Girişe giderken. Uzun Fransız pencerelerin yanında.

Her yerde.

Görüntü karşısında ürperdim.

Ne kadar göz kırpsam da kırmızılık kaybolmuyordu. Dikkatli adımlarla kırmızı ışığı içeri alan uzun pencerelerden birine yaklaştım.

Önünde donup kaldım. Sanki şey gibi kokuyordu... Yanık? Et yanığı mıydı?

Pencereden baktığımda, bakımsız ağaçlar ve solmuş çiçeklerin olduğu büyük bir bahçe görüş alanıma girdi.

Evin içi kadar olmasa da bahçe de kırmızıydı. Güneş bile kızıl ışık yansıtıyordu.

Uzakta bir göl parıldadı. Karanlık ve bulanıktı. Onun simsiyah karanlığı karşısında bile kırmızı ışık azalmıyordu.

Omurgamdan bir ürperti geçerken gözlerimi çevirdim.

O göle bakmak istemiyordum.

Karşımda, sarışın bir kadın salıncakta oturuyordu. Kadın ileri geri sallanırken, narin ve soluk kolları kucağında oturan çocuğun etrafına sarılmıştı. Çocuğun sırtı bana dönüktü, kadının kucağında tamamen saklı hâldeydi, bu yüzden onu seçemiyordum.

Fakat kadın tamamen görüş alanımdaydı. Dizinin altında biten beyaz bir elbise giyiyordu. Soluk teniyle platin saçları onu bir melek gibi gösteriyordu.

Yürek parçalayan derecede güzel bir melek.

Boş ifadesiyle uzaklara bakıyordu. Hiçbir şey görmüyormuş gibiydi.

* Deri, uzun ve geniş kanepe. –ç.n.

Boğazıma bir hıçkırık takılırken, elimle ağzımı kapatarak sesi bastırdım.

Anne.

Bu annemdi.

Ona öyle çok benziyordum ki bu rahatsız ediciydi.

"A-anne..." Ona ne kadar seslenmek istesem de sesim çıkmıyordu. Hepsi bu da değildi. Onun da bana seslenmesini istiyordum.

Gözlerim kucağında oturan, dikkatlice göğsüne bastırılmış çocuğa kaydı. Puantiyeli elbisesi, dizlerine kadar uzanıyordu. Sarı saçları, sırtına düşen düzgün örgülerle toplanmıştı.

Annem onun saçlarını okşayıp duyamadığım bir şey söylerken, kalbim daha yüksek sesle atıyordu.

O... ben miydim?

Bir anıyı mı görüyordum?

Titreyen parmaklarımla pencereyi açtım. Kalbim öylesine hızlı atıyordu ki beni felç etmekle tehdit ediyordu.

Güm.

G-güm.

Güm...

Dışarıdaki hava bana çarptığı anda, kusma dürtüsüne karşı savaştım.

Hava, çürümüş bir şey nedeniyle boğucuydu.

Anneme bakarken, iki elimle burnumu kapattım. Sanki farkında değilmiş gibi kokudan rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Nasıl olmazdı? Çürük kokan hava, lanet bir morgunkine benzer şekilde güçlüydü.

Bir dakika.

Morg mu?

"Sus, küçük bebeğim, ağlama..."

Hayır.

Annem küçük çocuğun saçını okşamaya devam etti. "Her şey düzelecek."

Hayır. Kapa çeneni, anne.

Ellerimle kulaklarımı kapattım. Faydasızdı. Ses, bozuk bir senfoni misali kafamın içinde dönmeye devam ediyordu. Kara tahtaya sürtünen tırnakların sesi. Canavarların yavaş, tüyler ürperten mırıltıları.

"Sus, küçük bebeğim... Sus, küçük bebeğim..."

Sesinin şiddeti, yoğunluğu arttı. Duyduğum tek şey buydu. Beni ele geçirip tenimin altına sızıyordu.

Kendi nefeslerimi bile çıkaramıyordum.

Kendi kalp atışımı bile duyamıyordum.

"Sus..."

"Sus..."

"Kes sesini!" diye çığlık atsam da ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. "Kapa çeneni, anne!"

Küçük kız kafasını kaldırdı.

Donakaldım.

Yavaşça, çok yavaşça kafası bana doğru döndü. O mavi gözlerle buluştuğumda, kalbim neredeyse duracaktı.

Benimkilerle aynı gözler.

Ben.

Kız, bendim.

O zamanlar da küçük bir canavara benziyormuşum. Tıpkı onlar gibi canavardım.

Yanaklarından aşağı yaşlar akıyordu. Siyah, koyu yaşlar.

O ağzını oynatırken karnımdan göğüs kafesime doğru bir ürperti tırmandı.

Gözlerimi kısarak ne dediğini anlamaya çalıştım.

"Yardım. Et." Tekrar tekrar ağzını oynatarak bunu söylüyordu.

Kalbim yerinden çıkacaktı ancak ben bir şey yapamadan, karanlık bir figür çocuğu annemin kollarından çekip aldı.

Karanlık figür küçük Elsa'yı gölün sularına attığında annem çığlık attı, ben de.

Karanlık, bulanık su onu tamamen yuttu.

"Yardım et!" diye bağırdı kafamın içindeki ses.

Boğuk bir çığlıkla uyandığımda, yanaklarımdan aşağı yaşlar akıyordu.

Bir an, öylesine yüksek sesle çığlık atıyordum ki çevremdeki şeyleri tanıyamamıştım. Bir an; o sudaymışım, bulanık derinliğine çekiliyormuşum gibi hissetmiştim.

Suyun üzerinde süzülüyordum. Ciğerlerim hava ihtiyacıyla yansa da el kalkmama izin vermiyordu.

Nefes alamıyordum.

Benim adım da unutulacaktı.

Diğer seslerin bilincime geri dolması biraz zaman aldı. Yatıştırıcı, sakin bir ses. Tanıdık, tehditkâr olmayan bir ses.

İki kere göz kırptığımda, Dr. Khan'ın görüntüsü gözümün önündeydi. Boğazımdaki yumruyu ve tıkanmış nefeslerimi yuttum.

"Gölde değilim," dedim etrafımı incelerken.

"Hayır, değilsin." Bana bir bardak su uzattı. Tahriş olan boğazımı yumuşatmasına izin vererek tek seferde içtim. Fakat hâlâ gölü arıyordum. Benden yardım isteyen küçük kızı.

Dr. Khan karşımda oturmuş, laboratuvar faresini izleyen bir araştırmacı gibi beni dikkatle izliyordu. "Nasıl hissediyorsun?"

"Bilmiyorum," dedim.

"Bilinçaltından bir şey çıkardığını düşünüyor musun?"

"Evet." Bulanık gözlerle bakışlarına karşılık verdim. "Sanırım normal değilim."

"Nasıl normal değilsin?"

"Ben sadece anormalim, Dr. Khan."

"Bu kanıya nasıl vardın?"

"Tekrar geri dönmek istiyorum." Göğsümü pençeleyen korkuyla dehşeti bastırdım. "Neden normal olmadığımı bilmem gerek."

Onuncu Bölüm

Elsa

Kim, bana izlediği son Kore yapımı pembe diziyi anlatırken, birlikte koridorda yürüyorduk. Kafamı sallasam da söylediği tek kelimeyi duymuyordum. Dün Dr. Khan'la olan randevumdan beri kendi yarattığım kafa karışıklığının içindeydim.

Dün gece, aynı hatırayı tekrar yaşamıştım. Uyandığımda, kendimi hâlâ kâbusun için sıkışmış hâlde bulmuştum. Yaşayanların dünyasına geri dönmem birkaç sahte uyanma döngüsü gerektirmişti.

O karanlık figürün, çocuk versiyonumu boğuşunu tekrar tekrar izlemek zorunda kalmıştım. Onun boğulma seslerini, çığlıklarını dinlemek zorunda kalmıştım. Ben de onunla birlikte boğulmuştum. Kara sular beni tamamen yutmuştu; ne kadar çabalasam da çığlık atamıyor ya da suyun üstüne çıkamıyordum.

Bana özel yapılmış bir cehennem gibiydi.

Sonunda gözlerimi açıp kendimi yatağımda terler dökerken bulduğumda, nedense çığlık atmamıştım.

Teyzemle eniştemi uyandırmamıştım. Yalnızca ellerimi defalarca yıkayıp o an aynaya baktığımda, onu parçalara ayırmayı düşünmüştüm.

Teyzem ve eniştemle yüzleşip benden ne sakladıklarını sormamak için elimden geleni yapmıştım.

Bu benim hayatımdı. *Benim.* Beni bu konuda nasıl bilgisiz bırakırlardı?

Kendimi durdurmuştum çünkü herhangi bir uyarı işareti verirsem ve Dr. Khan'la olan gizli terapi planımı anlarlarsa, buna son verirlerdi. Doktor, hasta gizliliği yemini etse de hâlâ on yedi yaşındaydım. Teyzemle eniştem, vasilerim olarak terapimde katettiğim ilerlemeyi mahvedebilirlerdi.

Belki bitmek bilmeyen kâbuslar, belki de bu kâbuslarda gördüğüm şeyler yüzündendi ancak bugün bitkin, hâlsiz... uyuşuktum.

"Çok eğlenceli olacak."

Dikkatim tekrar Kim'e döndü. "Ne?"

"Ronan'ın evindeki parti."

Homurdandım. "Yine mi?"

"Evet, yine! Bu yıl kesinlikle bazı rekorları kırıyoruz."

"Hiçbir rekoru kıracak havada değilim."

"Ellie?" Kim durduğunda, beni de durdurdu. O beni neredeyse ürkütücü şekilde dikkatle izlerken, sınıfımızın yakınında dikiliyorduk. "İyi misin?"

"Ha?"

"Değilsin, değil mi?" diye sordu yavaşça, paniklemenin eşiğindeymiş gibi görünürken.

Siktir. Havuz olayından beri Kim, teyzem ve eniştemin beni yakından izlediğini unutmuştum.

Teyzemle eniştem bilmediğimi düşünseler de müdürle telefonda konuştuklarını duymuştum. Tam sözleri şöyleydi: *Okulda Elsa'nın başına olağandışı bir şey gelirse, lütfen bizimle iletişime geçin.*

"İyiyim, Kim, gerçekten."

Kolumun yan tarafını ovdu. "Konuşacak birine ihtiyacın varsa burada olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Kafamı salladım.

Bir gün ona her şeyi söyleyecektim fakat bunu kendim çözmeden önce olmazdı.

Şimdi her şey bulanıktı.

Bilinçaltımdaki görüntüler, kâbuslardan daha karmaşıktı. Onları tekrar bir araya getirmeye başlamadan önce, lanet parçaları tek tek toplamam gerektiğini hissediyordum. Bu yüzden, Dr. Khan'la o acı verici seansları yapmaya hevesliydim. Çığlık atarak ya da ağlayarak uyanmam umurumda değildi.

Korkaklığım beni yıllarca karanlıkta bırakmıştı. Benim korkaklığım yüzünden, Aiden bilgi sahibiydi ama ben değildim. Dolaylı da olsa, beni cezbedip tuzağa düşürmesine izin veren şey korkaklığımdı.

"Günaydın, hanımlar." Knox, sınıfa giderken bize katıldı.

"Günaydın." Kim'le birlikte selam verdik.

"Çok şanssızsın, Knox," dedi Kim. "Matematik sınavımız varken transfer oldun."

"Umurumda değil. Matematiği severim."

Sırıttım. "Ben de."

Kaşını kaldırdı. "Eminim benim gibi mükemmel bir puan alamazsın."

"Görelim bakalım."

"Ah. Ona bu şekilde meydan okumamalısın." Kim gözlerini devirdi. "Şimdi inek modu devreye girdi."

Knox güldüğünde, kahkahası rahat ve bulaşıcıydı. "İddiaya girmeye ne dersin?"

"Aklında ne var?" diye sordum.

"Sen kazanırsan, sana borcum olsun. Ben kazanırsam da tam tersi."

Elini sıktım. "Anlaştık."

Tam o anda, ters yönden sınıfa doğru giden Cole ve Aiden koridorda belirdi. Boğazım kururken, ciğerlerim nefessizlikle yandı.

Düzgün nefes alamıyordum.

Nefes al, seni aptal. Nefes al.

Üniforma, uzun cüssesine ikinci bir deri gibi yapışmıştı. Sanki REO üniformasını giymek için doğmuş gibiydi. Ceketi omzuna atmıştı, giymeye zahmet etmemiş gibiydi.

Onu izlerken, zihnim geçen gecenin görüntüleriyle doldu. Beni bağlayışı, çaresizce insafına –ya da insafsızlığına– bırakması. O orgazmı benden çekip çıkarırken karanlıktaki gölgeli yüzü. Gözyaşlarımı yalarken dokunuşu. Bu görüntüler beni rahat bırakmıyordu.

Aiden sınıfın girişinde durarak, Cole'u da yavaşlamaya zorladı.

Önce Knox'a, sonra da benimkini sıkan eline kısa bir bakış attı. Aiden'ın dikkati yavaşça yüzüme kaydı.

Fazla yavaşçaydı.

Metalik gözlerindeki çılgın bakış karşısında nefesim kesildi. Şeytanlar onu ele geçirmiş gibiydi. Beni çıplak elleriyle öldürmek istiyormuşçasına uzaktan baktığı zamanları hatırlatıyordu.

İntikam istiyordu, değil mi? Bu yüzden elbette beni öldürmeyi düşünmüştü. İki yıldır bunu düşünüyor olmalıydı.

Ancak neden?

Neden iki yıl boyunca uzak kaldığını ve şimdi benimle uğraşmaya karar verdiğini anlayamıyordum.

Bunların hepsi büyük planın parçası mıydı? Psikolojik bir akıl oyunu muydu?

Aiden bana birkaç saniye dik dik baksa da yıllar gibi hissettirmişti.

Hava, kanımda akan boğucu gerilimle çatırdıyordu.

Bununla istediğim kadar mücadele edebilirdim ama o bana baktığında her şey, herkes siliniyordu. Koridorun ortasında yalnızca o ve ben vardık. Bizi çevreleyen dünya, yalnızca savaş alanımızın dekoruydu.

O dik dik bakarken, ben de baktım. Bana meydan okuyordu, karşılığında ben de damarına basıyordum.

Doğru, o gece beni korkutmuştu ancak var olmadığını düşündüğüm bir yanımı da ortaya çıkarmıştı.

Evet, beni korkutmuştu fakat beni daha önce hiç yapmadığı kadar tatmin etmişti.

Bundan o kadar hoşlandığım için kusurluymuşum gibi hissettirmişti.

Eğer bunun beni mahvedeceğini düşünüyorsa, daha çok yolu vardı. Bana boyun eğdirmek için daha fazlası gerekiyordu.

Ayrıca şimdi onun yanma sırasıydı, benim değil.

"Ellie!" Ronan, Kim'le bana arkadan çarparak gerilimi kesti. Knox'un elini bırakıp içten içe kendimi sarstım.

"Tekrar et."

Aiden'la göz temasını kesip Ronan'ın şakacı bakışlarıyla buluştum. "Neyi tekrar edeyim?"

Elleriyle tırnak işaret yaptı. "*Yapışkan, sinir bozucu eski sevgili olmayı bırak.* Bunu tekrar söyle. Kameraya çekip King'in torunlarına göstermem gerekiyor."

Kendime rağmen gülümserken, tepkisini ölçmek için Aiden'a bir bakış attım. Az önce durduğu yer boştu. Nasıl bu kadar çabuk ortadan kaybolmuştu? Umursadığımdan değildi.

Hayır. Hiç umursamıyordum.

Kim'le Knox kendi aralarında sohbet ederek sınıfa girdi. Yumruklarını havaya kaldırıp bunun yüzyılın sözü olduğunu söyleyen Ronan'la baş başa kaldım.

"Bir saniye sessiz ol, Astor," diyerek Cole onun hararetli konuşmasını kesti.

"Ciddiyim, Kaptan. Hevesimi kaçırmayı bırak."

Cole onu görmezden geldi, bakışlarımla buluşan gözleri öylesine buz gibiydi ki dışarıdaki havadan daha donduruculardı. "Sana çok dikkatli düşünmen gereken bir şey söyleyeceğim."

Yutkunup başımı salladım. Cole hiç tehditkâr davranmazdı.

Hatta yanında kendimi daha rahat hissettiğim kişi her zaman oydu. Tavrındaki değişiklik, en hafif tabirle rahatsız ediciydi.

"King'in sessizliği sözlerinden daha kötüdür." Duraksadı. "Sessiz olmasını istemezsin."

"Ben de katılıyorum," dedi Ronan yarı ciddi ses tonuyla. "Eğer King sessiz kalıyorsa, bu onun boktan kafasının içinde sıkışıp kaldığı anlamına gelir."

Omurgam, sanki biri onu çekiyormuş gibi dikleşti.

Bunu bir bakıma bilsem de Aiden'ın en yakın arkadaşlarından duymak onu anlık bir gerçeğe dönüştürmüştü.

Ronan'la Cole benimle birlikte sınıfa doğru yürüdüler. Girişte durduğumda, gözlerim Aiden'ı aradı. Pencerenin yanında oturmuştu, uzaklara bakarken yakın çevresiyle bağlantısı kesilmiş gibi görünüyordu.

Kendi dünyasında kaybolmuştu.

Aklından ne geçiyor?

Neden kimsenin oraya girmesine izin vermiyorsun?

"Öyle değil mi, Frozen?" Sinir bozucu bir ses düşüncelerimi yarıda kesti.

"Kes şunu, Silver," dedi dişlerinin arasından Cole, sürtük üvey kız kardeşine.

Cole'a bir bakış bile atmazken, gözleri kibirli bir bakışla benimkileri buldu. "Neredeyse boğulduğunu duydum. Beyaz atlı prensin kimdi?"

Ona kendi kötücül hislerimle karşılık verdim. "O sen miydin?"

"Ne ben miydim?"

Ona doğru gözlerimi kıstım. O sırada Jonathan'la konuşuyordu, bu yüzden beni itmiş olamazdı ancak otoparktan havuza giden yolda zaman duygumu kaybetmiştim. Dakikalar sürmüş olabilirdi. Daha fazlası da olabilirdi. Beni havuza itmek için mükemmel zamanı yakalayabilirdi.

Eğilip fısıldadı, "Bu arada, partideki gösterinin tamamı içler acısıydı. King asla senin olmadı ki onu terk edesin."

"Siktir git, Silver."

"Ah, sen artık aradan çekildiğine göre, siktirmekten fazlasını yapacağım." Altın sarısı saç buklelerini düzeltip omzunun üzerinden geriye attı. "Teşekkür ederim ama etmiyorum da."

Cole'u itip, tahtına ilerleyen bir kraliçe gibi vals edasıyla yerine geçti.

Kan beynime sıçramıştı, yumruklarımı iki yanımda sıktım. Silver'ın Aiden'a tamamen sahip olması beni rahatsız etmemeliydi. Sonuçta onu uzaklaştıran bendim. Yine de yeşil canavar kafasını dışarı çıkarıyordu. Sanki tenimin altında bir dürtü vardı. Serbest bırakılması gereken bir mahkûm. O tekmeleyip çığlık atarken Silver'ı o mükemmel saçından tutup kafasını yere vurmak istiyordum; ta ki sesi kesilene kadar.

Bu... korkutucu bir düşünceydi.

Zorlayıcı bir farkındalık gözlerimin yana kaymasına neden oldu.

Aiden bir saniye önce pencereye bakıyordu. Şimdi gri bulutları bana yönelmişti, ısınan yüzümü ve sıkılmış yumruğumu izliyordu.

Sonra yavaşça, çok yavaşça dudaklarında bir sırıtış belirdi.

Ah, siktir.

On Birinci Bölüm

Elsa

Böyle yapmamam gerektiğini bilmeliydim. Gerçekten, *gerçekten* bilmeliydim.

Otoparka yaklaşıp onları gördüğümde, tenim karıncalandı.

Aiden ve Silver.

Silver kapıyı açıp Aiden'ın Ferrari'sine bindi. Eskiden bana ait olan yolcu koltuğunda oturmuştu. Oraya gidip yüzünü metale çarpma isteği beni bunaltıyordu. Yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi tamamen silmek istiyordum; hayır, buna *ihtiyacım* vardı.

Şiddet yanlısı biri olmadığım halde Silver hakkında bu kadar şiddet dolu düşüncelere sahip olmam çok tuhaftı.

Aiden sürücü koltuğunda otururken her zamanki ifadesiz yüzünü takınmıştı. Arabanın motorunun tekrar çalışmaya başlaması uzun sürmedi.

Silver, benim motorun gürültüsünü duyduğumda hissettiğim heyecanın aynısını hissediyor muydu? Aiden onun da elini alıp kucağına koyuyor muydu?

Ayaklarım onların peşinden gidip arabanın kapısını açmak, Silver'ı tekmeleyip çığlık atarken onu dışarı çıkarmak için can atıyordu.

Riski göze almak istesem de hareket etmedim.

Aiden, bu sabah Silver'a verdiğim tepkiyi gördükten sonra bunu bilerek yapıyordu. Onun beni rahatsız ettiğini biliyor,

her zamanki pislik gibi bunu kendi lehine kullanıyordu. Bu bir akıl oyunuydu. Benden tepki çekip çıkarmanın bir yoluydu ama istediğini alamayacaktı.

"Ah. O *kaltak*," diye inledi Kim yanımdan. "Sen iyi misin?"

"Neden olmayayım?" Zorla gülümsedim. "Onu terk eden benim, hatırladın mı?"

Bu sözleri söylerken bile minik iğnelerin defalarca kalbime batmasına engel olamadım.

Bin iğneyle ölüm.

Ölmenin trajik bir yolu olurdu.

Aiden'ın arabası okuldan çıkarken Cole otoparka girip yanımda durdu. Bir an sessiz kaldı, duygusuz bir yüzle Ferrari'nin uzakta kayboluşunu izledi.

"İyi misin?" diye sordu.

Neden herkes bunu soruyordu? *İyiydim*. Hatta daha iyi olamazdım.

Aiden, Silver'la birlikteyse o zaman beni rahat bırakırdı. Tam olarak istediğim şey buydu.

Konuşmak için kendime güvenmiyordum, bu yüzden bir kez başımı salladım.

Cole da başını salladı "Bir şeye ihtiyacın olursa buradayım."

Reddetmek üzereydim ki Knox'un okuldan çıktığını gördüm. Telefonunda gezinirken kulaklıkları takılıydı.

Aklıma bir intikam fikri geldi.

Muhtemelen başımı belaya sokacak bir fikirdi.

Ancak ne vardı biliyor musunuz?

Beladan uzak durmak bana hiç fayda sağlamamıştı, bu yüzden kafamın dikine gidip belaya bulaşsam daha iyi olurdu.

Cole'un orman rengi gözlerine bakıp gülümsedim. "Aslında, yardımcı olabilirsin. Harika bir fikrim var."

"Bu berbat bir fikir," diye sızlandı Ronan. "Bunun arkasında hangi aptal var?"

"O ben oluyorum." Sırıttım.

Ronan, Cole, Kim ve ben; Ronan'ın her zamanki partilerinden biri için onun malikânesindeydik. Yemin ederim her gün parti düzenliyordu.

Bugün farklıydı. Ronan, içki yarışlarında boğulmak yerine, biz köylülerle kalmak için görkemine ara veriyordu.

Uşakların içeceklerle, atıştırmalıklarla girip çıktığı geniş mutfakta dikiliyorduk. Diğer öğrencilerin dans ettiği, içtiği ve esrar çektiği koridorun sonundan rock müzik gümbürdüyordu.

Aiden'la Silver daha gelmemişti. Hatta klişe kötü kızların aksine, Silver partilerden hoşlanmazdı. Genelde etrafını saran yardakçılarıyla kraliçe gibi kanepede otururdu. Pasif katılımıyla bile, partidekilerin dikkatini çeker ve birkaç hayranının ayaklarına kapanmasını sağlardı.

Onu dışarıda görmemiş olmam, Aiden'la olduğu anlamına geliyordu. Okul bittiğinden beri birliktelerdi.

Bunca zamandır ne yaptıklarını düşünmemeye çalıştım.

Sen artık aradan çekildiğine göre, siktirmekten fazlasını yapacağım.

Silver'ın daha önceki sözleri aklımdan çıkmıyordu.

Hayır. Bunu düşünmeyecektim.

"Ellie, *je t'aime**." Ronan ensesine hafifçe vurdu. "Yine de kafama ihtiyacım var."

Cole iç çekti. "Hanım evladı olmayı bırak, Astor."

Üçümüz ağzımız açık şekilde ona baktık. Cole'un böyle bir şey dediğini ilk defa duyuyordum.

"Hanım evladı mı?" Ronan, dramatik şekilde alınmış görünerek omuz silkti. "Sana bir hanım evladının neler yapabileceğini göstereceğim, Kaptan."

Cole ona inanmıyormuş gibi mırıldandığında, Ronan kaptanının kaburgalarına dirsek attı.

"Hadi gidelim, Ellie." Ronan kolunu omzuma atarken sırıttı. "Senin şövalyen olacağım."

---

* Fransızca: Seni seviyorum. –ç.n.

"Buna ihtiyacım yok."

Üzülmüş taklidi yaptı. "Evet, kendine bir nevi kral bulmuştun."

Dudaklarım büzülse de sözlerinin içime işlemesine izin vermedim.

"Bundan emin misin?" diye sordu Kim, gözleri endişeyle doluydu. Parti yapmaya, içmeye ve tüm bu gençlik olaylarına razı olsa da konu komplo kurmaya geldiğinde korkak oluyordu. Kimse onu duymasın diye eğilerek fısıldadı. "King'in manipüle edilecek biri olmadığını biliyorsun."

"Onu manipüle etmiyorum. Ona hak ettiği karşılığı veriyorum."

"Doğru," diyen Cole'la beşlik çaktım.

"Peki, sürtükler." Ronan duraksadı. "Kimmy ve Ellie dışında... yani geriye sadece Nash'le Knight kalıyor. Bir dakika." Bir şeyi yeni fark etmişçesine etrafı inceledi. "Şeytan X nerede?"

Evet. Onu bütün gün görmemiştim.

Fakat Ronan'ın bunu yeni fark etmesine şaşırdım.

"Babasının işi için bir aile gezisine çıktı," dedi Kim alçak sesle, hazırlıksız yakalanmış gibi bakışlarımla buluşmadan önce. "Ne? Sokağın karşısında oturuyor, unuttun mu? Ayrıca ebeveynlerimiz arkadaş ve Kir onun hakkında konuşup duruyor. Bunların hiçbirinde seçme şansım yoktu."

"Neden benim bundan haberim yok?" Ronan göğsüne vurdu. "Bu terk edilme sorunlarım açısından çok kötü."

"Grup sohbetimize göz atıyor musun hiç?" diye sordu Cole.

"Grup sohbeti mi?" Ronan kaşlarını çattı. "Ah, şu. *Mais, bien sure**. Bunu kesinlikle biliyorum."

"Tabii." Cole bana döndü. "Şimdi gidebilirsin."

"Yardım ettiğiniz için teşekkürler," dedim ona ve Ronan'a.

"Hey, King'den tepki almak için her şeye varım." Ronan kaşlarını oynattı.

* Fransızca: Elbette. –ç.n.

"Ve ona ders vermek için," diye ekledi Cole.

"Şimdi, iç." Ronan parmaklarımın arasına tekila shot yerleştirdi. "Ah, gençleri yoldan çıkarmayı seviyorum."

Son kez derin nefes alıp tek seferde içtim. Sonra bir tane daha.

Yakıcı tadı beraberinde mide bulantısı getirmişti. İçkinin sertliği karşısında kafamı salladım. Ronan yandan fotoğraf çekerken telefonunun flaşı patladı.

İmkânım olsaydı içmezdim ancak oyunumuzu inandırıcı kılmanın tek yolu buydu.

Çocuklara el sallayıp kalabalıktaki bedenlerin arasından geçerek oradan ayrıldım. Silver'ın yardakçıları Veronica ve Summer, yanlarından geçerken suratıma güldü.

"Eski kaltak," diye hırladı Veronica.

Ona orta parmak çekip yoluma devam ettim. Kafama giremeyeceklerdi. Ne onlar ne de sürtük kraliçeleri.

Fakat tüm bunları Silver kafana girdiği için yapıyorsun.

Gecenin temiz havası bana çarptığında, o alçak sesi bastırdım. Rüzgâr at kuyruğumu suratımın önüne savurdu.

Derin nefes aldım, arabaya binmeden önce Knox'un siyah Range'inin kapısını açtım.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet," derken gülümsedim. "Beni arabayla aldığın için teşekkürler. Biraz içtim, Kim de henüz ayrılmak istemiyor."

"Benim için bir zevk." Gülümsemesini bastırırken kafasını salladı.

Suratımı işaret etti.

Ellerimi yanaklarıma koyarak tenimi ovaladım. "Suratımda bir şey mi var?"

Knox uzanıp ağzımdan bir saç telini çekip kulağımın arkasına sıkıştırdı. "İşte oldu."

"Teşekkürler." Bulantı beni yeniden ele geçirmekle tehdit ederken, başım koltuğun arkasına çarptı. "Özür dilerim. İçmeye alışık değilim."

"Benden özür dilemene gerek yok." Direksiyonu rahat şekilde kavrayarak sokaklarda ilerledi. "Biliyorsun, arabaya ihtiyacın olmasa bile beni arayabilirsin. Artık King'le birlikte değilsin, değil mi?"

"Onunla hiç birlikte değildim."

Konuşmamın sonundaki hafif sürçmeden dolayı içten içe sızlandım.

Karmaşa olmakta iyi iş çıkardın, Elsa.

"Bu... akıllıca."

Dikkatim tekrar Knox'a döndü. Sözlerinin ardında bir sırıtış mı vardı, yoksa ben hayal mi görüyordum?

Muhtemelen alkoldü.

Boğazımın gerisinden mide bulantısı tadı geliyor, beni kusmakla tehdit ediyordu.

Kesinlikle alkoldü.

Knox'la Cambridge hakkında konuştuk. Benim gibi, babasının da ondan büyük beklentileri vardı. Knox babasından bahsettikçe, bana teyzemle eniştemi daha çok hatırlatıyordu.

"Tekrar teşekkürler," dedim ona, evimin önünde arabayı durdururken. "Tanıştığımızdan beri sana ne zaman ihtiyacım olsa yanımda oluyorsun."

"Hizmetinizde olmaktan memnunum, leydim," dedi Shakespeare-vari bir tonda, hatta elimin üstünü öptü.

Arabasının önünde durup sahte bir reverans yaparken kıkırdadım. "İyi geceler, beyefendi."

Evimizin kodunu iki denemede girebildim. Bu kesinlikle içki içtiğim son sefer olacaktı.

Girişte donakaldım. Teyzem, beni bekliyormuş gibi orada dikiliyordu.

Siktir. Üzerimdeki alkol kokusunu almadan buradan uzaklaşmam gerekiyordu. Burada olacağını bilseydim, asla o shot'ı içmezdim.

"T-teyze? Bu gece çalışman gerekmiyor muydu?"

"Seni sürekli yalnız bırakamam, yoksa endişeden ölürüm." Sırt çantamı aldı. "Az önceki Knox muydu?"

"Ah, evet. Kim bırakamadığı için, o beni arabayla bıraktı."

Düşünceli bir ifadeye büründü. "Bu artık King'le olmadığın anlamına mı geliyor?"

"Knox'la ben öyle değiliz."

"Eh, seçmek zorunda kalırsan, oyum ona."

Onu bir süre inceledim. "Neden Aiden'ı hiç sevmedin, teyze?"

Elindeki sırt çantamla donup kaldı, sonra gülümsedi; bana söylemediği bir şey olduğunu biliyordum. "Seni alıp götürüyormuş gibi hissediyorum. O hayatına girdiğinden beri aynı değilsin."

Doğru söze ne denirdi.

"Bir dakika." Havayı kokladı, kokumu içine çekmek için yaklaştığında nefes almayı bıraktım. "Bu... Sen içiyor muydun?" Resmen cıyaklamıştı.

"Yalnızca bir bardaktı, yemin ederim."

Gözleri dökülmeyen yaşlarla bulanıklaştı, sanki biri kalbime bıçak saplamış gibi hissettim. Teyzemi üzmeyi sevmiyordum. Benim sorunum neydi?

"Bir daha olmayacak," dedim alçak sesle. "Sarhoş bile değilim."

"Ya kalp rahatsızlığın nüksetse? Seni stabilize etmek için ne kadar çok uğraştığımızı biliyorsun."

"B-ben, üzgünüm." Tanrım. Kendimi dünyanın en kötü insanı gibi hissediyordum.

Teyzem omuzlarımı kavrayıp, kanepeye oturayım diye içeri çekti. "Birkaç gün önce, havuzda boğulurken bulundun. Sonra hastanede nöbet geçirdin, şimdi de içiyor musun? Bu sen değilsin, Elsie. Bana neler olduğunu söyle."

Gerçeği bilmek istiyorum. Bana gerçeği söyle, teyze.

Bunu söyleyemezdim, o yüzden bir kez daha özür dileyip bunun tekrarlanmayacağının sözünü verdim.

Birlikte akşam yemeği yerken, her an nöbet geçirecekmişim gibi beni izlemesini görmezden gelmeye çalıştım.

Böyle zamanlarda Jaxon eniştemin yanımda olmasını diliyordum.

Bulaşıklara yardım ettikten –ve teyzem alkolün etkisini geçirmek için bana biraz çorba içirdikten– sonra odama gittim.

Ödev yapmak için masama otursam da kendimi ağzımdaki kalemle sandalyede iki büklüm otururken buldum.

Plan işe yaramış mıydı?

Cole ya da Ronan'ın, Knox'la gitmek için partiyi ektiğime dair çektiği fotoğrafı Aiden'a göndermesi gerekiyordu.

Bu modunu mahveder miydi, yoksa bunu umursamayacak kadar Silver'la mı meşguldü?

Belki de geçen bana yaptığı gibi onu da kapalı havuzda beceriyordu. Belki de beni yiyip bitirdiği gibi onun da bacaklarını açıp oral seks yapıyordu.

Kalemi tutuşum acı verici bir hâl aldı.

İlişkimizi bitirmemizin üzerinden henüz iki gün bile geçmemişken, nasıl Silver'la hayatına devam edebilirdi?

Ben ilişkimizi bitirdiğimden beri.

Zaman dilimi önemli değildi. Artık onu sorgulamaya hakkım yoktu.

Homurdanıp hüsranla elimi saçlarımın arasından geçirdim. Onun kimi becerdiği umurumda değildi.

Hem de hiç.

Ödevden vazgeçip yatağa girdim ve telefonumu çıkardım. Bekleyen iki mesaj karşısında kalp atışlarım şiddetlendi.

Aiden: Hadi o çok sevdiğin oyunu oynayalım, tatlım.

Aiden: Tekrar benim ol, yoksa...

Sonraki mesajını arayarak sayfayı yenilesem de hiçbir şey yoktu. Daima iki seçenek sunardı. Madalyonun diğer yüzü neredeydi?

Sonra kafama dank etti.

O mesajları, okuldan sonra Silver'la birlikte giderken göndermişti. Tekrar onun olmamı istiyordu, yoksa... ne? Silver'ı mı becerirdi?

Şimdi bana onu nasıl becerdiğine dair pornografik bir mesaj mı gönderecekti?

Tiksinerek Instagram'a girdim. Geçen gün onu takipten çıkmış olsam da ismini arattım.

Son paylaşımı, gecenin bir yarısında bana saldırdığı geceden sonraydı.

Tüm cam taşların etrafa dağıldığı satranç tahtasının siyah beyaz bir fotoğrafıydı. Açıklaması yoktu, fotoğrafı sabah saat beş gibi atmıştı.

Yorumlarda gezindim. Birkaç saat önce SilverQueens tarafından yazılmış bir yorum vardı.

Bu gece için sabırsızlanıyorum, öptüm.

Onun profiline girdiğimde kalbimdeki bir şey öldü.

Birlikte gittiklerinden beri, bunun için olduğunu biliyordum ancak kendime Aiden'ın bunu yapmayacağını söyleyip duruyordum.

Silver'dan uzak duracağına söz verdikten sonra yapmazdı.

Silver'ın yarım saat önce paylaştığı fotoğrafta, kuruntularımı susturmaya yetecek kadar kanıt vardı.

Silver'ın hâlâ okul üniformasının eteğini giyerken havuzun kenarında oturduğu bir *selfie*ydi. İlk bakışta yalnız görünse de fotoğrafın alt köşesinde baldırını kavrayan bir el vardı. Elin kime ait olduğu belli olmasa da havuzun kime ait olduğu belliydi.

İçinde kendimi özel hissettiğim havuz.

Aiden'ın bana korkularımla travmalarımı aşabileceğimi düşündürdüğü havuz.

Şimdi onu Silver'la lekelemişti.

Telefonu bir kenara attım, yaşlar gözlerime dolarken yüzümü yastığa gizledim.

Sanırım artık gerçekten bitmişti.

On İkinci Bölüm

Aiden

Soyunma odasının penceresinden dışarı bakarken bir piyonu işaret ve orta parmağımın arasında çeviriyordum.

Hem futbol takımı hem de kızların koşu takımı soyunma odalarındaydı.

Elsa koçlarıyla oyalanıp geride kalmıştı. Takım arkadaşları yara izini görmesin diye, çaktırmadan duş almada sona kalıyordu.

Tüm hayatını saklanarak geçirmişti. Peki ne için?

Onu bulmak asla bir seçenek olmamıştı. Daima gerçekleşmeye mahkûmdu. Onu bulmak için sekiz yıl beklemiştim, onu şimdi bıraktığımı düşünüyorsa beni gerçekten tanımıyor demekti.

Oysa beni anlamaya başladığını düşünmüştüm.

Ta ki Jonathan ve Queens her şeyi batırana kadar.

Koçuyla birlikte binanın içinde gözden kaybolduktan sonra bile onu bakışlarımla takip etmeye devam ettim.

İki yıl.

Onu iki yıldır izleyip fırsat kolluyor, saldırma zamanının gelmesini bekliyordum. Yaklaşmıştım, her şey bir dumanın içinde yok olmadan önce çok yaklaşmıştım. Fakat bunu düzeltecektim. Her zaman böyle yapardım.

Savaş hâlâ aynıydı. Sadece farklı taktiklere ihtiyacım vardı.

Piyonu elimde tutarken, telefonumu çıkarıp Astor'ın birkaç gün önce grup sohbetine gönderdiği fotoğrafları açtım.

Bir fotoğrafta, Elsa shot atıyordu ki asla içmezdi.

İkincisinde, yeni çocuğun arabasına biniyordu.

Bu fotoğrafları Nash gönderseydi, farklı bir teorim olurdu. Konu Queens olunca, Nash küçük bir sürtük oluyordu. Silver'la kaçamağımdan hoşlanmayacağını biliyordum ancak onun fikrini görmezden geldim.

Fakat bu Astor'dı. Grubumuzdaki en nötr kişiydi. Partiler sırasında; böyle bir şey planlayamayacak kadar kızlar, alkol ve otla meşgul olurdu. Hatta ertesi gün antrenmanda buluştuğumuzda, canını bağışlamamı istemişti.

Fotoğrafları kaydırıp yeni çocuğun Elsa'nın yüzünü okşadığı kareyi açtım.

Piyonu parmaklarımın arasında sıkarken sol gözüm seğirdi.

Ona elini sürmüştü. Siktiğimin elleriyle benim olana dokunmuştu.

Onu uyarmıştım. Dinlememişti.

Şimdi, bedelini ödeyecekti.

Fakat önce, bakışlarım Elsa'ya odaklandı. Rahat gülümsemesine. Kızarmış yanaklarına. Parlayan dudaklarına.

Telefondaki tutuşum sıkılaşırken, parçalara ayrılmamasına şaşırdım.

Ona seçenek sunmuştum. İlk hamleyi yapma şansını vermiştim ancak daha akıllı olmalıydım.

Elsa'nın işleyişi böyle değildi.

İradesi alınıp parçalara ayrıldığında daha iyi davranıyordu.

Koşu takımının koçu, elindeki not kâğıtlarıyla birlikte binadan çıktı. Ayağa kalkarken telefonu cebime koydum.

"Nereye?" diye sordu Knight, dolabının önünde dikilirken.

Cevap vermedim.

Nash kafasından tişörtünü geçirip yolumu kapattığında,

hâlâ ıslak saçlarından göğsüne sular damlıyordu. "Konuşmamız gerek."

"Bugün olmaz."

"Benim evimde parti!" diye bağırdı Astor, kaleciyle yaptığı sohbeti keserek. "Bu haftamız boş. Sabaha kadar parti yapalım!"

Bakışlarıyla buluşurken kafam yana eğildi. "Yolumdan çekil."

Nash'in omuzları gerilse de yerinden kıpırdamadı. Ben birkaç santim daha uzundum, bu yüzden ona en iyi 'geri bas' bakışımla dik dik baktım. Queens'le yaşananlardan dolayı intikam almak istiyorsa, ona bunu verecektim.

Yalnızca bugün olmayacaktı.

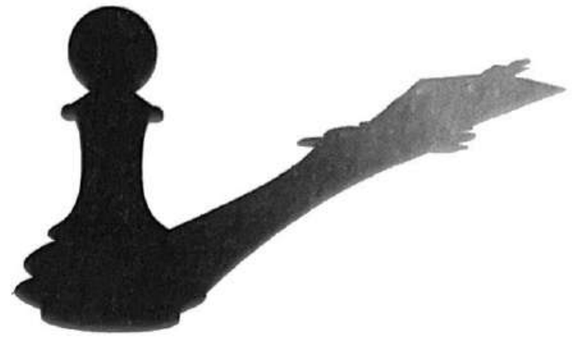
Knight, Nash'in omzuna vurup onu geri çekti. Bazen daha akıllı davranıyordu.

Onların yanından geçip kapıdan çıktım.

"Sonra görüşürüz, King!" diye seslendi Astor arkamdan. "Suç işlememeye çalış."

Hımm. Belki de yapacağım şey tam olarak buydu.

On Üçüncü Bölüm

Elsa

Su üstümden akarken kafamı duvara yasladım.

Suyun beni yıkamasına, temizlemesine izin versem de tenimin altındaki kaşıntıya ulaşamıyordu.

Yavaşça ama emin adımlarla beni parçalara ayırıyordu.

Dün Dr. Khan'la ikinci seansımı yapmıştım. Kendimi geçen seferki aynı görünün içinde bulmuştum. Fakat bu defa küçük versiyonumun sesi kulak zarımı patlatacak kadar yüksekti.

Dr. Khan'a neden aynı görüyü gördüğümü sorduğumda, bilinçaltımı engelliyor olabileceğimi söyledi. Sebebi muhtemelen stresti.

Beyaz fayanslara bakarken derince iç çektim.

Kendimi toplamam gerekiyordu. Toplamazsam, on yıldır olduğum gibi kapana kısılıp kalacaktım.

Sorun şuydu ki; gözlerimi her kapattığımda tek düşünebildiğim Aiden ve Silver'dı.

Ya da daha doğrusu, Aiden'ın Silver'ı becermesiydi.

Bu düşünceyle sinirim tepeme çıktı. Bir şeye vurmak istiyordum. Birine karşı çığlık atmak.

Çünkü içten içe... kanıyordum.

Aiden'ın son birkaç gündür varlığımı yok sayması da hiç yardımcı olmuyordu. Yanımdan geçtiğinde, ben yokmuşum gibi bana doğru bakmıyordu bile.

Tanıştığımızdan beri, ona hep görünür olmuştum. Uzaktan bile, Aiden'ın ilgisi hep üzerimde olmuştu. Metalik gözleri beni daima takip etmişti.

Görünmez olmak, kabullenmek istediğimden daha çok canımı yakıyordu.

Hayır. Bunu düşünmeyecektim.

Böylesi daha iyiydi.

Hafta sonuydu, bu yüzden eve gidecek ve biraz ödev yapacaktım. Kim'in evinde yatıya kalmam gerekiyordu ancak aile yemekleri vardı, hafta sonu planlarım benimle boş evim olarak değişmişti.

Yaşasın.

Kapının dışından bir hışırtı geldiğinde suyu kapatmak üzereydim.

Koç Nessrine'in bugünlük işi bitmişti, duştan çıktığımda burayı kapatmamı istemişti. Belki kızlardan biri bir şey unutmuştu.

O her kimse, gidene kadar oyalanıp duşakabinde kalacaktım.

Kabinin kolu hareket etti.

Nefesim kesilirken gözlerim büyüdü. "K-kim var orada? Tara? Koç?"

Cevap yoktu.

Kalp atışlarım yükselirken yutkundum.

Kulp artık hareket etmiyordu. Kilitliydi. Kimse buraya giremezdi.

Başka ses gelmese bile olduğum yere çakılıp kaldım.

Sessizliği bölen tek şey akan suydu.

On saniye geçti.

Yirmi.

Nefesimi bıraktım. Demek ki bir şey yoktu.

Bir şey kulbu zorladı, kapı hızla açılırken duvara çarptı. Çığlık atsam da güçlü bir el ağzıma kapanarak sesimi bastırdı.

Aiden'in karanlık metalik bakışlarıyla karşılaştığımda, gözlerim büyüdü.

Dipsizdi.

Boştu.

Eklemlerim titrerken, sıcak suya rağmen tüylerim diken diken oldu.

"Kaçabilirsin ama benden asla kurtulamazsın, tatlım."

"Mmm." Eline karşı mırıldandım.

O anda geri kalanını gördüm.

Çıplaktı.

Su onu hemen sırılsıklam etti. Egzotik bir manken misali, koyu siyah saçları alnına yapışmıştı. Su damlaları, kaslı göğsüyle karnındaki girintilerden aşağı akıyordu. Güçlü baldırı benimkilerin arasına girdiğinde, benim de çıplak olduğumu hatırladım.

Beni bıraksın diye kollarını tırmaladım. Aiden beni kolaylıkla itince, sırtım fayans kaplı duvara çarptı.

Şiddetli darbeyle nefesim kesildi.

Yine odamdaki o gece gibiydi. Bu, Aiden'ın korkutucu tarafıydı. Sınır bilmeden alan tarafı. Arkasında yalnızca yıkım bırakan tarafı.

"Sessizliğimi onay olarak mı algıladın, Frozen?" Tüyler ürpertici tonu, karanlık bir söz gibi tenimi gıdıkladı.

Bana Frozen diyorsa, korkmalıydım.

Bu, kendini bazen dizginleyen Aiden değildi.

Hayır. Bu en dengesiz hâlindeki Aiden'dı.

Zorba. Şeytan.

Omurgam soğuk fayanslara karşı dikleşti, dudaklarım elinin altında titriyordu.

"Bana karşı gelmek eğlenceli, ha?" Kalçasını öne itti. Bariz ereksiyonu bacaklarımın arasına, ıslaklığıma daldı.

Kafamı sallarken sızlandım.

Durmadı.

Aiden'ın nasıl duracağını bilmediğini düşünmeye başlıyordum.

Sanki yeterince yaklaşamıyormuş ya da bana işkence edemiyormuş gibi göğsü memelerime yapıştı.

"Benim olman bir seçenek değil," dedi korkutucu derecede sakin tonuyla. "Bu kahrolası gerçek."

Boştaki eli aramıza girdi, iki parmağı sızlayan meme ucumun etrafına sarıldı. O kadar sert sıktı ki neredeyse acıdan iki büklüm olacaktım.

Haykırsam da sesim eli tarafından bastırıldı. Sözlerini bedenime kazırmışçasına parmaklarını daha sert bastırdı. Bedenim, ilgilendiği tek şey değildi. Ayrıca ruhuma ulaşmaya ve o kelimeleri siyah, kalıcı mürekkeple yazmaya çalışıyordu.

Gözlerime yaşlar dolsa da onları yuttum.

"Benimle her konuda tartışabilirsin ama benim olduğun konusunda tartışamazsın." Dilini kulağımın dışında gezdirdi ve orayı ısırdı. "Anlaşıldı mı?"

Boğazımdan bir inilti yükselse de ona dik dik bakacak cesareti topladım.

"Seçim şansın olduğunu sanıyorsun ama yok. Bu kez yok." Kötü bakışlarıma fırtınalı gözleriyle karşılık verdi. "Durmayacağım. Ne şimdi ne de sonra. Kaderin çoktan belirlendi, tatlım."

Bu sözler, derinlerimden bir ürperti çekip çıkardı. Karşı koyma dürtüsü damarlarımda aksa da çelik gibi sert tutuşu beni yerime sabitliyordu.

İşaret parmağı, saldırıya uğramış meme ucumda aşağı yukarı hareket etti. İnlememek için tüm öz i999rademi kullandım.

Bana ne yapıyordu?

Kafamdaki ses kaçıp saklanmam ve asla geri dönmemem için bana bağırıyordu.

Aiden tamamen kafayı yemişti. Görünüşe göre, kollarında böyle hissediyorsam ben daha da kafayı yemiştim.

Ona verdiğim tepki ödümü koparıyordu. Ben böyle bir kız değildim. Onun sonu gelmeyen duraklarından biri olmayacaktım.

Onu tekrar itmeye çalıştım. Meme ucumu tekrar sıktı. Dudaklarımdan sızlanmayla karışık bir inleme çıktı.

Ah. Tanrım.

Eline karşı mırıldanıp savaştım. Her şeyle savaşıyordum.

Gözyaşlarıyla.

Bunaltıcı hislerle.

Karnımın alt tarafındaki kasılmayla.

En çok da Aiden'ın dokunuşuna teslim olmak isteyen içimdeki parçamla savaşıyordum.

Savaşması en zor şey oydu. Nasıl kendimle savaşıp kaybetmezdim ki?

Nasıl Aiden'ın kendisini bu kadar derine kazımasına izin vermiştim?

"Çığlık atarsan..." Ürkütücü, alçak sesiyle mırıldanırken kulağımdaki suyu yaladı. "Bizi aramaya geldiklerinde görecekleri şeyden hoşlanmazsın."

Eline karşı nefes almaya çalışırken kalp atışım zirveye ulaştı.

"Akıllı ol, tatlım. Geçtiğimiz hafta yeterince aptallık ettin."

Yavaşça elini çekse de geri çekilmedi. Aksine, beni duvara daha çok ittiğinde sırtımla popom tamamen duvara yapıştı.

Nefes almak için çabaladım, burnumdan alıp ağzımdan verdim.

Cezalandırıcı, karanlık gözlerine baktım.

Zalimliğine.

Kararlılığına.

Yüzünün sert çizgilerinden aşağı inen sulara.

Bir üzüntü ve haksızlık dalgası ben ele geçirdi. Çok geçmeden, tüm bu duygular kaynayan öfkeye dönüştü.

Buna nasıl cüret ederdi?

Nasıl kahrolası cüret ederdi?

"Tam olarak 'ilişkimiz bitti' cümlesinin neresini anlamadın?" diye sordum becerebildiğim en sakin tonda.

Çığlık atarsam ağlamaya başlayacaktım, bu şerefsize gözyaşlarımı göstermeyeceğime dair yemin etmiştim.

Gözlerini kıstı. "Akıllı olma konusunda ne demiştim?"

"İlişkimiz bitti." O kadar sertçe nefes alıyordum ki havayla boğuluyormuş gibiydim. "Siktiğimin ilişkisi *bitti*, Aiden."

"Buna hiç razı olmadım."

"*Hiç razı olmadın mı?*" diye tekrar ettim inanamayarak. "Yani senin kafanda, hâlâ birlikte miyiz?"

"Öyleyiz." Bir saniye tereddüt etmemişti.

"Hâlâ birlikteysek ve Silver'ı havuzuna götürdüysen, bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Yumruğumla göğsüne vururken duvarlarımın çatladığını hissediyordum. "Beni aldattığın anlamına geliyor. Beni aldatırsan biteceğini söylemiştim."

"Ama birlikte olmadığımızı söyledin." Sinir bozucu ifadesiz suratını takınmıştı. "Beni tüm okulun önünde terk ettiysen, aldatmak sayılmaz."

"Siktir git, Aiden!" İki elimle göğsüne vurdum. "Siktir. Git!"

İki bileğimi de güçlü eliyle yakalayıp kafamın üstündeki fayanslara yapıştırdı.

Yüzü sakin kalsa da omuzları gerildi. "Queens'le hiçbir şey yaşanmadı."

"Bana yalan söyleme! Gördüm..."

Ağzı benimkine kapanırken öfkeli sözlerimi yarıda kesti. Alt dudağımı ağzına alıp, dilini içeri sokarak benimkini ele geçirdi. O ağzımı yiyip bitirirken, sert kasları yumuşak kıvrımlarıma yerleşti.

Onun hayvani, kontrolden çıkmış öpücüklerinden biriydi. O içimdeki yaşamı emerken, yalnızca tüm sersemliğimle orada dikiliyordum.

Bir yanım kendimi bırakmak istiyordu.

Bir yanım bedenimden daima çekip çıkardığı zevki istiyordu.

Bir yanım yoğunluğu arzuluyordu. Kendini bırakmanın özgürlüğünü.

Fakat o yanım tam bir aptaldı.

O yanım, Aiden'ın bana karşı intikam planı olduğunu unutmuştu. Oranın bizim yerimiz olması gerekirken, Silver'ı havuzuna götürdüğünü.

O yanımın yok edilmesi gerekiyordu.

Alt dudağını o kadar sert ısırdım ki dilimde kan tadı patladı. Bunun onu durduracağını düşünmüştüm. Tıpkı partide olduğu gibi.

Yanlış düşünmüştüm.

Ne de olsa, aynı numara iki kez işe yaramazdı. En azından Aiden gibi birinin üzerinde.

Onu bir defa gafil avlamıştım, bunun bir daha yaşanmadığından emin olacaktı.

Kalçaları benimkilere sürtündüğünde, beni vahşice öpmeye devam etti. Kanını dudaklarımın ve dilimin her yerine sürerken, elleri beni yerime sabitlemek için yüzümü kavradı.

Onu tatmamı sağladı. Ona ne yaptığımı tatmamı. Bu defa, beni bırakmadı. Dili benimkine karşı kıvrılırken, bunu defalarca hissetmemi sağladı.

Su kanı yıkasa da arkasında bıraktığı tadı yıkamıyordu.

Aiden geri çekildiğinde, yaralı dudağına bakarken nefes almayı unuttum. Serseri, egzotik hatlarına bakarken.

"Sana asla yalan söylemem."

Ne demek istediğinden emin olamayarak ona baktım.

"Sana yalan söylemem. Bu yüzden Queens'le aramda hiçbir şey olmadı diyorsam, Queens'le aramda hiçbir şey olmadı demektir." Beni hâlâ öpüyormuş gibi, başparmağını alt dudağımda gezdirdi. "Ama böyle davranmaya devam edersen, ne yapacağımı bilemem."

Dudaklarım titredi. "Sana söyledim. Silver'a dokunursan, yemin ederim ki ne yaparsan yap ilişkimiz biter."

"Ne yaparsam yapayım, öyle mi?" Sert aletini karnıma doğru iterken, parmakları boğazıma dolandı. "Benden kurtulabileceğini mi sanıyorsun?"

"Silver'a ya da başka birine dokunursan, bana tecavüz etmeye hazır olsan iyi edersin." Ciddiyetle konuştum.

Dudağının köşesi, zalim bir sırıtışla kıvrıldı. "Konu sen olduğunda sınırım olmadığını bilmene rağmen, o kelimeyi ortaya atmak istediğine emin misin, tatlım?"

Bulanık gözlerle bakışlarını karşıladım. "Dönüşeceğim kabuğu hâlâ isteyecek misin merak ediyorum."

Sol gözü seğirdi.

"Kabuğun ne anlama geldiğini biliyor musun, Aiden?" Sesim, kararlılıkla yükseldi. "Sadece becerdiğin oyuncağın olacağım demek. Söylediğin her şeyi düşünmeden yapacağım. Kendi düşüncelerim olmayacak, yok olup gideceğim."

"Kes sesini."

"Uslu olacağım. Sana karşı çok uslu olacağım, Aiden. Hiç dirençle karşılaşmayacaksın," diye sataştım. "Senin olacağım ve artık bunu bana hatırlatmana gerek bile kalmayacak."

"Lanet çeneni kapa, Elsa." Ellerimi duvardan çekip tekrar duvara çarptı.

"Neden?" Sertçe nefes alıyordum. "İstediğin bu değil mi? Baştan beri yapmaya çalıştığın bu değil mi? Beni mahvetmek? Tecavüz seni korkutmuyor, değil mi? O zaman şimdi yap ve beni kesin olarak mahvet."

Sol gözü deli gibi seğirirken, beni dikkatle izliyordu.

Damarına basmıştım.

Aiden hayatına kattığım zorluğu seviyordu. Sonsuz, korkunç döngüyü kırdığımı kendi söylemişti. Tüm bu zorluğu elinden almakla tehdit edersem, sinirleneceğini biliyordum ancak damarına bu kadar sert basacağımı düşünmemiştim.

Tepkisini, sinir bozucu ifadesiz suratının ardına saklaması her zamankinden daha uzun sürdü.

Ağzı, benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Sarhoş edici kokusu, alabildiğim tek kokuydu. Sert nefesleri benimkilerle karışıyor, neredeyse üstümüzden akan suyun sesini bastırıyordu.

"İyi deneme, tatlım." Kafası yana eğilirken, dudaklarına bir sırıtış yerleşti. "Beni neredeyse kandırıyordun."

Sıçayım. Siktir.

Yine de kafamı dik tuttum. "Blöf yaptığımı mı sanıyorsun?"

"Hayır ama yemini fark ettim."

"Yem mi?"

"Benden nefret edebilesin diye, sana tecavüz etmemi istiyorsun."

Nefesim kesildi. Aslında istediğim bu muydu?

Hayır. Beni bir başka akıl oyununun içine sürükleyemezdi.

"Tahmin et ne, tatlım?" Kulağımın dışını yalarken, omurgamdan aşağı bir ürpertinin inmesine sebep oldu. "Seni becerdiğimde, yalnızca zevkten çığlık atıyor olacaksın. İçine her girip çıktığımda, adımı sayıklayıp daha fazlası için yalvaracaksın."

Göğsüm sertçe inip kalkarken sızlayan, hassas meme uçlarımın sert kaslarına sürtünmesine neden oluyordu.

Bu yalnızca onun ve varlığının daha fazla farkında olmamı sağlıyordu. Onu kemiklerime kadar hissetmeme sebep oluyordu.

O haklı değildi.

Haklı *olamazdı.*

Bunu ondan nefret etmek istediğim için söylememiştim. Sadece onu kızdırmak için söylemiştim.

Durum nasıl benim aleyhime dönmüştü?

"Biliyorsun. Asla piyon olmayı seçmemeliydin." Parmakları boğazımdan ayrılıp karnıma doğru indi. Islaklığıma giden yolda oyalandı.

Ereksiyonunu bacaklarımın arasında ileri geri sürttü. Baldırlarımı sıktım ama onları ayırıp, başparmağıyla kahredici bir yavaşlıkla klitorisimi ovdu.

Karnım kasıldı.

Onu ne kadar önlemeye çalışsam da son derece sert ve çarpık bir zevk beni ele geçirdi.

Tırnaklarım avucuma batıyor ancak beni duvara sabitlediği için hiçbir şey yapamıyordum.

"Aiden... Dur..." dedim dişlerimin arasından.

"Neden?" Aletini, aşırı hassas ıslaklığımda ileri geri kaydırdı.

İleri.

Geri.

Hareketleriyle uyumlu nefes alıyordum. Kendime gelmeye çalıştım, yapamadım. Bana dokunduğunda hareketsiz kalamıyordum.

Hep daha fazlasını arzuluyordum.

Daha fazlasına ihtiyaç duyuyordum.

"Senden nefret ediyorum, bu yüzden," dedim nefes nefese.

"Bence yalan söylüyorsun, tatlım. Bence benden nefret etmiyorsun ama bundan ne kadar nefret edemediğinden nefret ediyorsun." Ereksiyonunun ucunu hafifçe içime doğru itti.

Tamamen içime girmesini bekleyerek gerildim ama aletini ileri geri hareket ettirmeye devam etti.

İçim çekildi.

Hayır, hüsran yüzünden değildi.

"Duvarlarının beni içeri davet ettiğini hissedebiliyor musun? Benim için ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyor musun?"

Çılgınca kafamı salladım.

"Aramızdaki şeye karşı savaşmayı bırak," diye hırladı kulağıma doğru. "Bize karşı savaşmayı bırak."

Aiden temposunu arttırdı. Tüylerim diken diken oldu ve su yüzünden değildi. Aletinin işkence eden hareketlerinden kaynaklanıyordu. Beni insafına –ya da insafsızlığına– bırakmış olmasından.

Klitorisime vurduğu anda çığlık attım.

Beni neyin ele geçirdiğini bilmiyordum bile. Beni nasıl bu kadar hızlı boşalttığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Dalgalar bedenimden geçerken daha yüksek sesle haykırdım. Sonra okulda olduğumuzu, birinin beni duyabileceğini hatırladım. Bunun orgazmımı bitirmesi gerekirdi ancak tam tersi oldu.

Farklı bir dalga bana çarptığında çığlığımı bastırmak için alt dudağımı ısırdım.

Tıpkı odamdaki o sefer gibi, utancımdan ölmek üzereydim. Bir mezar kazmak, kendimi canlı canlı gömmek istiyordum.

Aiden aletini ileri geri hareket ettirmeye devam etti. Kasları gerildi. Yakışıklı hatları kasılırken ve hırlarken izlemeyi kesemedim. Menisinin bacaklarımın iç tarafını kapladığını hissettiğimde, gözlerimi kapattım.

Utançtan değildi. Hayır.

Bu his, beni tekrar orgazm olmaya itmek üzere olduğu içindi.

Ellerimi bırakıp iki yanıma düşmelerine izin verdi. Onları bedenime sarmamak için elimden geleni yaptım.

"İşte böyle," diye fısıldadı kulağımı ısırmadan önce. "Aferin kızıma."

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldandım. "Senden nefret ediyorum."

"Bunu bir kez daha söylersen, seni halka daha açık bir yerde sikerim. Sen aletimin üzerinde zıplayıp adımı haykırırken, benden ne kadar nefret ettiğini tüm dünyanın görmesini sağlarım."

Gözlerim aniden açılırken, hıçkırıkların arasında zar zor nefes aldım. Aiden'ın tehditlerinin boş olmadığını biliyordum.

Manyak psikopat bunu yapardı.

"Şimdi." Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra alt dudağımı dişledi.

Kanımı akıtmasını beklerken, nefes almayı bıraktım.

Bu kadar kindar olamazdı, değil mi?

Boş verin. Öyleydi.

Siktir. Bunu onun kanını akıtmadan önce düşünmeliydim. Bir kez değil, iki kez.

"Benim olacak mısın?"

Ağlamak istiyordum.

Birkaç dakikalığına gözlerimi ona dikip sessiz kaldım.

Tanrım. Ağlamak ve aynı anda onun kafasını yere vurmak istiyordum.

Kafasını yana eğerken dudakları sırıtışla kıvrıldı. Kesik, yalnızca daha canavarca gözükmesine neden oluyordu.

"Beni Queens'in yanına gitmekten alıkoyacak tek şey, benim olman."

Onu sikeyim.

Siktiğimin piçini de akıl oyunlarını da sikeyim.

O sürtük kraliçeyi de sikeyim.

"Senden ne-" Gözlerinde parlayan bakışı gördüğümde sustum.

"Devam et," diye meydan okudu. "Söyle."

Dudaklarımı sımsıkı kapattım.

Ellerimi bırakıp yanağımdan makas aldı. "Gördün mü? Tatlı olabiliyorsun."

Elini vurarak uzaklaştırdım.

"Hımm. Ben de burada bilmek istediğin şeyi söyleyip söylememeye karar vermeye çalışıyordum."

Suyun altında gözlerimi kırpıştırdım. "Bilmek istediğim şey mi?"

"Jonathan'la Queens'in arasındaki konuşmada duyduğun şeyin ardındaki gerçek."

Kalp atışım hızlandı. Bunu bana söylemek mi istiyordu? Teyzemle eniştem dışında, geçmişime ışık tutabilecek tek kişi Aiden'dı.

Bunu daha önce söylemişti, değil mi? Düşündüğümden daha fazlasını bildiğini.

Bu altın biletimdi.

Bir dakika.

Aiden kahrolası bir psikopattı, muhtemelen akıl oyunu oynuyordu.

"Karşılığında ne yapmam gerek?" diye sordum.

"Öğreniyorsun." Gülümsedi, sadistçe olmaktan daha çok gururluydu. "Bunu en baştan yapmalıydın, biliyorsun."

"Sanki bana söylerdin de."

"Söylerdim. Doğru bedele." Alt dudağımı okşadığında, nedense samimi hissettirdi. O kadar samimiydi ki korkutucuydu.

Dokunuşundan kaçtım. Gözlerindeki yumuşaklık ödümü koparıyordu. Bu ne anlama geliyordu? Bir başka akıl oyunu muydu?

Buna düşmeye kalkma, Elsa. Sakın inanmaya kalkma.

Bu fırsatla mantıklı şekilde başa çıkmam gerekiyordu.

Ona baktım. "Bedeli ne?"

"O kadar hızlı değil." Suyu kapatırken, belimi kavrayıp beni kendine çekti. "Önce, ödemelisin."

On Dördüncü Bölüm

Elsa

Aiden bana bedel ödeteceğini söylediğinde, ne kastettiğini bilmiyordum.

Kurulanıp giyinmek için onunla kavga etmem gerekmişti.

Bankta oturuyordu, dirsekleri dizlerinin üzerindeyken parmakları çenesinin altında birleşmişti. Onun için erotik bir şov sergiliyormuşum gibi karanlık bir ilgiyle beni izliyordu.

Ah tabii, bir de bunu tamamen çıplakken yapıyordu.

İstesem de bakışlarından kaçamıyordum. Tenimi delip geçiyor, kanıma karışıyordu.

Ona bakmamak için tüm irademi kullanıyordum.

Yanaklarım ısındı.

Kıyafetlerimi giyerken beni izlemesi, farklı türden bir samimiyetti. Görünüşe göre Aiden için, eteğimin düğmesini iliklemek ya da sutyenimi takmak gibi sıradan şeyler günün şovuydu.

Bakışlarım yara izimi bulduğunda, infilak etmeden giyinmeyi bitirebilmek için dolapların arkasına geçtim.

Diğer taraftan hafif bir kahkaha geldikten sonra kıyafet hışırtısı duyuldu.

Sonunda.

Ortalıkta öyle çıplak şekilde yürümesi suç sayılmalıydı.

Aiden beni otoparka sürüklerken, duştaki sözlerinin ardındaki anlamı düşünmeye başlayabildim.

Beni arabasına götürmesine izin vermemin imkânı yoktu. Okulda –insanlarla dolu bir yerde– mağara adamı pençelerinden zar zor kurtulmuştum. Beni kimsenin bulamayacağı bir yere götürse ne yapacağını kim bilirdi?

Ferrari'sinin önünde aniden dururken, kolumu onun kolundan çektim.

O da durdu, bakışları arabasıyla benim aramda gidip geldi. "Hikâyeyi bilmek istediğini sanıyordum."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Burada söyleyebilirsin. Arabana binmeme gerek yok."

"Şansına küs, tatlım. Hikâyeyi öğrenmek için arabama binmek zorundasın."

Alt dudağımı ısırırken yumruklarımı sıktım. Cevap bulmak için çaresiz olduğumu biliyordu, bunu da olabilecek en acımasız şekilde bana karşı kullanıyordu.

Onunla gidersem, ne yapacağını bilmiyordum. Fakat geçmişimle ilgili bir şeyler öğrenmeye dair tek şansımı çöpe atmaya hazır mıydım?

Kendimi engellemeye devam edersem, Dr. Khan'la olan terapi seanslarım bile boşa olacaktı.

"Beni baştan çıkarmaya niyetlenmediğine neredeyse eminim." Gözleri kararırken kafasını yana eğdi. "Ama çıkarıyorsun."

Bakışlarını takip ettim. Kollarım kavuşturulmuş hâldeyken, memelerim bir düğmesi iliklenmemiş gömleğime yapışmıştı. Sutyenimle göğüs çizgim görünüyordu.

"Sapık." Ona arkamı dönüp gömleğimi ilikledim. "Böyle aceleyle giyinmemin sebebi sensin."

Sırıtışı büyüdü. "Hımm. Seni o kadar çok mu rahatsız ediyorum, tatlım?"

Evet, adi herif.

Bunu söylemek yerine oflayıp pufladım.

"Arabaya bin." Ferrari'sini işaret etti. "Bütün gün bekleyemem."

Aklıma bir fikir geldiğinde kafamı kaldırdım. "Silver'ın oturduğu koltuğa oturmayacağım. Orada neler bıraktığını kim bilir?"

"Kıskançlığın belli oluyor."

"Ne? Hayır." Beni arabasına bindirmeye çalışmaktan vazgeçmesi için iğneleme yapmak istemiştim. Benim koltuğuma kimin oturmasına izin verdiğini umursadığımı göstermek değil.

"Bana karşı sahiplenici olduğunu biliyorum." Bir yırtıcı gibi yaklaştı. "Benim sana karşı olduğum kadar değil ama yakın. Tek fark, senin bunu göstermeye utanman."

"Öyle bir şey demedim." Ona dik dik baktım. "Arabaya binmiyorum, o kadar."

Bir saniye bana baktı.

İki.

Üç...

Omuz silkip sürücü koltuğuna doğru yürüdü.

Bir dakika. Gidiyor muydu?

Elbette, gidiyordu.

Onun kadar sinsi ve şeytani birinden ne bekliyordum ki?

Yolcu koltuğuna koşup homurdanarak bindim. Sırıttığını bilmek için kafamı kaldırmama gerek yoktu. Bunu kemiklerimde hissediyordum.

Şerefsiz herif.

Araba caddelerde ilerlerken baldırlarımı sıktım. Duştan beri hâlâ hassas ve uyarılmış haldeydim. Motorun titreşimleri bunu daha kötü yapıyordu.

Ya da daha iyi, durumu nasıl gördüğünüze bağlıydı.

"Yani?" derken endişelerimi bastırdım.

"Yani ne?"

"Aptal arabana bindim. Hikâye ne?"

"Sana söyledim." Bana doğru baktı. "Önce bedelini ödemen gerek."

"Neyin?"

"Düşün bakalım." Eteğimin çorabımla buluştuğu küçük boşluktan baldırımı tuttu.

Onu itmeye çalıştığımda daha sıkı kavradı. Biraz süren faydasız boğuşmadan sonra, vazgeçip camdan dışarı baktım.

Benimkinin üstündeki tenini düşünmemeye çalıştım. Parmaklarının baldırımda çizdiği çıldırtıcı halkaları hissetmemeye çalıştım.

İmkânsızdı.

Yol boyunca, arabayı kullanıp bana sataşırken sakindi.

Birileri, aynı anda birçok iş yapma konusunda iyiydi.

Parmakları, baldırımın iç tarafındaki hassas tende patikalar çiziyordu. Koltuğumda kıpırdandım.

Ona her durmasını söylediğimde, parmaklarını eteğimin altında daha da yukarı çıkararak iç çamaşırımın kenarıyla oynuyordu.

Hareketsiz kalmaya çalıştım, bunu onay olarak kabul edip parmaklarını ıslaklığıma daldırdı.

Ona karşı kazanma şansım yoktu.

"Hımm, birileri ıslanmış."

Dudaklarım ince bir çizgi hâline gelirken, baldırlarımı sıkmaya çalıştım. Beni daha sert kavradı.

Müdahalesi cıyaklamama neden oldu.

Gözleri yolda olsa da beni mahvediyordu.

"Parmaklarımı içine sokmamı ister misin, tatlım?"

Cevap vermedim.

"Seni delirten o noktaya dokunabilir, seni yoldaki herkesin duyacağı şekilde çığlık attırabilirim."

"Dur, kahretsin!" diye homurdanırken, yüzüm harcadığım efor yüzünden ısındı.

Ahlaksız sözleri, daima beni öldürmüştü.

"Hımm. Bilmelisin ki bunu ne kadar çok söylersen..." Tek seferde iki parmağını içime soktu. "Ben de o kadar çok üstüne gideceğim."

Haykırırken neredeyse koltuktan düşecektim.

Ah. Tanrım.

Pozisyondan mı, yoksa içime giriş şekli yüzünden mi bilmiyordum. Dalga o kadar yakına gelmişti ki yoğunluğuyla savaşmak imkânsızdı.

"Dar amını özledim, tatlım." Parmaklarını içime itip o hassas noktaya tekrar tekrar vurdu.

Bedenimi nasıl benden daha iyi tanıyordu?

"Bak, amın bana ait olduğunu biliyor." Beni yüksek bir uçurumunun kıyısından aşağı iterken gözlerini yolda tuttu. "Amın, ona verdiklerimi başka kimsenin veremeyeceğini biliyor ama sen karşı çıkıp duruyorsun."

Başparmağını klitorisime bastırdı. Nefesim kesilirken, dengemi sağlamak için emniyet kemerine tutundum.

Çok yakındım. Çok, çok yakın. Tadını alabiliyordum.

"Ah... Aiden... Ah, lütfen."

"Hımm. Boşalmana izin vermemi istiyor musun, Elsa?"

Başımı sallarken kendimden nefret ettim. Bunu kabul etmek istesem de istemesem de beni büyüsünün altına almıştı.

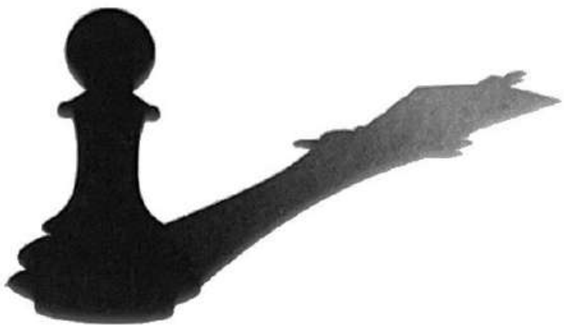
"O zaman belki de beni sinirlendirmemeliydin, değil mi?"

Ben sözlerini kavrayamadan, elini çekerek beni boş ve sızıyla bıraktı.

Büyümüş gözlerimle ona baktım.

Bu şerefsiz beni orgazmın tam eşiğinde mi bırakmıştı?

"Sana söyledim." Parmaklarını emdi -az önce içimde olan parmaklarını. "Önce bedel."

On Beşinci Bölüm

Elsa

Öyle hüsrana uğramış ve kızgın hâldeydim ki nereye gittiğimize dikkat etmedim.

Evet, bana her şeyi söylemesini istiyordum. Evet, pislik herif bedenimi herkesten iyi tanıyordu.

Fakat bu ona gösterdiğim güçlü tepki için bir bahane miydi?

Onu kendimden uzaklaştırmam gerekiyordu, kendime çekmem değil, kahretsin.

Araba hiçliğin ortasında yavaşlayıp dururken sersemliğimi üzerimden attım. Tam anlamıyla hiçliğin ortasındaydık.

Uzuvlarım kaskatı kesildi.

Bu, King'lerin malikânesi ya da medeniyetteki herhangi bir yer değildi.

Hayır.

Etrafta görünmeyen evler ve insanlarla, burası terk edilmiş gibiydi. İnsan müdahalesine dair tek iz, buraya gelen toprak yoldu.

İleride sayısız çam ağacı duruyordu, neredeyse bulutlu gökyüzüyle iç içe geçmişlerdi.

Görünürdeki tek bina, ahşaptan inşa edilmiş ve küçük bir bahçesi olan kulübeydi. Kürek kemiklerim gerildi, yardım arıyormuşçasına çılgınca etrafıma bakındım. Belki gerçekten de yardıma ihtiyacım vardı.

Aiden beni bir şekilde incitmek istemiyorsa, neden buraya getirsindi ki?

Arabadan inip kapıyı kapattı. Sesiyle irkildim.

Benim sorunum neydi? Aiden bunu görseydi, bana karşı kullanırdı.

Ben arabadan inmeyince, benim tarafıma geçip kapıyı açtı. Sanki bir mucizeymişim gibi bana bakarken, kolu Ferrari'nin kaputundaydı.

Bu açıdan o kadar dünya dışıydı ki bu adil değildi.

"Bütün gün orada kalmayı mı planlıyorsun?" diye sordu.

"Bu arabadan inmemin imkânı yok."

Kayıtsız bir tonla konuşurken ifadesiz yüzünü takınmıştı. "Endişelenme. Onları buraya gömmüyorum."

Ağzım açık şekilde ona bakarken gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Aiden kahkahaya boğulurken, sesi bir enstrüman gibi etrafımızda yankılandı. Karanlık bir enstrüman. Nedense, o kahkahaya takılıp kalmıştım.

Ardındaki rahatlığa.

Dürüstlüğüne.

Aiden nadiren gülerdi; güldüğündeyse, genellikle maskesinin bir parçası olurdu. Fakat şimdi? Gerçekten mutlu görünüyordu. Ardındaki sebebin ben olduğum düşüncesiyle göğsüm kabardı.

"Tanrım." Yanağımdan makas aldı. "Tatlı suratını bir görmelisin."

Alınmış gibi görünmeye çalışarak eline vurup uzaklaştırdım, "Bu komik değil."

"Değil ama sen öylesin." Kulübeyi işaret etti. "Hadi."

Kafamı salladım. "Burada konuşabiliriz."

Herhangi bir uyarı vermedi.

Bir an arabada oturuyordum, sonrakindeyse Aiden emniyet kemerini çözüp beni dışarı çekiyordu. Bir kolunu bacaklarımın altına, diğerini sırtıma koyup beni zahmetsizce omzuna attı.

Gücünden ve beni kendinden emin bir rahatlıkla taşımasından o kadar etkilenmiştim ki birkaç saniye konuşamadım. Tek yapabildiğim, altımızda hareket eden zemini izlemekti.

Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibiydi.

Kafam sırtına vururken, beni şaşkınlığımdan çıkardı. Baş aşağı durmaktan kan yüzüme hücum ediyordu.

Yumruklarımla sırtına vurdum. "İndir beni!"

Onu etkilemedi. Hem de hiç.

Bu yüzden yine yaptım.

Ona küfürler savururken tüm gücümle vuruyordum. Yaşanan onca şeyden sonra, gerçek bir mağara adamı gibi davranamazdı. Sanki hep oraya aitmişim gibi beni mağarasına götüremezdi.

"Bırak beni!"

Pat!

Acıyla popom ısınırken donakaldım.

O az önce... bana şaplak mı atmıştı?

Yanaklarım, aşağılanma ve tam anlayamadığım bir şeyle kızardı.

Kıvranıp elinden kurtulmaya çalıştım. Bana tekrar şaplak attı, bu kez daha sertti. Acıdan çok daha farklı bir sebeple haykırırken sarsıldım.

Neler oluyordu?

"Düzgün dur, yoksa bütün gün bunu yapabiliriz." Eli, az önce şaplak attığı eti okşuyordu; yavaşça, çok yavaşça.

Tenim karıncalanırken ağzımdan anlaşılmaz bir ses kaçtı.

"Hımm. Yoksa bundan hoşlanır mıydın, tatlım?"

Ağzımı sıkıca kapattım çünkü ne söylersem söyleyeyim, durumumu daha kötü yapacaktı.

Sanki bir tehditmiş gibi elini popomdan çekmedi. O tuhaf hisleri tekrar yaşamaya hazır olmadığımdan, hareketsiz kaldım.

Evin önüne geldiğimizde, Aiden şifreyi girdi ki bu da kulübenin ona ya da babasına ait olduğu anlamına geliyordu.

Biz koridorda ilerlerken otomatik ışık yandı.

Beni gri koltuklu, karşıda mutfak tezgâhı görünen salonda yere bıraktı.

Tavandan sarkan özel tasarım lambalar, kulübeye dışarıdan fark etmediğim modern bir hava katıyordu. Köşede bilardo masası, sehpada yarım kalmış bir satranç oyunu vardı.

Burası, King malikânesinden daha samimi hissettiriyordu. Daha ev gibiydi.

Bakışlarım tekrar Aiden'a döndüğünde, çattığı kaşlarıyla sanki şifreyi kırmaya çalışıyormuşçasına etrafı incelememi izliyordu.

"Burası senin mi?" diye sordum hafifçe, gerilimi azaltmaya çalışarak.

"Burası Meet Up."

Ah.

Demek hakkında çok şey duyduğum Meet Up burasıydı.

Dört atlı ve Elitlerin amatör oyuncuları için gizli bir sığınaktı.

REO'daki herkes gizli bir cemiyetmiş gibi ondan bahsederdi, muhtemelen sebebi yalnızca seçili oyuncuların giriş hakkı kazanmasıydı.

"Neden beni buraya getirdin?"

"Kimse bizi bölmesin diye."

Ona bakıp ruh hâlini anlamaya çalışırken yutkundum. Fakat o kahrolası ifadesiz suratı değişmedi. Keşke biraz daha erişilebilir olsaydı. Bir kaya gibiydi. Değişmeyen, hareket ettirilemeyen.

Cevabından korkmama rağmen soruyu sordum. "Bizi ne yaparken bölmesin?"

Bacakları genişçe açık şekilde koltuğa otururken, dirseklerini kolçaklara yerleştirdi. Yumruğuna yaslanıp beni izlemeye devam etti.

Metalik gözlerinin benimkileri delip geçmesi, tehlike vaat ediyordu.

Fazlasıyla.

"Ne için bedel ödemen gerektiğini çözebildin mi?" diye sordu nötr, alçak tonuyla.

Uzanabileceği bir yerde olmamak için, içgüdüsel olarak geri çekildim. Cole'la Ronan haklıydı. Aiden'ın sakin yanı, öfkeli yanından çok daha korkutucuydu. Sakin tarafı, saldırıp sizi parçalayıp canlı canlı yemeden önce kendinizi güvende hissetmenizi sağlamak için çok iyi mükemmelleştirdiği bir maskeydi.

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum," dedim kendinden emin sesimle.

"Ben şöyle düşünüyorum, tatlım. Bence neyden bahsettiğimi tam olarak biliyorsun ama bilmezlikten geliyorsun."

"Gerçekten bilmiyorum."

Tekrar ifadesiz suratına bürünmeden önce gözlerini kıstı. "Peki ya gözüme soktuğun yeni çocuğa ne dersin?"

Ah. Siktir.

Ellerini kaldırdı, başparmağından başlayarak saymaya başladı. "Onun için güzel elbiseler giydin. Makyaj yaptın. Parfüm sıktın. Arabasına bindin." Serçe parmağı havadayken durdu, gözleri korkutucu bir renkle kararmıştı. "Ah ve sana dokunmasına izin verdin."

Bir adım daha geriledim.

Güçlü olmak ve kendimi savunmak istediğim doğruydu ama ben aptal değildim.

Aiden'ın bu yanı ödümü koparıyordu. Şeytanları şu anda ne planlıyorsa, ona maruz kalmak istemiyordum.

Ne konuda savaşacağımı seçerken akıllı olmalıydım. Bu kazanacağım bir savaş değildi.

"Onun, bana ait olana dokunmasına izin verdin." Sesi, her kelimeyle yükseldi. Yüz hatları keskinleşti. Sanki bir düğmeye basıp Aiden'ın şeytanlarını gün yüzüne çıkarmış gibiydim.

Onları gölgelerden çıkarmıştım. Çılgın bir öfkeyle, sahiplenici bir takıntıyla bana bakıyorlardı.

Biliyordum. Kaçmam gerektiğini biliyordum. Buna önsezi ya da içgüdü diyebilirdiniz ama kemiklerimde hissediyordum. Ondan kaçmam gerekiyordu.

Bana her ne söyleyecekse, Aiden cinayete meyilli bir havaya sahip olmayana kadar bekleyebilirdi.

Arkamı dönüp koşarken, nefesim boğazımda tıkandı.

Üç adım gitmiştim ki bir kol beni geri çekti. Kafa üstü koltuğa düşerken cıyakladım. Boğucu ağırlık üstüme çöküp beni arkadan tamamen kapladı.

Damarlarımda bir titreme gezindi, yüzüm ısıyla neredeyse patlayacaktı.

"A-Aiden... N-ne yapıyorsun?"

Başıboş bir saç tutamını, beni korkutan bir nezaketle yüzümden çekti. "Beni aldatırsan ne yapacağımı sorduğunda ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Titrek nefesler aldım. Boğuluyor gibiydim.

Kulağımı ısırdı. "Bana cevap ver."

"Beni bırakmayacağını söylemiştin." Dudaklarım titriyordu.

"Fikrimi değiştirdim."

"F-fikrini mi değiştirdin? Beni bırakacak mısın?"

Neden bu düşünceyle kalbim kırılıyordu?

"Seni asla bırakmayacağım, tatlım."

"Ama..." Koltuğun deri kokusunu içime çektim. "Fikrini değiştirdiğini söyledin."

"Seni bırakmayacağım ama onun kalbini sökmemek için kendimi durdurduğum her seferi sana ödeteceğim."

"Aiden..."

"Sessizliğimi onay olarak mı kabul ettin?" diye fısıldadı sıcak sözlerle. "Beni kışkırtıp gidebileceğini mi sandın?"

Her kelimesiyle nefeslerim derinleşti.

Fena hâlde boku yemiştim.

"Sana akıllı olma, oyuna geri dönme şansı vermiştim. Doğru hamleyi yapma şansı verdim ama sen bunu istemiyorsun, tatlım, değil mi? Senin yerine hamleyi yapmamı istiyorsun."

"Aldatmadım. İlişkimiz bittiyse, aldatmak sayılmaz."

"Yanlış cevap. Sanırım bunu benim yöntemimle yapmak zorundayız." Eteğimi yukarı sıyırdı.

"Aldatmadım!" diye haykırdım. "Asla bana dokunmasına izin vermedim."

"Ama verdin." Kulağımın dışını yaladıktan sonra ısırdı.

"Kalk üzerimden," diye bağırdım.

"Akıllı ol, Elsa. İyi bir kız gibi bedelini ödersen, istediğini alırsın."

Bir anlığına hareketsiz kaldım. Bedel ödeyecek yanlış bir şey yapmamış olsam da bunu söyleyip onu şimdi kışkırtırsam, şeytanlarının ne yapacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

İyi. Seks istiyorsa, bunu sadaka olarak görecektim. Ya da en azından, kafamı sallarken kendime böyle söylüyordum.

Üstümden kalktığında, soğuk hava çıplak baldırlarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Kaçınılmazı beklerken parmaklarım koltuğu kavradığında yutkundum.

Beş saniye geçti.

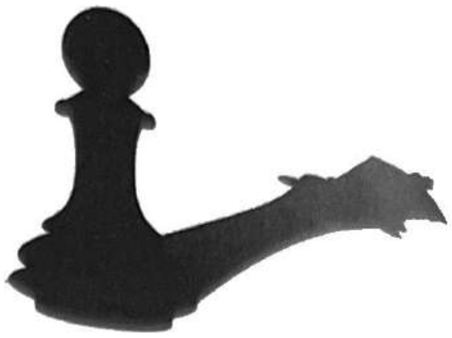
On.

Yirmi.

Birbirine geçmiş sarı saçlarımın arasından arkama baktım. Aiden dirseklerine yaslanarak sandalyeye oturmuş, beni dikkatle izliyordu. Beceriksizce oturur pozisyona geçerken eteğimi düzelttim. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi." Başını yana eğdi. "Ağzını becereceğim, tatlım."

On Altıncı Bölüm

Elsa

Ağzını becereceğim, tatlım.

Aiden ayağa kalkarken, dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar katlayınca, ok dövmelerinin bir kısmı göründü. Kollarındaki güçlü kaslarla dalgalanıyorlardı.

Önünü işaret etti. "Diz çök."

Hayatta olmazdı.

"Sana yaptırmamı mı istersin?" Kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

Bir saniye geçti.

İki.

Üç.

"Son şans, tatlım."

Emrine boyun eğersem, tekrar onun merhametine kalacaktım. Tıpkı önceden yaptığı gibi beni ezecekti.

Ben yerde yatarken verdiklerini almayacağıma dair kendime söz vermiştim.

Verdiklerini geri iade edecektim.

"Bana kendinle ilgili bir şey söyle," deyiverdim.

"Kendimle ilgili bir şey," diye tekrar etti ifadesiz suratıyla.

"Ağzımı becermek istiyorsan, bana başka kimsenin bilmediği bir şey söyleyeceksin. Gerçek Aiden'ı istiyorum, bir maskenin arkasına saklananı değil."

"Bunun bir pazarlık olduğuna dair yanlış fikre kapılmış gibisin." Bana yaklaştı. "Sana seçenek verdiğimi hatırlamıyorum."

Koltuğa geri gidip saklanmamak için elimden geleni yaptım. Bu daha başlamadan yenilgiyi kabul etmekle eş değerdi. Aiden'a denk olmak istiyorsam, onun seviyesinde bir öz güvene sahip olmalıydım.

Ya da ona olabildiğince yakın.

Kafamı kaldırdım. "Sana seçenek veren benim, Aiden. Ya bana söylersin ya da bir kabuk misali olan ağzımı zorla becerirsin."

Sol gözü seğirdi.

Aiden tehdit edilmekten hoşlanmazdı fakat damarına basmak için tek düşünebildiğim şey buydu.

Gerçek Aiden'a.

Beni zorlamasını, geri dönüşü olmayan bir yola itmesini bekledim. Ona zaten güvenmediğim için, bunu yaparsa ondan gerçekten kopmaya başlayacaktım.

Nedense, bu düşünceyle göğsüm sızladı.

"Çocukluğumdan beri uykusuzluk problemim var," dedi zar zor duyabildiğim alçak bir sesle. "Gecelerimi satranç oynayarak, yüzerek ya da spor salonunda egzersiz yaparak geçiriyorum."

Bu bilgiyi kafamda evirip çevirdim.

Şimdi düşününce; Aiden'la ben ne zaman geceyi birlikte geçirsek, uyandığımda onu ya beni izlerken ya da benim için duşu hazırlarken buluyordum.

Bunun hep benden önce uyandığı için olduğunu düşünmüştüm. Bu, o gecelerde hiç uyumadığı anlamına mı geliyordu?

Bir dakika.

"Odamda geçirdiğin ilk gecede çok derin uyumuştun."

"O kendimden geçtiğim gecelerden biriydi."

"Kendinden geçtiğin mi?"

"Hiç uyumadan iki ya da üç gün geçirirsem; spor yaparken, yüzerken ya da futbol antrenmanı yaparken bünyem çöküyor ve kendimden geçiyorum. Yalnızca bu şekilde uyuyabiliyorum."

Onu dikkatle izledim. Hiç yorgun görünmezdi. Hatta uyku

sorunu yaşayan çoğu insanın aksine, gözlerinin altında morluk yoktu. Bana uykusuzluk problemi yaşadığını söylemeseydi, asla tahmin edemezdim.

Neden uyuyamadığını merak ettim.

Sonra bana o gece gönderdiği bir mesajı hatırladım.

Şeyle ilgiliydi...

Kafam aniden kalktı. "Gözlerini kapattığında bir hayalet gördüğünü söylemiştin. Bu yüzden mi uyuyamıyorsun?"

Gözlerinde bir şey parladıktan sonra onu hemen ifadesiz suratının ardına gizledi.

"Sana başka kimsenin bilmediği bir şey söylememi istedin, ben de söyledim."

"Cole, Xander ve Ronan bilmiyor mu?"

"Şüphelenseler de kesin olarak bilmiyorlar." Önündeki zemini işaret etti. "Şimdi, senin sıran."

Hareket etmediğimde konuştu "Anlaşma anlaşmadır, tatlım."

Keşke ondan daha fazla şey çıkarabilseydim ama kendimi çoktan köşeye sıkıştırmıştım. Anlaşmanın benim olan tarafına saygı göstermezsem, bir daha asla açılmazdı.

Son bir derin nefesle önünde diz çöktüm.

Bana bunu zorla yaptırdığını düşünmek istiyordum. Anlaşma yapmış olsam da bu bir tür tacizdi. En azından bu düşünceler ondan nefret etmemi sağlayacaktı.

Fakat sonraki hamlesini sabırsızlıkla bekliyorsam, bu taciz miydi?

Belki de Aiden'dan nefret etmem imkânsızdı.

Bu düşünce beni daha önceki düşüncelerimden daha çok korkuttu.

"Aferin kızıma."

Aiden'ın gözlerinin köşeleri yumuşadı.

Yüksek sesle atan kalbim tekledi, güm güm seslerini duyabiliyordum.

Onun yumuşadığını görmek çok nadirdi. Genelde saldırmadan önce yumuşama numarası yapardı. Aiden'ın yumuşaması korkutucu türdendi; içinizi ısıtan, neredeyse rahatlatıcı türden değildi.

Hayal mi görüyordum?

Kemerini çözüp sert aletini dışarı çıkardı. Göz temasını kesmeden kavrayıp hiç de nazik olmayan şekilde elini aşağı yukarı hareket ettirdi.

Baldırlarım kasıldı.

Kendine bu kadar sertçe dokunmasında, son derece masküler bir şey vardı.

Aletini ağzıma doğru götürdü. "Aç."

"Bunu yaparsam." Bakışlarıyla buluştum. "Bilmek istediklerimi söyleyeceksin."

"Hımm." Başını ağzıma sürterek birkaç damla meniyi dudaklarıma bulaştırdı.

O bunu yaptıkça nefesim kesildi. Dudaklarım aralandığında tadını ilk kez aldım.

Bunu yapmamalıydım. Şimdi, daha fazlasını istiyordum.

Aletini iterek dudaklarımı açmamı sağladı, onu yavaşça ağzıma aldım.

Aiden'a yalnızca bir kez Ronan'ın partisinde sakso çekmiştim. O zamandan beri, oral seks yapan yalnızca o olmuştu.

Kontrol yüzündendi.

Aiden, seks sırasında bile –özellikle seks sırasında– kontrol için yaşayan tiplerdendi.

Belki ben de kontrolü seviyordum. Belki bu defa, onun merhametime kalmasının nasıl olduğunu hissetmesini istiyordum.

Onu yavaş bir tempoyla yaladım, hayalarını avuçlamak için elimi kaldırdım. Onu tahrik ederken acele etmiyordum.

Aiden homurdanarak kafasını geriye attı. "Siktir, tatlım."

Tokamı saçımdan çekerek, sarı tutamlarımın omuzlarıma düşmesine neden oldu ve parmaklarını saç derime geçirdi.

Hızlanırken, öğürmeden onu ağzıma alabildiğim kadar aldım. Parmaklarının saçımı her okşayışıyla, dudaklarından dökülen her inlemeyle daha cüretkâr hâle geldim.

Demek kontrole sahip olmak böyle hissettiriyordu. Bunu bu kadar sevmesine şaşmamalıydı.

"Çok tatlısın." Bana doğru sırıttı. "Suratındaki gururlu ifadeye bak."

Tempom yavaşlasa da onun dumanlı bakışlarına hapsolurken durmadım.

"Bu tempoda olmanın tek sebebi sana izin veriyor olmam, tatlım." Saçlarımı yumruğuna dolarken yüzümü buruşturmama neden oldu. "Ama bu bir ceza, hatırladın mı? Bundan keyif alamazsın."

Kalçasını öne ittiğinde ve aleti boğazımın arka tarafına çarptığında gözlerim büyüdü.

Öğürme refleksim devreye girdiğinde, nefes almayı bıraktım. İki elimle baldırlarına vurarak onu itmeye çalıştım.

Saçımdaki yumruğunu kullanarak, ağzımdan neredeyse tamamen çıktı. Tekrar içeri girmeden önce zar zor nefes alabildim.

"Çok güzelsin." *İtiş*. "Ve kırılgan." *İtiş*. "Ve *benim*."

Temposuna ayak uydurmaya çalışsam da bu imkânsızdı.

Tıpkı söz verdiği gibi ağzımı beceriyordu.

İçeri dışarı. Derin ve sert.

Kendini ağzıma gömdükten sonra dışarı çıktı. O bunu tekrar yapmadan önce, etrafa tükürükler saçarak nefes almaya çalıştım.

Ve tekrar.

Her itişiyle, bedenim yanıyordu. Her dışarı çıktığında, daha fazlası için yalvarırcasına dudaklarımı açık tutuyordum.

Ona, tadına doyamıyordum.

Belki de bana yoğun bir şekilde bakışına doyamıyordum. Beni gerçekten kırmak istiyormuş gibiydi, aynı anda da elinde tutmak istiyormuş gibi.

Aiden'la tanıştığımdan beri ilk kez, farklı bir yanını gö-

rüyordum. Daha önce hiç görmediğim bir yanını. O ağzımı becerirken yerde diz çökmem gerekiyordu ki fark etmeyeyim.

Çatışmayı.

Şüpheyi.

Aiden daima dibine kadar kendine güvenen biri olmuştu ama şimdi? Ağzıma girip çıkarken arada kalmış gibiydi.

Ne hakkındaydı? Bilmiyordum.

Tek bildiğim şey, yaşadığı çatışmanın ardındaki sebebin ben olduğumdu.

Gri gözleri, tekrar kararmadan önce bir saniyeliğine yumuşadı. Benden nefret ediyormuş gibi bakıyordu.

Bu iki yıl önceki gözü kara nefret değildi. Hayır. Bu defa, nefretin üzerinde hiç kontrolü yokmuş gibi görünüyordu.

Beni derinden ve sertçe yaraladı. Karnıma yumruk yesem, bu kadar acıtmazdı.

Ben sana ne yaptım?

Gözlerime yaşlar doldu. Sebebi nefessizlik mi, ağzıma merhametsizce davranışı mı, yoksa bir anda ortaya çıkıp beni kahreden duygusal acı mıydı emin değildim.

Aiden uzanıp gözlerimin altını sildi. "Şşş."

Boşalmadan, ağzımdan tamamen çıktı. Aleti daha sertti, damarları boşalma ihtiyacıyla zonkluyordu.

Aiden omuzlarımı kavrayıp beni güçlü kollarına aldı. Hâlâ sersemlemiş hâldeyken, ok dövmelerine baktım. Nedense, onları görmek nefesimi sakinleştirdi.

Beni koltuğa taşıdı, otururken yüzüm ona dönük şekilde kucağına oturttu.

Ellerimi omuzlarına koyduğunda, hâlâ gözlerimden yaşlar akıyordu.

İstesem de durduramıyordum.

Göz temasını kesmeden, aramıza uzanıp iç çamaşırımı aşağı indirdi.

Eteğimi yukarı sıyırarak, sert aletini girişime yerleştirdi.

İçimdeki kaslar ham, felç edici bir beklentiyle kasıldı.

"Bana ne yaptığını görüyor musun?" Tek seferde kendini içime gömdü.

Alt dudağımı ısırsam da iniltim yüksek sesli ve barizdi.

Beni asla böyle becermemişti. Yüz yüze. Bu açıda, içimde daha önce hiç ulaşmadığı bir yere ulaşıyordu. Kucağında zıplarken, her merhametsiz hamlesiyle neredeyse düşecektim.

Zıvanadan çıkmış bir aciliyetle içime girip çıkıyordu.

Nefessiz, bilinçsizdim ve daha fazlasına susamıştım.

Bunu ne kadar reddetsem de Aiden'dan daima fazlasını isteyecektim.

Belki bu yüzden çekiyordum çünkü belki de asla benim onu umursadığım şekilde beni umursamayacaktı.

Belki her zaman bir oyun olacaktım.

"Kaslarının etrafımda nasıl kasıldığını hissediyor musun, tatlım?" Gözleri benimkileri delip geçti. Gözleri, içimdeki aletinden çok daha istilacı ve samimiydi.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Homurdandı. "Benim olduğun anlamına geliyor, Elsa. Sadece bedeninin değil, kalbinin ve lanet ruhunun da."

Yüzümden aşağı daha fazla yaş süzüldü çünkü hapı yuttuğumu biliyordum.

Karnımdaki gerilim arttı, bununla birlikte kalbime bir ok saplandı. Görünürde herhangi bir iniş alanı olmadan, uçurumdan düşüyordum.

Nasıl bu kadar derinden içime işlemesine izin vermiştim? Onu şimdi içimden atmaya kalksam, muhtemelen kan kaybından ölürdüm.

"Ağlama." Eğilip gözyaşlarımı yaladı. Diğer seferlerin aksine, gözleri sadistlikle dolu değildi. Kırılıp parçalara ayrılıyorlardı.

Tıpkı kahrolası ruhum gibi.

Hiçbir damlayı es geçmek istemiyormuş gibi mutlak bir özenle iki yanağımı ve gözlerimin altını yaladı.

Metalik gözleri tekrar benimkilerle buluştu. "Seni koruyacağım."

O sözler beni uçurumdan aşağı yuvarladı. Boğazımdan kopan bir hıçkırıkla birlikte boşaldım.

Beni koruyacağını söylemişti.

Peki beni ondan kim koruyacaktı?

On Yedinci Bölüm

Aiden

Elsa kucağıma sokulurken gözleri kapandı. Onu kendime çektiğimde benimle mücadele etmişti.

Elbette, etti.

Elsa, mücadele etmezse kendini yüzüstü bırakıyormuş gibi hisseden insanlardandı. Boşuna savaştığını şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı. Eninde sonunda enerjisi bitmişti ve derin, yorgun bir uykuya dalmıştı.

Hâlâ koltuktaydık. Benim üzerimde yarı yatar hâle gelmesi için onu çevirdiğimde, deri koltuk gıcırdadı. Kafası göğsüme yaslıydı, bacaklarım onunkilere dolanmıştı.

Elsa'ya asla yeterince yakın olamıyordum. Ya da ona yeteri kadar derinden dokunamıyordum. Zihninin büyük bir bölümü, bana karşı uyuşmuşken olmuyordu.

Onu daha iyi görebilmek için başımı yana eğdim.

Kıyafetleri darmadağınıktı, eteği çıplak ıslaklığını zar zor kapatıyordu. Onun dar kadınlığının duvarlarını parmaklamak ve Elsa'yı tekrar tekrar boşaltmak beni cezbediyordu.

Kaşlarına yerleşmiş bitkinlik beni durdurdu.

Dağılmış sarı saçları göğsüme düşüyordu. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip geriye doğru okşadım. Hindistan cevizi, seks ve *benim* gibi kokuyordu.

Elsa benim gibi kokuyordu, daima böyle olması için her şeyi yapardım. Uykusunda inleyip bir şeyler mırıldandı.

Aletim anında sertleşti.

Bana istediği kadar yalan söyleyebilirdi ama bilinçaltı gerçekti.

Gerçek, bacaklarını benimkilere dolamasında saklıydı. Ya da beni bırakmak istemiyormuş gibi elini belimde tutmasında.

Belki de hayal dünyasında yaşıyordum.

Bu kızın etrafında öyle oluyordum.

Kendisi farkında olmasa da çok daha eskiden beri, üzerimde böyle bir etki yaratıyordu.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca, ulaşılamaz bir kaşıntı gibi tenimin altına dikkatle yerleşmişti. Kaşınan yeri kesip atacağım günün geleceğini bilsem de asla işlerin böyle gitmesini planlamamıştım.

Bu kızın yaptığı gibi, beni etkilemesini asla planlamamıştım.

Jonathan'la James amca –hayattayken– bana ve Lev'e hamlelerimizi yapmadan önce planlamayı öğretmişlerdi.

Stratejik düşünceyle yetiştirilmiştim. Her hamlenin, her taşın bir amacı vardı.

Jonathan şahın yalnızca ismen şah olmadığını, bu ismi ayrıca herkesi önünde diz çöktürme gücüne sahip olduğu için aldığını söylemişti.

Hayatım boyunca bir şey yapmayı planladığımda, daha ilk adımı bile atmadan sonuç belliydi.

Ona kadar.

Kahrolası Elsa Steel.

Sonucu belli olan bir başka satranç oyunu olması gerekiyordu ancak daha önce oynadığım tüm oyunlardan daha tahmin edilemez olduğu ortaya çıkıyordu.

Benim tahtama dalmış, düzenimi karıştırmış ve sarayımı altüst etmişti.

Olması gerektiği gibi bir piyon olmayı reddettiğinde, her şey değişmişti.

Başparmağımı alt dudağında gezdirdim, beni içeri davet edercesine ağzı aralandı.

Onu ilk gördüğümden beri, masum görünen yöntemleriyle beni kendine çekiyordu.

Gerçek şuydu ki; yöntemleri masumdan çok, yok ediciydi. En kötü yanıysa, bunun farkında bile olduğunu sanmıyordum.

Tekrar kıpırdandığında, memelerinin üstündeki gömleği gerildi. İlk üç düğmesini açtım. Soluk sol memesinin hemen üzerindeki yara izi göründüğünde, parmaklarım dördüncü düğmede kaldı.

Parmaklarımı pürüzsüz, derin dokuda gezdirdim. O yara izinde bir işaret bırakmayalı epey olmuştu.

Hımm. Bunu yakında değiştirmem gerekiyordu.

Bu yara izinin vasilerinin ona söyleyeceğinden şüphe ettiğim kendi hikâyesi vardı.

Bu yara izi, sonun başlangıcıydı.

Yalnızca Elsa bunu henüz bilmiyordu.

Son sınıfın ilk günü bu yara izini gördüğümden beri, her şeyi mahvediyordum.

Başparmağım, tenine niyetlendiğimden daha fazla baskı uyguladı. Elsa bir şeyler mırıldandığında baskıyı kestim.

Parmaklarıma dikkat ederek, gömleğini tekrar ilikledim. Zaten olduğumu düşündüğü bir sapık gibi beni yarasına bakarken yakalamasına gerek yoktu.

Ayrıca, iz konusunda çok rahatsızdı. Bu yarayı deşmek gereksizdi.

Bugün olmazdı.

Elimi ensesine dolayıp nabız noktasını okşadım.

Böylesine normal bir kalp atışının, ona ait olması ilginçti.

Frozen.

Gerçekten öyleydi.

Öylesine soğuktu ki beni başta çok sinirlendirmişti.

Bazen hâlâ sinirlendiriyordu fakat endişelenecek başka şeylerim vardı.

Jonathan ve Elsa'nın soyadı gibi.

Elsa başka biri olsaydı, her şey nasıl olurdu? Elsa Steel değil de gerçekten Elsa Quinn olsaydı?

Siktir.

Neden imkânsız bir şeyi düşünüyordum ki?

Bu kız dikkatle yapılmış planımı bozmakla kalmıyor, kafamla da oynuyordu. İnsanların kafasıyla oynaması gereken kişi bendim, diğer türlüsü olmazdı.

Elsa tekrar kıpırdandı, bu kez gözleri yavaşça açıldı. Etrafına bakınırken, bana odaklanmadan önce kafası karışmış görünüyordu.

Elektrik mavisi gözleri, benimkilerle buluştuğunda donakaldı.

O kahrolası mavi gözler. Onları oymak mı, yoksa tüm gün onlara bakmak mı istiyordum bilmiyordum.

Elsa bazen böyle donakalıyordu. Sanki bir şeylerin farkına varıyormuş gibiydi. Kurnazca doğru olan zihninin kabul edemeyeceği bir durumu anlamaya çalışıyordu.

Genellikle başarısız olurdu, bu da onu sinirlendirirdi.

Şimdi olduğu gibi.

Bana dik dik baktı. Kollarımda uyandığı ve her şeyi çok fazla düşünmediği bir gün gelecek miydi?

Başta umursamamıştım. Şimdi, o ulaşılamaz kaşıntı gibi beni sinir ediyordu.

Elsa doğrulmak için göğsümü itti. Onu bıraktım. Hangi muharebeye gireceğini seçmek, savaşı kazanmanın en kesin yoluydu.

Hâlâ sinirliydi –Jonathan ve Queens sayesinde– bu yüzden onu fazla zorlayamıyordum.

Henüz.

"Ne kadar uyudum?" Yerdeki saç tokasına uzandı. Saçını bağlayamadan tokayı elinden aldım.

Elsa ayağa kalkarken oflayıp pufladı, saçını topuz yapıp saçıyla bağladı.

"Biraz."

Dirseğimin üzerinde uzandım, onu izlemek için kafamı yana eğdim.

Çantasını sandalyenin üstünde bulduktan sonra telefonunu çıkardı.

En basit, sıradan hareketleri bile bu dünyadaki hiçbir şeyin yapamadığı kadar beni çekiyordu. Geçmişteki uzak bir anı gibiydi. Odaklanırken alt dudağını ısırma şekli. Küçük iyi bir kız gibi bacaklarını birbirine bastırıp oturma şekli.

"Geç oldu." Homurdandı. "Geri dönmem gerek."

"Hayır."

Göğsü şişerken kafasını kaldırdı. "Ne demek hayır?"

Bu kızın ruhu.

Daima mücadeleye hazırdı.

Aletimi sertleştiriyordu.

"Hikâye için burada değil misin?"

Bunu düşünüp taşınıyormuş gibi alt dudağını ısırdı. "İyi, anlat sonra gideceğim."

Kafamı salladım.

Kaşları çatıldı. "Anlaşmanın benim tarafını yerine getirdim. Söz verdin, Aiden."

Sinirlendiğinde, kızarmış yanakları çok tatlı oluyordu.

Onun damarına basmaya doyamıyordum. Hiç de doyacağımı sanmıyordum.

"Geceyi burada geçirirsen, anlatırım."

"Yapamam. Teyzemle eniştem evde olmamı beklerler."

"Geceyi Reed'le geçireceğini söyle." Duraksadım. "O son

dakikada iptal etmeden önce zaten plan yapmıştınız, değil mi?"

"Sen bunu nereden biliyorsun?" Gözlerini kıstı. "Sana söylemesi için Kim'i manipüle ettin, değil mi?"

Omuz silktim. "Geceyi burada geçir, yoksa hiçbir şey anlatmayacağım."

Teklifi kafasında evirip çevirirken yüzünü buruşturdu. İstekli olduğunu görebiliyordum. Öğrenme ihtiyacını... Bana muhtaç olması iyi hissettiriyordu.

Bunun için onu tehdit etmem gerekmiş olsa bile.

En azından şimdi, aptalca şeyler yapıp bana ayrıldığımızı söylemeyecekti.

İlişkimiz asla bitmeyecekti.

Onu yakınımda tutmak için bazı kozlarımdan vazgeçmek zorunda kalsam da onu etrafımda tuttuğu sürece buna değerdi.

Bana hâlâ güvenemiyor olsa bile.

Elsa zekiydi, tanıdığım herkesten daha dirayetliydi.

Güzel.

Bana güvenmemeliydi. En azından henüz.

Ona bildiklerimi söylediğimde, geri dönüşü olmayacaktı. Onun yok oluşunun başlangıcı olacaktı.

Ve benimkinin.

On Sekizinci Bölüm

Elsa

Geceyi burada geçirmeyi kabul ettim.

Tamam, kabul etmek doğru kelime değildi. Geceyi burada geçirmeye *zorlanmıştım*.

Aiden gerçeğe ne kadar ihtiyaç duyduğumu biliyordu, psikopat olduğu için çaresizliğimi kendi lehine kullanıyordu. Yine de manipülasyonlarının son derece farkında olmama rağmen onlara inanıyordum, sanırım bu da beni suç ortağı yapıyordu.

Geniş yuvarlak küvette oturuyordum çünkü Aiden benim için bir banyo daha hazırlamıştı.

İçinde bu derece bir özen olmasına rağmen baskıcı şekilde davranması beni hayrete düşürüyordu.

Bu kafa karıştırıcıydı.

O kafa karıştırıcıydı.

Bunaltıcı bir varlık gibi arkamda oturuyordu. Arkama bakmadan sıcaklığını hissedebiliyordum. Suyun serinliğinden farklıydı. Bir hale gibi beni tamamen yutuyordu. Her geçen saniyeyle tüylerim diken diken oluyordu.

Ben küvetin ortasında otururken, Aiden'ın sırtı küvete yaslanmıştı, bacakları iki yanımda açıktı.

Dizlerimi göğsüme doğru çekerken, bedenimin bir saniyeliğine de olsa soğumasını diledim. Ona bir kez daha teslim olursam, tekrar kendimi onda kaybetmeye başlayabilirdim.

Tabii çoktan kaybetmediysem.

Neden bana uykusuzluk probleminden bahsetmişti? Her zamanki gibi konuyu değiştirmeliydi. Hem bana bakış şekli de neydi?

Seni koruyacağım.

Sözleri, omurgamdan aşağı bir ürpertinin inmesine sebep oldu.

Hayır. Bunu düşünmeyecektim. Yalnızca anlatacaklarını dinlemek için buradaydım. Anlatmayı bitirdiğinde gidecektim.

Bir sünger, gergin sırtıma değdi. O dikkatli, nazik hamlelerle tenimi köpüklerken dudaklarımı büzdüm. Hindistan cevizi kokusu havaya yayılıp burnuma doldu.

Dur.

Neden kötü olmuyordu ki? Neden bedenimi büyüsünün altına daha fazla almak zorundaydı?

"Yani?" diye çıkıştım, niyetlendiğimden daha sertçe. Bedenimde yarattığı karıncalanmadan kurtulmak istesem de işe yaramıyordu.

"Yani ne?" Hareketlerine devam etti.

"Gerçeği bekliyorum."

"Fikrini değiştirmek istemediğinden emin misin?" Sesi, banyonun lanetli sessizliğinde alçak çıkmıştı.

"Evet."

"Hımm. Değiştirmek isteyebilirsin, tatlım. Hâlâ hazır olduğunu düşünmüyorum."

"Bırak da bunun için ben endişeleneyim."

Bir süre sessiz kaldı, sözünden cayacağını düşündüm. Diğer tüm zamanlarda yaptığı gibi adaletsiz olup suratıma gülecekti. Bu defa, suçlanacak tek kişi kendimdi. Ne kadar sinsi olduğunu bile bile, şeytanla anlaşma yapmıştım.

"Sana bir hikâye anlatacağım."

"Hikâye istemiyorum, ben..."

"İki arkadaş varmış." Hâlâ sırtımı köpüklerken sözümü

kesti. "İkisi de hırslıymış, istediklerini almak için her şeyi yaparlarmış. İkisinin de kârlı işleri varmış, ortak olmamaya karar vermişler çünkü birbirlerine meydan okumayı daha çok seviyorlarmış. Yıllar geçtikçe, rekabetleri sertleşmiş ve çirkinleşmiş. İkisi de kötü şöhretli iş adamlarıymış, asla birbirlerine rahat vermezlermiş."

Sanki dalıp gitmiş gibi hareketleri yavaştı. Sünger yerine, parmakları bir şey çizermişçesine sırtımda geziniyordu. "Rekabetleri, ikisinin de fark etmediği şekillerde sınırı aşmaya başlamış. Belki de fark etmiş ama umursamamışlar. Aileleri bu rekabetin içine çekildikleri anda, işler iyice çirkinleşmiş."

Konuşmayı kestiğinde, parmakları da okşamayı bıraktı. Arkama döndüm, sırtım bükülmüş bacağına yaslandı. Aiden kararmış gözleriyle beni izliyordu. Kara şeytanlarıyla çevrelenmiş gibiydi, hepsi de canımı yakmak istiyordu.

İçgüdülerim kaçmam için çığlık atarken, nefesim kesildi. Ona bakmanın yorucu olduğu anlardan biriydi.

Yutkunsam da hareket etmedim. "Ve?"

Bir an sessiz kaldı. "Ve ne?"

"Hikâyenin kalanı nerede?"

"Bir dahaki sefere."

"Bir dahaki sefere mi?" diye çıkıştım.

"Bugün çok fazla şey yaşadın." İfadesiz suratını takınmıştı. "Uyumalısın."

"Yorgun değilim." Göğsünü ittim.

"Hımm. Ağrıların olduğunu sanıyordum. Belki de kendimi geri tutmamalıyım, ne dersin?"

Sözlerindeki vaatle yanaklarım ısındı. Taktiğini fark ettiğimde hemen toparlandım. "Konuyu saptırarak bundan kurtulamazsın. Bana her şeyi anlatacağına söz verdin, şimdi uyumamı mı söylüyorsun?"

Bileğimi kavrayıp beni döndürdüğünde, onunla yüz yüze

geldim. Bacakları belimi hapsetti, bacaklarımı kalçasının iki yanında bükmekten başka çarem yoktu.

Bu pozisyondayken, bacaklarım açıktı ve bedenlerimizin alt kısmı köpüklü suyla kaplı olsa da neredeyse ereksiyonunu en hassas yerimde hissedebiliyordum.

Parmaklarını açık saçlarımdan geçirirken, bakışları kızarmış memelerime indi ve yoğun dikkatli bakışları altında meme uçlarım sertleşti.

Metalik gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda nefesimi verdim. "Sana her şeyi anlatacağımı söylemedim, bir hikâye anlatacağımı söyledim ve anlattım."

Hüsran, damarlarımda gezindi. Ona da manipülasyonlarına da lanet olsun. Beni tamamıyla oltaya getirmediği bir gün gelecek miydi?

Aiden'la işler böyle yürürdü. Ondan bir şey çıkarmak istiyorsam, aptal oyunlarını oynamam gerekiyordu. Denemeli, onunki gibi sapkın bir zihinle düşünmeliydim.

Yatıştırıcı bir nefes alarak gözlerimi kapatıp açtım. İfadesiz suratıyla yara izime bakıyordu.

Keşke aklını okuyup maskesinin ardında ne olduğunu görebilseydim.

Bana böyle gözlerini dikmesi, tuhaf bir kırılganlık hissi yaratıyordu. Tenimin altındaki kaşıntı yüzeye çıktı.

Yara izime neden takıntılı olduğunu bilmiyordum.

Ya da bana.

Jonathan'la Silver'ın konuşmasından duyduğum şey doğruysa; Aiden'ın benden nefret etmesi gerekiyordu, bana takıntılı olması değil.

Yine de takıntı, aşırı nefretin bir başka formu değil miydi?

"Bana az önce anlattığının hikâyenin, Jonathan'la Silver'ın konuşmasında duyduğum şeyle bir alakası var mı?"

Bakışları isteksizce yara izimden ayrılıp gözlerimle buluştu. "Belki."

"Ah. Aiden! Bana bir şey söyle!"

"Söyleyeceğim." Dudakları sırıtışla kıvrıldı. "İyi bir kız olursan."

"Dur tahmin edeyim, bu seni becermemi içeriyor?"

Sırıtışı büyüdü. "Becermeyi yapacak olan benim ama evet, tatlım. Bu da paketin içinde geliyor."

Ona doğru gözlerimi kıstım.

Hepsi numaraydı. Akıl oyunuydu. İtip çekmesinde kullandığı bir şeydi. Gerçeği bilmek ve tek parça hâlinde kalmak istiyorsam, pazarlık yaparak kendimi kurallarından kurtarmam gerekiyordu.

Her şeyi alamazdı.

Artık değil.

"Hayır."

Kaşını kaldırırken, saçımdaki elini daha sert sıktı. "Hayır mı?"

"Şartlarını kabul edersem, sen istediklerini alıp bana asla bir şey söylemeyebilirsin." Avucumu ıslak göğsüne yerleştirdim, elimi sert karın kaslarından aşağı indirdim. "Benim bir şartım var."

"Bir şart," diye tekrar etti, onlara inanmak için kelimeleri duyması gerekiyormuş gibi.

"Evet. Her iyi bir bilgi verdiğinde, bana dokunabilirsin. Bu arada, anlaşma oral seksi de içeriyor."

Sol gözü seğirdi. "Sana bunu kabul edeceğimi düşündüren nedir? İstediğim zaman bana bacaklarını açmanı sağlayabilirim, tatlım."

Bu şerefsiz piçin kibri...

Yine de parmak uçlarımı karın kaslarının sert çıkıntılarında gezdirirken gülümsemeye devam ettim. "Tabii, yapabilirsin ama kabuk hâline gelmekle ilgili söylediğim şeyi hatırlıyor musun? Beni bundan daha fazla zorlarsan, o zaman o kabuğun sana bacaklarını açmasını sağlarsın."

Elimi karın kaslarından çektiğimde sol gözü seğiriyordu.

Kesinlikle damarına basmıştım.

Uzun saniyeler boyunca birbirimize baktık. Bu kez sinmeyecektim.

Bu kez önemsiz bir asker değildim. Onun kazanmaya çalıştığı savaşta generaldim.

Gerilim havada hissedilirken, tüylerim bir kez daha diken diken oldu. İçime çekebildiğim tek şey, sarhoş edici kokusuydu. Tek hissedebildiğim şey, tuttuğu bileğimdeki nabızdı.

"Yani?" Ölümcül sessizliği bozdum. "Hangisi olacak?"

Dudakları zalim bir sırıtışla kıvrıldı. "İyi oynadın, tatlım. Gerçekten iyi oynadın."

Bir gurur dalgası bana çarptı, aptal gibi sırıtmamak için elimden geleni yaptım.

Az önce Aiden King'i kendi oyununda yenmiştim.

Ben böbürlenemeden ayağa kalktı, beni de beraberinde tuttuğu bileğimden kaldırdı. Etrafımıza sular sıçradı.

Son gördüğüm şey, gözlerindeki siyahlık oldu.

Bileğimi bırakıp kalçalarımı yakaladı, bugün daha önce yaptığı gibi beni omzuna attı. Dünya tepetaklak olurken nefesim kesildi. "A-Aiden? Ne yapıyorsun?"

Popoma şaplak attığında, sızısı havada yankılandı. Cıyakladım. Vücudum ıslakken çok daha fazla acıtıyordu.

"Hikâyeden sonra seks yapacağımızı söyledin."

"Daha yeni seks yaptık."

"O yeni anlaşmadan önceydi. Sayılmaz."

Aman. Tanrım.

Bu kahrolası psikopat ölümüm olacaktı.

Havlu almak için rafın önünde durdu. Bu şansı, kıvranıp kurtulmaya ve sırtını itmeye çalışarak kullandım.

Bana tekrar şaplak atınca baldırlarım kasıldı.

"Ah. Bu acıtıyor."

"O zaman kıpırdama."

Siyah ahşap pervazlar ve iki kişilik yataklı bir yatak odasının ortasında beni yere bıraktı. Havluyu saçıma sardığında, hâlâ etrafımı inceliyordum.

Aiden tüm çıplak ihtişamıyla önümde duruyordu; kaslı göğsünden sular damlıyordu ve karnının alt kısmındaki V şeklinden şeye doğru...

Hayır.

Dikkatimi tekrar yüzüne çevirdim. Düşüncelerimi duyabiliyormuşçasına, dudakları bir sırıtışla kıvrılmıştı.

Şerefsiz.

Ustaca, nazik hareketlerle saçımı kuruladı. Aynısını vücudum için de yaptı; yavaşça ve nazikçe. Anın tadını çıkararak havluyla sertleşmiş meme uçlarımı ve göğüslerimin etrafını sildi. Havluyu popomdan, ardından da bacaklarımın arasından kaydırdı.

Karnımın alt kısmında başlayan karıncalanma, o bana dokundukça tüm bedenime yayıldı.

Yüksek sesle inleyip, kollarında erimemek için elimden geleni yaptım.

Beni yalnızca kurulamıyordu. Hayır. Ayrıca içimdeki canavarı uyandırıyordu. Eskiden uykuda olsa da Aiden bana dokunduğundan beri uyumayı reddeden canavarı.

Bacaklarımı kurulamayı bitirdikten sonra tekrar yukarı çıktı, havluyu bir kez daha sızlayan meme uçlarıma sürttü. Başparmağıyla işaret parmağı, diğer meme ucumu sıkıyordu. Sert değildi ancak o kadar uyarılmış hâldeydim ki en ufak dokunuş bile ateşe veriliyormuşum gibi hissettiriyordu.

İnlememek için alt dudağımı ısırıp baldırlarımı sıktım. "A-Aiden."

"Efendim, tatlım?" Bana bakmadı bile, hâlâ meme uçlarıma eziyet etmekle meşguldü.

Elini çabuk tut, pislik.

Bakışlarım onunla yatak arasında gidip geldi, söylemek istediğim şeyi sessizce belirttim. Yüzü ifadesiz olsa da sol gözü seğirdi. Kaslarım kasıldı. Ah, siktir. Sinirlendiğinde hiç iyi olmazdı.

"Seni becermemi mi istiyorsun?" Havluyu memelerimde aşağı yukarı hareket ettirerek kıvranmama ve ona doğru yaslanmama neden oldu. "Bunu nasıl yapmamı istersin?"

Her şekilde olur.

"Sana duvara karşı sahip olabilirim. İyi bir kız gibi bacaklarını belime dolarsın, değil mi tatlım?"

Alt dudağımı ısırdım. Ahlaksız sözlerinin çifte saldırısı, beni delirtiyordu.

"Sonra içine o kadar sert girip çıkarım ki sırtını duvara sürtersin. Ya da seni yerde ellerinle dizlerinin üzerinde dururken becerebilirim, ta ki dar amına sert giriş çıkışlarımla dizlerin morarana kadar. Hımm. Seçenekler." Eli karnımdan aşağı, baldırlarımın üstüne indi ve ıslaklığıma daldı. "Hımm. Sırılsıklamsın."

Gözlerim bir anlığına kapandı. Yanıyordum, dokunuşuysa ateşin üzerine benzin dökmek gibiydi.

Daha fazla.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Parmakları ıslaklığımda hareket etti. Kafam, hafif bir inlemeyle omzuna düştü.

"Burana dokunmamı çok seviyorsun, değil mi tatlım?"

Söyleyecek sözüm olmadığı için, iniltimle cevap verdim.

"Seni çığlık attırana kadar yükseltmemi seviyorsun, değil mi?" Parmak uçlarını aşağı yukarı sürtüp ona en ihtiyacım olan yer dışındaki her yere dokunurken, dengemi sağlamak için omuzlarına tutundum.

"Seni boşaltmamı seviyorsun, değil mi?" Beni döndürüp

yatağa itti. Cıyaklayarak yüzüstü düştüğümde, yanağım yumuşak şilteyle buluştu.

Kolunu karnıma doladı, beni yukarı çektiğinde ellerimle dizlerimin üstünde kaldım. Titriyor, terliyor ve daha önce hiç hissetmediğim kadar uyarılmış hissediyordum. Yalvarmaya hazırdım ki Aiden tek seferde tamamen içime girdi.

Aleti beni tümüyle doldururken çığlık attım. Bu pozisyondayken tekrar tekrar esnetilip açılıyormuşum gibiydi.

Aiden'ın daima verdiği acı ve yoğunlukla gelen hastalıklı bir zevk vardı.

Bu çılgıncaydı.

Kontrolden çıkmıştı.

Bunu kabullenmek istediğimden çok daha fazla arzuluyordum.

Diğer eli sertçe kalçamı kavrarken, saçımı avuçladı. Saçımdan çekerek beni tavana bakar hâle getirdi.

Hamleleri yavaş ve ölçülü başlayarak inlememe sebep oluyordu. Parmaklarım çarşafa geçerken, kalçalarının her hareketiyle gözlerim yuvalarında geriye dönüyordu. Kalçamı kavramakla meme ucumu çimdiklemek, döndürmek arasında gidip geliyordu.

"Ah... A-Aiden..."

Gerilim, fırtına gibi toplanırken beni merkezine çekiyordu.

"Ahhh..." Derin bir iniltiyle boşaldım.

Orgazm beni hazırlıksız yakalamıştı. Sevgiye boğulmuş gibi hissediyordum. Neredeyse... tapılıyormuş gibi.

Bu çocuk bana neler yapıyordu?

Aiden durmadı. Hem vücudumu hem de kafamı karıştıran o yavaş ritimle içimde gidip gelmeye devam etti.

Karnımın dibinde başka bir isyan başladı, duvarlarını tırmalayıp parçaladı.

"Bu iyi hissettiriyor mu, tatlım?"

Daha fazlası için kendimi ona iterken kafamı salladım.

"O zaman neden bunu sınırlıyorsun?"

Gözlerim genişlerken o hızını arttırdı.

Ah, sıçayım.

Ah, siktir.

Önceki ritim ve orgazm yalnızca dikkat dağıtma yöntemiydi. Sinirli olacağını bilmeliydim. Bunu bir cezaya çevireceğini bilmeliydim.

Hamleleri merhametsiz, kontrolden çıkmış bir hâl aldı. İçime sertçe giriş çıkışlarıyla neredeyse düşecektim.

Önceki ritim beni tatmin etse de bu içimdeki daha karanlık yanı güdülüyordu.

O yanım, Aiden'ın verdiği acıyı arzuluyordu.

Aiden'ın ahlaksızlığından besleniyordu.

O yanım beni *korkutuyordu.*

Onu böyle delicesine istemek ödümü koparıyordu.

"Aiden..." diye dil döktüm. "Yavaşla."

Bedeni, benimkini arkadan kaplıyordu. "Sana ne zaman ve ne kadar dokunacağımı sınırlama, sonra da yavaşlamamı isteme hakkına sahip değilsin. Ciddi anlamda mahvolmuş durumdasın, tatlım."

Meme ucumu çekiştirdiğinde hapı yutmuştum. O bana dokunduğunda, bedenimi kontrol edemiyor gibiydim.

Nefes nefese ve hayatım pahasına çarşafları tırnaklarken orgazmın etkisinden güçlükle sıyrıldım.

Aiden durmadı. Merhametsiz hızı devam ettikçe etti. Son derece hassas ve bitkindim. Sinir uçlarım, bunun bitmesi için titreyip yalvarıyordu.

Bunu Aiden'a söylersem, tam tersini yapacaktı.

Şimdi tek seçeneğim vardı.

Kalan tüm gücümle kendimi geriye iterken, baldırlarıyla hayalarına karşı popomu salladım.

Yakın bir zamanda bitirmezse, tüm gece devam edebilirdi.

İçimdeki hassas noktaya çarptı. İnlesem de ona karşı kıvranmayı bırakmadım.

"Ne yaptığını sanıyorsun, tatlım? Hımm?" diye hırladı.

"İ-içime boşal," diye inledim, hızına ayak uydurmaya çalışarak. "İçime boşalmanı istiyorum, Aiden."

"Siktir." Bir sıcaklık iç duvarlarımı kaplarken, Aiden homurdandı.

O içimden çıkarken öne doğru düştüm. Sıcak sıvı bacaklarımdan aşağı aksa da şu an onu umursayamazdım.

Öyle yorgundum ki sonsuza dek uyuyabilirdim.

Aiden beni döndürdüğünde ona izin verdim, dudaklarımdan yumuşak mırıltılar döküldü.

Ben önünde çırılçıplak yatarken, yatağın ucunda diz çöktü. Gözlerim kapanmaya başlıyordu.

Bacaklarımı ayırdı; kararmış gözleriyle beni yavaşça izlerken elleri baldırlarımı tutuyordu. Kokumuzu hafızasına kazımak istermişçesine havayı içine çekti.

"Gerçekten beni manipüle edebileceğini mi düşündün, tatlım?"

Gözlerim hızla açıldı.

"Boşaldığım için bunun bittiğini mi sandın?"

"B-ben çok hassasım."

Şeytani sırıtışıyla karşılaştım. "Bunu, sana ne zaman dokunacağımı sınırlamadan önce düşünmeliydin."

"Bu çok fazla." Fakat tüm bedenim dahası için karıncalanıyorken, bu çok fazla mıydı? Sonraki hamlesini dört gözle bekliyorsam, çok fazla mıydı?

"Neyin çok fazla olduğunu biliyor musun, tatlım? Seni arzulamak ve kısıtladığın için sana dokunamamak çok fazla. Şimdi." Başını yana eğdi. "İyi bir kız olup benim için bir kez daha boşalacaksın."

Ardından benimle ziyafet çekmeye başladı, ben de adını haykırdım.

On Dokuzuncu Bölüm

Elsa

Geçmiş

Bahçenin ortasındaki patikada hızla yürürken mırıldanıyordum.

Annem bana bugün bir hikâye okuyacağını söylemişti. Adı anılmaması gereken, ortadan kaybolduğundan beri annem bana hikâye okumayı bırakmıştı.

Kırmızı bir gül, dikkatle parmaklarımın arasına yerleştirilmişti. Gülün güzelliğini bozmamaya çalışırken, kaşlarım çatıldı.

Çiçek annem içindi çünkü kırmızı rengi severdi.

Evimiz şehirde değildi. Babam, çalıştığı yere varmak için *çoooooook* yol gidiyordu. Ona neden kimsenin yaşamadığı bu yerde yaşadığımızı sorduğumda, onun ve annemin rahatsız edilmekten hoşlanmadığını söylemişti.

Prensesi uzaklardaki şatosuna götürmüş ve onunla sonsuza dek mutlu yaşayan bir prens gibiydi. Belki de sonsuza dek değildi.

Masallardaki sonsuzluk ne zaman bitiyordu?

Arka bahçenin yakınındayken, kavga sesleri yükseldi.

Hayır. Kavga değildi.

Olduğum yerde donakalırken, kalbim yüksek sesle ve hızla atıyordu. Gülü tutuşum sıkılaştı.

O canavarlar yine buradaydı.

Erik ağacının arkasına saklanıp gülü göğsüme bastırdım. Gözlerimi sıkıca kapattım, o kadar sıkıydı ki acıyorlardı.

Canavarlar beni alamayacaktı.

Artık değil.

Başka hiçbir ses duyulmadı. Gözlerimi yavaşça açıp etrafıma bakındım. Evimizin en üst katında hareketlilik vardı.

Annem odasındaki pencerenin önündeydi, uzak bir yere bakarken kırmızı ruj sürüyordu. Adını söylemek için ağzım açılsa da tekrar kapattım. Canavarlar beni ondan önce bulacaktı.

Her zaman bulurlardı.

Ağacın arkasına saklanırken olabildiğince yavaş nefes aldım. Uzakta, tüm bahçeyi çevreleyen teller vardı. Babamın siyah giyen ve bizimle hiç konuşmayan arkadaşları, hayvanlar ya da insanlar içeri giremesin diye bunu yapmışlardı.

Fakat teller bile canavarları durduramıyordu.

"Geri çekilmeni söyledim."

Köşeden gelen sesle omurgam dikleşti.

Baba?

Çok yavaş hareketlerle, elimi taşa yerleştirip gizlice baktım. Babam bahçe masasında oturuyordu, sırtı bana dönüktü. Siyah takım elbisesini giyiyordu. Kestane rengi saçları ensesinde kısa, kafasının üst kısmında uzundu.

Yalnızca sırtının görüntüsü bile ona artık ulaşamazmışım gibi uzakta gösteriyordu.

Belki canavarlar babamın peşinden de geliyordu.

Reginald amca babamın karşısında oturuyordu, yüzü bana dönüktü. Sıskaydı, küçükken ödümü koparan pörtlek mavi gözleri vardı.

Artık beni korkutmuyordu.

Reg amca buradayken, canavarlar kaçıyordu.

O süper kahraman gibiydi.

Babamla annem, onun gibi konuşup 'siz' yerine 'sen' dememden hoşlanmıyorlardı. Eğitimli insanların böyle konuş-

madığını söyleseler de ben 'sen' demeyi seviyordum. Sadece annemle babamın önünde söylememem gerekiyordu.

Şu an Reg amca, geceleri odamda kalmadığımda babamın sinirlendiği gibi öfkeliydi.

"Son şansın, Steel." Reg amca yere tükürdü, ıyy, iğrençti. "Bana istediğimi vermezsen, verecek birini bulurum."

Babam ayağa kalktığında, kalbim tekledi. Babam böylesine sakinlikle konuştuğunda korkutucuydu. "Senin gibi bir hamam böceğinin bana sorun çıkarabileceğini mi sanıyorsun?"

Reg amca da ayağa kalktı. "Dene beni, patron. Bir hamamböceğinin neler yapabileceğini görürsün."

"Arazimden defol," dedi babam dişlerinin arasından. "Hemen."

Ses tonuyla irkilirken, tırnaklarım güle battı.

Reg amca gülümseyip bana doğru gelmeye başladı. Ağacın ardına saklanarak, gülü göğsüme yapıştırdım. Reg amcayı çok fena korkutacaktım.

"Burada ne varmış?" Reg amca ağacın ön tarafından konuştu. "Saçını görebiliyorum, prenses."

Ah, hayır.

Suratımı asarak ağacın arkasından çıktım. "Hiç adil değil, Reg amca. Seni korkutmak üzereydim!"

Elini kalbinin üstüne koydu. "Ah, ödüm koptu, prenses."

"Sorun yok, korkmayı bırakabilirsin."

"Teşekkürler, leydim." Doğrulup gülü işaret etti. "Onu nereye götürüyorsun?"

Sırıtırken ona eksik dişimi gösterdim. "Anneme! Bugün bana bir hikâye okuyacağını söyledi."

Eğilip çömeldi. "Annen iyi, değil mi?"

"Evet! Kırmızı ruj sürüyor."

Reg amcanın suratı düştü.

Ama neden?

Annem, kırmızı ruj sürüp kırmızı elbise giyerken çok iyiydi.

Bana hikâyeler okuyup uyutacağı anlamına gelirdi. Bodrumdan canavar sesleri gelmeye başladığında, yanımda olacaktı.

Annem ruj sürmediğinde ve o beyaz elbiseyi giydiğinde kötüydü. O zaman beni kucağına oturtur, o tüyler ürpertici şarkıyı söylerdi. İşte o anda, canavarlar beni almaya gelirdi.

Reg amca gülümü işaret etti. "Bu ona mı?"

"Evet!" Sırıttım. "Annem kırmızıyı çok sever."

Ayağa kalkıp başımı okşarken, dudaklarından ağır bir iç çekiş döküldü. "Dikkatli ol, prenses. Kırmızı, aynı zamanda kan demektir."

Reg amca gölgelere dönüştü.

Kalp atışlarım hızlandı.

Hayır, hayır...

Kafamı salladım.

Bu gerçek değildi.

Gerçek değil.

Kırmızı gülü, anneme götürmem gerekiyordu. Bana hikâye okuyacaktı. Canavarların sesi geldiğinde, beni yatağa yatıracaktı.

Gülün keskin dikeni parmağıma battı.

Ah.

İlk kan damlası yere düştü. Ardından biri daha.

Bir tane daha.

Ben ne olduğunu anlayamadan kırmızı gölet beni sarmalamıştı, yüzeyi ayna gibiydi.

Aşağıya baktığımda nefeslerim sıklaştı.

Boş, siyah gözler bana bakıyordu.

Çığlık attım.

Günümüz

İrkilerek uyandım, çığlık atıp delirmişçesine ellerimi inceledim.

Kan yoktu.

Hiç kan yoktu.

Bana bakan boş, siyah gözler yoktu.

Canavarlar yoktu.

"Hey... Hey..."

Bir el kolumu yakaladı. Ona tırnaklarımı geçirip vurdum. Canavarlar beni tekrar ele geçiremeyecekti. Onlardan kaçmıştım. Beni tekrar bulamazlardı.

"Elsa!"

İsmimin söylenmesiyle nefesim kesildi. İki kere göz kırparken, tanıdık bir odadaki yatakta olduğumu fark ettim. Aiden beni göğsüne bastırmaya çalışıyordu. Sol göğsünden aşağı bir çizik iniyordu.

Gözlerim büyüdü.

Bunu... ben mi yapmıştım?

Aiden ellerimi tek eliyle tuttu. Az önce ona vurmak için kullandığım elleri.

Bir nöbet daha geçirmem ihtimaline karşı kendini hazırlıyormuşçasına kaşları çatılmıştı.

Ah. Tanrım.

Kâbus. Kâbustan sonra nöbet geçirmiştim.

Gözlerimi kapatırken, yanağımdan aşağı bir damla yaş süzüldü.

"Hey." Aiden parmaklarımı ağzına götürüp tek tek öptü.

Yavaşça gözlerimi açtım. Nasıl onu incitmek için kullandığım parmakları öpebilirdi? Hayır. Yalnızca öpmüyordu. Onlara tapıyormuş gibi dudaklarını hepsinin üzerinde gezdiriyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldandım hıçkırıklarımın arasında.

Rahat bir gülümseme sunarken parmaklarıma doğru konuştu. "Seni geri alıyorum."

"Kimden geri alıyorsun?"

"Az önce seni benden almaya çalışan her kimse, ondan."

Boğazımdan hıçkırık yükselirken, başımı göğsüne yasla-

dım. Yanağım sert kaslarının üzerindeydi, dikkatle kalp atışlarını dinledim.

Sakinleştirici, normal kalp atışlarını.

Parmağımın ucunu, göğsündeki çiziğin üzerinde gezdirdim. "Ç-çok özür... Çok ö-özür dilerim. Bilerek yapmadım... Ben... Ben..."

"Şşş." Aiden'ın kolları sırtıma dolandı ve ben hafifçe göğsüne doğru ağlarken, ikimizin de üstünü örttü.

Hâlâ dikenin batışını hissediyor, kanı görüyordum.

Çok fazla kan.

Ellerimde, tenimin altında, her yerimdeydi.

Bu bir anı mıydı, yoksa kâbus muydu? Gerçekse, nasıl bu kadar çok kan varken kimse hiçbir şey bilmezdi?

Reg amca kimdi? Gerçek biri miydi, yoksa hayal gücümün ürünü müydü?

Dikkatli ol, prenses. Kırmızı, aynı zamanda kan demektir.

Sözleriyle, bedenime bir titreme yayıldı.

"Başka bir kâbus mu?" diye sordu Aiden sakince.

Tenine karşı kafamı sallasam da konuşmadım.

Sırtımda küçük daireler çiziyordu. Terli, darmadağınıktım ancak bu, Aiden'ın göğsünü göğsüme yapıştırıp koklayabildiğim tek şey o hâline gelene kadar beni kendine bastırmasını engellemedi.

Ve üstündeki kendi kokumu.

Ve havadaki seks kokusunu.

Uyumama zar zor izin vermişti, benden iki orgazm daha çekip çıkardıktan sonra. Hâlâ ağrılı, hassas hissediyordum.

Fakat şimdi? Şimdi, başka bir şey hissediyordum.

Aiden'ın kucaklamasının aşinalığını, buna ne kadar ihtiyaç duyduğumu hissediyordum. Kollarında olmanın ne kadar doğru hissettirdiğini.

Hayır. Bu yanlıştı.

Tekrar oyunlarına kanamazdım.

Kıvranarak uzaklaşmaya çalıştım ama yüz yüze yatağın üzerine düşerken, sırtımdaki tutuşunu sıkılaştırdı. Elini belime doladığında, avuçlarımı göğsüne yerleştirdim. Kalp atışları parmak uçlarımın altında çınlıyordu, anında daha sakin hissettim. Bana özel yapılmış bir ninni gibiydi.

"Sadece uyu," diye mırıldandı hırıltılı sesiyle.

Kafamı salladım.

"Neden?"

"Ya geri gelirlerse?" derken burnumu çektim.

"Ben burada olacağım." Diğer elini enseme doladı, sanki hep oraya aitmiş gibi kafamı göğsüne yasladı.

Sanki başka türlüsünü kabul edemezmiş gibi.

Bir süre öylece kaldık, şu an hiçbir şeyle mücadele edemeyecek kadar yorgundum.

"Seni koruyacağımı söylediğimi hatırlıyor musun?"

Başımı sallarken, gözlerim kapanmaya başlıyordu.

"Bu kâbuslarındaki canavarları da içeriyor, Elsa."

Uyku beni ele geçirirken anlaşılmaz sesler çıkardım. Aiden beni kâbuslarımdaki canavarlardan koruyacaktı. Fakat onların canavar olduğunu nereden biliyordu? Ona, bunu hiç söylememiştim.

Değil mi?

Yirminci Bölüm

Elsa

Sabah uyandığımda, yatak soğuk ve boştu.

Aiden'ın kollarında kozaya sarılmış hâlde uyumuştum ama şimdi ortalıkta yoktu. Banyodan da hiç ses gelmiyordu. Yatakta doğrulurken, bir anda üstüme çöken hayal kırıklığını defetmeye çalıştım.

Nereye gitmişti?

Dün onu kâbuslarımla korkutmuş muydum?

Kendime, Aiden'ın korkup kaçacak biri olmadığını söylesem de içime şüphe düşmüştü.

Sırt çantam sandalyenin üzerindeydi, üniformam da düzgünce katlanmış bir hâlde yanındaydı. Bunu yapmak için vakit ayırdıysa, beni bırakıp gitmediği anlamına gelirdi, değil mi?

Çarşafı vücuduma dolayarak yataktan kalktım ve pencereden dışarı baktım.

Ferrari'sinden iz yoktu.

Göğsüm o kadar sert sıkıştı ki parçalanmanın eşiğindeydi.

Aiden beni hiçliğin ortasında terk etmişti. Tıpkı ilk seks yaptığımız sefer gibi hissettiriyordu, tek kelime etmeden kalkıp gitmişti.

O zaman, ona bekaretimi vermiştim. Dün ise gerçek, ham kendimi vermiştim.

İkisinden sonra da gitmişti.

Bir öfke dalgası beni ele geçirdi; ona karşı değil, kendime karşıydı. İstediğim bu değil miydi? Ne için bu kadar hüsrana uğramıştım?

Oflayıp puflayarak hızla duş aldım ve üniformamı giydim. Buradan gidecek, asla geri gelmeyecektim.

Yatağa tekrar bakarken gözlerimin ardında baskı hissettim. İçinde beni hem tatmin ettiği hem de güvende hissettirdiği yatak, ilki konusunda her ne kadar şerefsizlik etmiş olsa da.

Gözlerindeki özen sahte olamazdı. Ben onu tırmaladıktan sonra beni kollarına alıp yatıştırıyormuş gibi yapmış olamazdı. Bunu özel bir insan yapabilirdi.

Fakat gitmişti.

Gözyaşlarımı yutup odadan çıktım. Beni etkileyemeyecekti. Bu anlaşmayı sadece seks olarak görmek istiyorsa, öyle olsundu.

Bunu yapabilirdim. Onun kadar duygusuz olabilirdim. Kullanıp öylece bir kenara atabilirdim. Şimdi, tek yapmam gereken kirli bir fahişe gibi hissetmemek için kendimi ikna etmekti.

Alt kattan sesler geldi. Son derece belirgin seslerdi.

Merdivenlerin başında dururken yanaklarım ısındı. Salondan inlemeler, homurtular geliyordu.

Kalbim göğüs kafesime sertçe çarparken, neredeyse yere düşecektim. Bu... Silver değildi, değil mi? Aiden, sırf beni kışkırtmak için Silver'ı getirmiş olamazdı.

Kalbimi böyle paramparça etmezdi. Hele ki dün gece kurduğumuz bağdan sonra.

"Siktir, prenses. Tadın günah gibi."

Sertçe nefes verdim. Bu Aiden'ın sesi olmasa da tanıdık bir sesti.

İnlemeler arttı, sonra tenin tene çarpma sesi havada yankılandı.

Yanaklarım alev alev, olduğum yerde kalakaldım. İçeriye mi gitmeliydim, yoksa burada kalıp sesimi çıkarmamalı mıydım bilmiyordum.

"Siktir, siktir!" Kız inlerken, çocuk homurdandı.

"Ah, Tanrım, daha sert!"

"Daha sert, öyle mi?" *Pat. Pat. Pat.* "Böyle nasıl?"

"Aaah! Levi!"

Levi mı?

Levi King mi?

İkisi de zirveye ulaşmış olmalıydı ki sesler kesildi. İçeri mi gitmem, yoksa buradan kaçmam mı gerektiğini hâlâ bilmiyordum. Şimdi içeri girersem her şeyi duyduğumu düşünürlerdi, bu da çok tuhaf olurdu.

Ve sapıkça.

"Ah, kes şunu." Astrid –en azından o olduğunu düşündüğüm kişi– Levi'yı azarladı. Sesi biraz hırıltılıydı ama bunu nefes nefese kalmış olmasına yordum, başka bir kız olmasına değil.

Lütfen başka bir kız olmasın.

"Daha yeni boşaldın," diye tısladı.

"Sana asla doyamıyorum, prenses. Ayrıca, başka yöntemlerim de var," diye homurdandı, hemen ardından bir kıkırtı geldi.

Tekrar mı sevişiyorlardı? Belki de yatağa dönüp uyuyormuş gibi yapmalıydım.

"Kendinize bir oda bulun." Kendine özgü sıkılmış ses tonu sırtımı dikleştirdi.

Aiden.

O... geri gelmişti.

Göğsümden bir yük kalktı. Neşe, rahatlama ya da öfke miydi bilmiyordum.

Belki de hepsiydi.

Kendime olan öfkem galip geldi. Duygularımın uzaktan kumandasını ona nasıl bu kadar kolayca verebilmiştim?

Astrid'in kesilen nefesinin ardından toparlanma ve kıyafet sesleri duyuldu.

"Burada ne halt ediyorsun, Aiden?" diye hırladı Levi.

"Burası annemin evi."

Bir dakika. Meet Up, Alicia'nın evi miydi?

"Bakmayı kes, yoksa kahrolası gözlerini oyacağım," dedi Levi ona.

"Kime bakmayı?" Aiden'ın yüzündeki sırıtışı neredeyse gözümün önüne getirebiliyordum. Kuzenine sataşıyordu, bundan biraz fazla zevk alıyormuş gibiydi. Bu piç, bazen tam bir sadist olabiliyordu.

"Kıçını kapat, Lev. Sabah sabah görmek isteyeceğim bir manzara değil."

"Seni küçük pislik, seni..."

"Ben iyiyim." Astrid kulağa utanmış gibi geliyordu, artık normal konuştuğu için Astrid olduğundan emindim.

"Ne zamandan beri hafta sonları buraya geliyorsun?" diye sordu Lev.

"Şimdiden beri. Kendine başka bir yer bul. Senin bir dairen yok muydu?"

"Siktir git," dedi Levi ona. "Ne zaman istersem, o zaman burada olacağım." Duraksadı. "O ne?"

"Kahvaltı hazırlayacağım," dedi Aiden. "Ve yiyeceklerimi yemeyi bırak. Buraya geldiğinde buzdolabını doldur."

"Bir dakika. *Sen* kahvaltı mı hazırlıyorsun?" diye sordu Levi, şaşırmış bir tonla.

"Evet," diye güldü Astrid. "Hayırdır?"

Aiden cevap vermedi, bir süre sonra konuştu. "Gidin. İkiniz de."

"Olmaz." Levi'ın sesindeki sırıtışı duyabiliyordum. "Kahvaltıya kalıyoruz."

"Rüyanda görürsün."

"Bir dakika," dedi Astrid şüpheci tonuyla. "Elsa mı burada?"

"Hayır." Aiden tereddüt etmemişti. Neden bu konuda yalan söylüyordu?

"Burada, değil mi?" Levi güldü. "Prenses, git üst katı ara. Ben de alt katı arayacağım."

"Anlaştık."

Aiden homurdandı.

Ayak sesleri yaklaştı. Odaya geri kaçıp kapıyı kapattım. Ceketimi hızla çıkardım, tekrar giyiyor gibi yaptım. Kapı çaldıktan hemen sonra aralandı. Astrid'in kafası içeri uzandı.

"Onu buldum!" İçeri daldı. Kot tulumu tamamen yanlış iliklenmişti, kahverengi saçları darmadağınıktı. Alt katta onunla Levi arasında yaşananları hatırlamamaya çalıştım.

"Günaydın, Elsa."

"Günaydın."

Öne eğildi, bana çok gizli bir sır verecekmiş gibi yüzü buruştu. "Çok önemli bir haberim var. Aiden kahvaltı hazırlıyor."

Ona beceriksizce gülümsedim. "Peki."

"*Peki* mi? Ne demek peki? Bu Daily Mail'e falan çıkmalı. Hatta, Jonathan bunu pazarlama tekniği olarak kullanmalı." Duraksarken, gözlerini bana doğru kıstı. "Bir dakika. Bu kadar tepkisiz olma sebebin, sana daha önce kahvaltı hazırlaması, değil mi?"

Kafamı salladım.

Açık ağzıyla bana baktı.

"Bu tuhaf mı?" diye sordum.

"Tuhaf mı? Mucizevi demeyi dene. Aiden asla kahvaltı hazırlamaz. Levi onu yardım etmeye zorladığında bile."

"Bir şey yapmaya zorlanacak türden biri değil."

Yüzüne bir anlayış yerleşti. "Doğru."

"Yeni mi geldiniz?" O ve Levi'yı deli gibi sevişirken duymamışım gibi masum davranmaya çalıştım.

Tanrım. Çok kötü biriydim.

"Evet. Hafta sonunu, her şeyin başladığı yerde geçirmek istedik."

"Her şeyin başladığı mı?"

Yüzü ışıldadı. "Levi'la ilişkimiz Meet Up'ta başladı. Çılgınca, değil mi?"

Kafamı salladım. "Birbirinize çok yakışıyorsunuz."

"Değil mi? Katılıyorum. Bunu onun fanlarına söyleyecek senin gibi daha fazla kıza ihtiyacım var." Kahkaha attıktan sonra suratını nostaljik bir ifade kapladı. "Aramız hep iyi değildi, bilirsin ama kişiliğimizdeki zıtlıkların bizi daha da yakınlaştırdığını düşünüyorum. Yin ve yang gibi. Kendimiz olmak için ilişkide değiliz, diğer yarımıza bir parçamızı yerleştirmek için birlikteyiz."

Geçen sene çalkantılı ilişkileriyle ilgili bir şeyler duymuş olsam da hiç sormamıştım. Fakat anlaşılabilirdi.

Levi eğlenceli görünebilirdi ancak onun da kendi şeytanları vardı. Tıpkı Aiden gibi onları dikkatlice yüzeyin altında tutuyordu. Benden yalnızca bir yaş büyük olan bu minyon kız onun şeytanlarını görmekle kalmamış, onlarla arkadaş olmuştu.

Hatta onlara âşık olmuştu.

Astrid varını yoğunu ortaya koyan birine benziyordu. Levi'yı öyle kabul etmiş ve kendi olduğu için sevmişti. Belki de Levi ona bu yüzden sanki güneşi avuçlarında tutuyormuş gibi bakıyordu.

Fanlar hakkında endişelenmesine gerek yoktu. Levi, kimseye ona baktığı gibi bakmamıştı.

Kralın kraliçesine bakışı.

Aiden'ın bana dün gece neredeyse atacağını düşündüğüm bakış.

"King soyadına sahip olanların ne kadar asabi olduğunu biliyorum." Astrid elimi tuttu. "Fakat büyük bir kalbe de sahip olabilirler."

Bu yalnızca Levi için geçerliydi.

Aiden'ın kalbi yoktu.

Saf bir aptal olup onu bulmaya çalışabilirdim ancak göğsünde sadece kablolar vardı.

Kendimi yeteri kadar yaralamıştım, tekrar yapamazdım.

"Eh, Aiden tartışılır." Göz kırptı. "Ama sen onunla vakit geçirmeye başladığından beri çok farklı biri hâline geldi."

"Nasıl farklı?"

"Daha fazla gülümsüyor, birazcık daha insan gibi görünüyor. Kahvaltı hazırladığından bahsetmiyorum bile! Sen mucizeler yaratıyorsun."

Buna ikimiz de güldük.

"Astrid, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Her zaman."

"Levi'ya nasıl ulaşabildin?" Kuzenler aynı olmazdı ama benzer özelliklere sahiplerdi.

"Ulaşmak mı?"

"Sana nasıl kendini açıp gerçek benliğini gösterdi?" Kafamı eğdim. "Ne yaparsam yapayım, Aiden'ın yüzeyini bile kazıyamıyorum."

Bir süre düşünceli göründü. "Özel bir şey yapmadım."

"H-hiçbir şey mi?"

"Sadece ona kendi gerçek benliğimi gösterdim, karşılığında o da bana kendininkini gösterdi. Az önce bahsettiğim yin ve yang'ı hatırladın mı? Aynen öyle. Verdiğin kadar alırsın. Kendini kapatarak onun ruhunu gözler önüne sermesini bekleyemezsin."

"Ben kendimi kapatmıyorum."

"Belki bilinçli olarak yapmıyorsun, bilinçsizce peki?" Ellerini havaya kaldırdı. "Psikoloji saçmalığında o kadar da iyi değilim ama söylediğim şu ki, sen gerçek benliğini gösterirsen Aiden da kendisininkini göstermek zorunda kalacaktır."

"Ya göstermezse?"

"O zaman, pislik herif seni hak etmiyordur." Güldü. "Cid-

diyim. Onun yüzeyini bile kazıyamadığın konusunda yanılıyorsun. Bence çoktan onun derinliklerini görüyorsun, sadece henüz farkında değilsin."

Sanmıyordum.

"Frozen!" Levi kafasını içeri uzattı, yüzünde Aiden'ın içten davrandığındaki -yani nadiren- gülümsemesine benzer bir sırıtış vardı.

"Onun adı Elsa," diye azarladı Astrid.

"Frozen bir sevgi sözcüğü, prenses."

"Sadece sana göre."

"Günaydın, Levi." Ona el salladım.

"O şerefsize kahvaltı hazırlatmak için numaran ne?"

"Kendisi olmak." Astrid göz kırptı, gülümsememe engel olamadım. Daha sık görüşmeliydik. Tanıştığım en gerçek kızlardan biriydi.

Lordlar kamarasının meşhur üyesi Lord Clifford'ın kızı olsa da halk tabakasındakilerden daha mütevazıydı.

"Bu arada," diye bağırdı Levi, sesi alt kata ulaşacak kadar yüksekti. "Aiden bok gibi yemek yapıyor."

"Sırf bunları yiyemeyeceğin için huysuzsun." Alt kattan Aiden'ın sesi geldi.

Astrid'le ben kahkahaya boğulduk.

"Gidip yardım edeyim." Astrid yine koluma dokundu. "Hazır olduğunda aşağı gel." Kapı eşiğinde durup parmak uçlarına yükseldi, Levi'ın dudağına bir öpücük kondurduktan sonra Levi onu yakalayamadan kaçtı.

Bu manzarayla göğsüm sıcacık oldu.

Birlikte çok uyumluydular. İlişkilerinin geçen sene ne kadar çalkantılı olduğunu merak etmeme sebep oldu.

"Geliyor musun?" diye sordu Levi.

"Ah... evet, elbette."

Ceketimi çıkarıp üstümde tişörtümle kaldım. İçerisi ceket

giyilmeyecek kadar sıcaktı. Ben ceketi sırt çantamın yanına koyarken, Levi odaya girdi.

"Onunla işler nasıl gidiyor?" diye sordu.

Bunu nasıl cevaplayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. İyi dersem yalan olurdu. Kötü dersem de yalan olurdu.

"Karmaşık," diyerek doğruyu söyledim.

"Eh, o karmaşık biri." Levi güldü. "Uyarımı dinlemedin, yani ne ektiysen onu biçersin."

Ona döndüm. "Uyarın mı?"

"Ronan'ın partisinde sana onun iyiliği değil, kendi iyiliğin için Aiden'dan uzak durmanı söylemiştim."

Doğru. Bana bunu söylemişti.

Bu, Levi'ın Aiden'ı bugün olduğu şeye dönüştürecek ne yaşandığıyla ilgili bir şey bildiği anlamına mı geliyordu?

Şimdi, kulağa çok bariz gelmeden bunu sormam gerekiyordu.

"Pek seçme şansım yoktu." Omuz silktim. "Onu herkesten daha iyi tanıyorsun."

"Kimse Aiden'ı gerçekten tanımıyor. Yalnızca deneyebiliriz." Hafifçe gülümsedi. "Sen de onu tanımayı seçtiğin için memnunum."

"Seçmek mi?"

"Alışılagelmiş biri değil."

Kafamı salladım. Elbette, Levi Aiden'ın gerçek yapısını biliyordu. Birlikte aynı evde büyümüşlerdi.

"Bu değişim çocukluğunda bir noktada oldu, değil mi?"

Başını salladı. "Yapısı gereği sessiz bir çocuktu ama o olay her şeyi değiştirdi."

"Alicia'nın ölümünü kastediyorsun."

"Evet, o üstüne dikilen tüydü ama..."

"Kahvaltı."

Levi da ben de Aiden'ın sesiyle irkildik. Levi'ın söylediklerine öylesine odaklanmıştım ki Aiden'ın geldiğini duymamıştım.

"Gelirken ses çıkarsan nasıl olur, seni pislik?" diye homurdandı Levi.

"Sen buradan gitsen nasıl olur?"

"Rüyanda görürsün." Bana göz kırptı. "Hadi. Kahvaltı edelim."

Ben de ardından ilerledim.

Güçlü bir el, kolumu kavrayıp beni geri çekti. "Lev'le ne konuşuyordun?"

Her geçen saniye gözleri kararıyordu. O an sahiplenici karakterini fark ettim. Kulak misafiri mi olmuştu bilmiyordum ama Levi konusunda her şeyden daha çok endişeli görünüyordu.

"Her zamanki şeyler. Arsenal ve futbol." Alaya almaya çalıştım. "Ailede kimin daha konuşkan olduğunu görebiliyorum."

"Elsa," diye hırladı kulağıma. "Beni zorlama. Seni başka bir adamla düşününce kafayı yediğimi biliyorsun."

"Levi dahil mi?"

"Her kahrolası adam."

Aiden uslanmazdı.

Onu daha fazla kışkırtmak istemedim. "Levi ailedeki konuşkan kişi olabilir ama benim tahtamdaki şah değil."

Dudakları çekici bir gülümsemeyle kıvrıldığında, kendimi ona gerekenden daha uzun süre bakarken buldum.

Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "İyi kurtardın."

Koridorda yürürken sordum. "Bu sabah nereye gittin?"

"Glutensiz yiyecekler almaya." Homurdandı. "Hadi şu kahvaltıyı hemen yapıp bitirelim de gitsinler."

"Neden onların etrafında bulunmamı istemiyorsun?"

"Senin kimsenin etrafında bulunmanı istemiyorum, tatlım." Bana küçük bir bakış attı. "Özellikle ailemin."

Ama neden? Ailesiyle ilgili bu kadar kötü ne vardı?

Levi, Aiden'daki değişimin belki de yalnızca Alicia'nın ölümü yüzünden olmadığını söylemenin eşiğindeydi.

Annesi değilse, Aiden'ı bugün olduğu kişiye dönüştüren neydi?

Yirmi Birinci Bölüm

Elsa

On gün geçti.

Günler boyu, Aiden yalnızca 'hikâyesindeki' sıkıcı şeyleri anlatıyor ve asla bilmek istediğim kısma atlamıyordu.

Günler boyu, bana büyük finali anlatmasını beklemiştim.

Daha akıllı davranmalıydım. Seksi sınırladığım için hâlâ sinirliydi. Sinirli olmakla da kalmıyor, ayrıca bulduğu her fırsatta manipülasyon yaparak bana dokunuyordu.

Geçen gün, "O iki arkadaş iddiaya girmiş," demişti. Bir cümle. Bu kadar.

Sonra beni soyunma odasında duvara yaslayıp becermişti.

Tartışmaya çalıştığımda, koyduğum şartın 'iyi bir bilgi verirsen, beni becerebilirsin' olduğunu söylemişti. Bilginin ne kadar uzun olması gerektiğini belirtmemiştim.

Pislik.

Bu durumun üzerinde bir tür kontrolüm olduğunu sansam da bunu kapı dışarı etmişti. Sahip olduğum tüm umutları eziyor, kanlı parçalara ayırıyordu.

Akıl oyunları ve taktiklerine rağmen, bu konuda söz hakkına sahiptim. Ona kalsa, eski hâlimize dönerdik; ben karanlıkta kalırken, o her şeyi bilirdi.

Artık öyle olmayacaktı. Seksle anlaşma yapmam gerekse bile.

Meet Up'taki o geceden beri, Aiden sanki bana ders vermek istiyormuşçasına beni sertçe beceriyordu.

Her seferinde boşalıyordum.

Hatta bazen bana o geceki gibi işkence ediyor ve ben zar zor nefes alabilecek hâle gelene kadar bedenimi tüketiyordu.

Eğer arzuluyorsam, bu bir ceza olur muydu?

Fiziksel anlamda onunla savaşmak boşaydı. Fakat öylece oturup bana farazi arkadaşlar hakkında minik bilgiler sunmasını beklemeyecektim. Bana o iki arkadaşın isimlerini bile söylememişti, bu gizemle bir alakaları olduğundan şüphelensem de hâlâ neyle ilgili olduğundan emin değildim.

O yüzden, bu kez ipleri elime alıyordum. Ne de olsa oynayan sadece oysa buna oyun denemezdi.

King malikânesinin devasa kapısının önündeydim.

Şemsiyemi sıkıca kavradım, yağmur sessizce kaldırımı ıslatırken orada dikildim.

Elitler antrenmandaydı, atlılar en az bir saat daha burada olmazlardı. Kim, Kir'e bakıcılık etmesi gerektiği için bu akşamki maçı izlemeye gelmiyordu.

Aiden antrenmanına gelmemi söylemişti, sonra maça birlikte gidecektik ancak onunla orada buluşacağımı söyleyerek reddetmiştim. Bu, gözlerini kısmasına neden olmuştu. Maçlarına katılmayı ya da antrenmanını izlemeyi reddetmemden hâlâ hoşlanmıyordu ama siktirip gidebilirdi.

Bana istediğimi vermeyi reddediyordu, neden ben ona istediğini verecektim ki?

Yine de Aiden'a onunla evinde kaçta buluşacağımı söylememiştim. Sadece 'tesadüfen' bir saat erken gelmiştim işte.

Aiden'ın 'hikâyesini' araştırmam gerekiyordu. Başka insanlarla ilgili bir şeyler öğrenmek için ekstra çaba sarf eden biri değildi. Bu 'arkadaşlar' hakkında çok şey bildiğine göre, içlerinden birinin Aiden'la alakası olmalıydı.

Arkadaşların rakibe dönüştüğünden, oyunlarının sınırı aştığından bahsetmişti. Hiç iddiaya girmemeleri gerektiğini söylemişti.

Aiden sınır gibi bir kelimeyi kullanan biri değildi. Kendine sınırlarla engel olmuyordu. Hatta onları meydan okuma olarak görüp yok etmeyi görev biliyordu.

Bu kelimeyi kullanması, hikâyenin o küçükken yaşandığı anlamına geliyordu.

Sınırları olmayan bir canavar hâline gelmeden önce, Aiden sınırları olan bir çocuktu.

Bu yalnızca teori olsa da arkadaşlardan birinin Jonathan olduğunu düşünüyordum. Öncelikle, o istediğini almak için her şeyi yapan bir iş adamıydı. King Enterprises'ı iyi bir insan olarak inşa etmemişti. Aksine, yolundaki herkesi ezerek tahtı ele geçirmişti.

Bir nevi Aiden gibi.

Arkadaşıyla rezil bir iddiaya girmesi aklıma yatıyordu.

Aiden'ın hikâyesini ve teorimi doğrulamanın en iyi yolu, King malikânesinde bir şey bulmaktı. Daha önce hiç etrafı karıştırmamıştım çünkü Aiden hep orada olmuştu. Gecenin köründe uyandığımda bile karanlık, rahatsız edici gözlerle beni izliyordu.

Başta, Aiden'ın böyle biri olması yüzünden olduğunu düşünüyordum. Yine de onun başka birine bana baktığı gibi baktığını hiç görmemiştim. Bazen gözleri ilgi doluydu. Diğer zamanlardaysa, saf korkutucu nefretle.

Artık uyku sorunu yaşadığını bildiğime göre, bu kocaman yerde gecelerini tek başına nasıl geçirdiğini hayal bile edemiyordum.

Bunu yapabilirsin, Elsa.

Zili çalıp ekrana baktım. Uşağın yüzü belirdiğinde, bana nazik bir gülümseme sundu. "Bayan Quinn, sizi altıdan önce beklemiyorduk."

Eh, siktir. Tabii ki, Aiden'ın uşağı beni bekliyor olacaktı. Neden bunu düşünememiştim?

Genişçe gülümsedim. "Aiden antrenmanla meşgul, onu burada beklememi söyledi. Mümkünse, tabii."

Bir an sessiz kaldı, Aiden onu aramadığı için bana hayır demesini bekledim fakat giriş kapısı açıldı.

"Hoş geldiniz, Bayan Quinn."

Ucuz atlatmıştım.

Sırt çantamın sapını kavrayıp içeri girerken, ona son kez gülümsedim.

Sessiz bahçede yürüdükçe, ürpertici bir his tenimde dolaşmaya başladı. Yağmur ağaçları, çimenleri ve görkemli binayı sırılsıklam ediyordu. Melek heykelinin yanaklarından akan sular, ağlıyormuş gibi görünmesine neden oluyordu.

Bu hiç de tüyler ürpertici değildi.

Buraya daha önce sayısız kez gelmiş olsam da Jonathan'ın Silver'a, Aiden'ın bana intikam için yaklaştığını rahatça söylediğini duymadan önceydi.

Aiden'ın beni kullandığını öğrenmeden önceydi.

Bu kısım hâlâ canımı sıkıyordu.

Benden nefret ediyorsa, bana yalnızca intikam için yaklaştıysa neden beni bunu yapmazsa ölecekmiş gibi beceriyordu? Neden canımın yandığını görmek istemiyormuşçasına, kâbuslarımdan sonra beni yatıştırıyordu?

Bunların hepsi rolse, Oscar ödülünü hak ediyordu.

Margo beni ön kapıda bekliyordu. Gülümserken, elleri karnında birbirlerinin üstünde birleşmişti.

"Merhaba, Margo,"

"Merhaba, Elsa." Yürüyebilmem için kenara çekildi. "İçeri gel. Hava soğuk, sana içecek bir şey hazırlayayım."

Kazağımı, atkımı ve şemsiyemi aldı. Ona yardım etmeye çalışsam da beni başından kovdu. Bu cansız, soğuk malikânede Margo beni daima sıcak hissettiriyordu.

Buraya can katan tek kişi oydu.

Aiden'la babası kesinlikle katmıyordu. Levi burada yaşarken, onun da kattığını sanmıyordum.

Margo'yu mutfağa kadar takip ettim; bana sıcak çikolata hazırlarken, sağlığım ve düzgün beslenip beslenmediğim konusunda bir sürü soru sordu.

Elimden geldiğince cevap verdim.

Çok geçmeden, önümdeki buharlar çıkaran içecek ve havadaki sıcak çikolata kokusuyla mutfak tezgâhında oturuyordum.

Margo tezgâhın arkasında dikilmiş, patateslerle uğraşıyordu.

"Patates kızartması mı yapacaksın?" diye sordum.

"O çocuklar, patates kızartmaları olmazsa isyan çıkarırlar." Kafasını salladı. "Özellikle Ronan."

Buna gülümsedim. Patates kızartması konusunda, kesinlikle fanatik ve sahipleniciydi. Arabasını alabilirdiniz ama patateslerini isteyemezdiniz.

"Sana sahip oldukları için şanslılar," dedim ona.

Gözlerinin kenarlarındaki hafif kırışıklıklar yumuşadı. "Ben onlara sahip olduğum için şanslıyım, özellikle Aiden'ıma."

Oturduğum yerde doğruldum. İşte fırsatım buydu. "Çocukken başından çok fazla şey geçmiş." Duraksayıp ekledim. "Bana Levi söyledi."

Patatesleri kesmesi yavaşlarken yüzünü keder kapladı. "Pek konuşmazdı."

"Neden?"

"Yalnız bir çocuktu. Günlerini kütüphanede Alicia'yla geçirirdi." Omuz silkti. "Alicia odasından çıktığında."

Sıcak fincanı soğuk parmaklarımla kavrarken öne eğildim. "Annesiyle yakın mıydı?"

"Maalesef, evet."

"Neden maalesef?"

"Çünkü onun deliliği Aiden'a da bulaştı." Dudakları kıvrıldı. "Alicia onu kütüphaneye kapatıp çılgın insanlarla ilgili çılgın kitaplar okuduğundan beri, asla aynı olmadı."

"Çılgın kitaplar mı?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Felsefe ve psikoloji saçmalıkları."

Kaşlarımı çattım. Bunlar çılgın kitaplar olmasalar da onu düzeltmedim. Onu konuşturmak istiyorsam tartışmaya giremezdim.

"Zaten Alicia hiç normal olmamıştı." Margo etrafına bakındıktan sonra eğilip fısıldadı "Arkadaşlarının birinden, bir kaza geçirdikten sonra depresyona girdiğini duydum. Arkadaşlarıyla dışarıdaymış, onun dışında herkes ölmüş. O zamandan beri aynıydı."

Hayatta kalma suçluluğu.

Bunu duymuştum. Hatta kâbuslarım bir belirtiyse, ben de bundan mustarip olabilirdim.

"Bu evlenmeden önce miydi?" diye sordum.

"Evet."

Yine de Alicia evlenmiş, Aiden'ı doğurmuştu. O kadar kötü olamazdı, değil mi?

"Hayatında çok fazla trajik olay olmuştu. Bunu anlamaya çalıştım, gerçekten." Margo patatesleri daha sertçe doğramaya başladı. "Fakat çoğu zaman zombi olacaksa, Aiden'ı dünyaya getirmemeliydi."

"Trajik olaylar mı?" diye sordum.

"Evet, babası lorddu ama istismarcıydı. Annesi bu yüzden intihar etti, emin değilim ama sanırım Alicia evlenene kadar onu dövmeye devam etti."

Yalnızca resimlerini gördüğüm kadın için kalbim acıyordu. Minyon, sessiz görünen kadın.

Kısacası, Alicia ruhsal olarak iyi değildi. Jonathan'ın neden onunla evlendiğini merak ettim. Geçmişini bildiğine emindim. Bu tür aileler, evlenecekleri kişiyle ilgili detaylı bir geçmiş araştırması yapardı.

Jonathan King, bana Alicia'yla evlenecek bir adam gibi

gelmiyordu. Onun türü, mükemmel her şeye sahip olan mükemmel ev hanımlarını severlerdi, değil mi?

"Anlaşmalı evlilik miydi?"

"Hayır. Bay King, onu kendi seçti."

Ah.

Belki onu sevmişti. Fakat Jonathan'ın herhangi birini seveceğine inanmayı zor buluyordum. Kendi oğlunu bile seviyormuş gibi durmuyordu.

Bunu daha derinlemesine araştırmam gerekiyordu.

Yalnızca işin sonunda pişman olmamayı umdum.

"Kütüphaneyi görebilir miyim?" Parmaklarımı sıcak çikolata fincanının etrafına sardım. "Biraz ödevim var."

"Soldaki koridorda." Patatesleri işaret etti. "Sana gösteremediğim için üzgünüm."

"Sorun değil." Sırt çantamla içeceğimi aldım. "Bunun için teşekkürler."

"Yiyecek bir şeye ihtiyacın olursa söyle."

"Söylerim."

Başta, Jonathan'ın ofisinin orada olduğunu düşündüğüm için yukarı çıkmaya kalktım. Fakat sonra koridorda ilerlerken küçük göz kırpan kameraları fark ettim.

Siktir.

Nasıl onları daha önce fark etmemiştim. Kim evinin içine kamera koyardı ki?

Yenilmiş bir hâlde, kütüphaneye yöneldim. Oda o kadar genişti ki neredeyse tüm zemin katı kaplıyordu. Sinema odasından bile daha büyüktü, bu bir şeyleri belli ediyordu.

Sıralarca kitap, görüş açımın alabildiğince uzanıyordu. Eski kitaplar. Büyük kitaplar. Sert kapaklılar. Kâğıt kapaklılar. Birkaç ilk basım bile vardı.

Burada Sun Tzu olup olmadığını merak ettim.

Minderli sandalyeleri olan üç koyu ahşap masa, odanın or-

tasına düzgünce yerleştirilmişti. İçerisi eskimiş kâğıt kokuyordu, içime çekmeye engel olamadım.

Sırt çantamla içeceğimi masaya koyup ahşap kitap sıralarına ilerledim. Parmaklarımı Rusça ve Fransızca yazılmış kitapların üzerinde gezdirdim.

Biri çok dil biliyordu.

Kafamı aşağıda tutarken, burada da kameralar olması ihtimaline karşı köşeyi kontrol ettim. Göz kırpma fark etmesem de bu beni rahatlatmadı.

Kinglerin malikânesi, tüyler ürpertici bir havaya sahipti. Sürekli tetikteydim. Yalnızca Aiden etraftayken kendimi bırakabiliyordum, belki bu da hataydı.

Birkaç psikoloji kitabı ilgimi çekti. Margo, Alicia'nın bunları Aiden'a okuduğundan bahsetmişti.

Geçen gün, Cole da Aiden'ın sahip olduğu bir felsefe kitabı olan *Bulantı*'dan bahsetmişti.

Zihindeki ışıkla ilgili bir şeylerden bahseden kâğıt kapaklı bir kitabı çektim. Bunu ilk defa duyuyordum. J.E. Hampton tarafından yazılmıştı. O adamı –ya da kadını–hiç duymamıştım.

Kitabın üstü toz kaplıydı, yani yıllardır dokunulmamıştı.

Kitabı açtım.

İthaf kısmında şu yazıyordu,

Kimliği belirsiz kişiye. Beni öldürmeliydin.

'Beni öldürmeliydin' cümlesinin altı, kırmızı kalemle çizilmişti.

İlk sayfaları açıp okudum. Kronik depresyondan sonra yolunu bulmaya çalışan birinden bahsediyordu. Birkaç sayfa okudum, ithaf sayfasındaki gibi altı kırmızı çizili olan bazı kelimeler fark ettim.

Kaybolmuş.

Yardım.

Yaşamak.

Hayatta.

Ölü.

Kitabın sonuna kadar böyle devam ediyordu.

Bir başka kitabı aldım. İthaf kısmında altı çizili bir yer olmasa da kitabın içinde, benzer kelimelerin altı çizilmişti.

Kurtarmak.

Öldürmek.

Sevmek.

Raftan ardı ardına kitap çıkardım. Neredeyse tüm kitaplar aynıydı. Sonra farklı bir şey buldum.

Kitaplardan birinin ithaf bölümünde şu yazıyordu,

J'ye, Hayatımı kurtardığın için teşekkürler.

Kırmızıyla çizilmişti, altında zarif bir el yazısı vardı.

'Hayatımı kurtarmamalıydın.'

Nefesim kesildi. Bu Alicia mıydı?

On kadar kitabı aldım, masaya oturup hepsini incelemeye başladım.

Savaşçılara. Hayatta kalın.

Altında, aynı zarif el yazısı vardı.

'Ölmek isteyen birine söyleyebileceğin en kötü şey, hayatta kal demektir.'

Yutkundum.

Yani Alicia intihara meyilliydi.

Aiden bunu biliyor muydu?

Annesinin intihar meyillerine şahitlik eden küçük çocuğu düşününce kalbim sıkıştı. Aiden'ın önünde onda travma yaratacak bir şey mi yapmıştı?

Bu düşünceyle mide bulantısı beni ele geçirdi.

Sayfaları biraz daha karıştırdım.

Başka bir ithaf daha buldum.

Oğluma, hayatıma anlam kattın.

Altına çizgi ve gülen yüz çizilmişti. Altındaki yazıyı okuyana kadar içim ısınmıştı.

'Ama ben hiç doğmamış olmanı dilerdim.'

Gözlerimi kırpıştırarak tekrar okudum. Bunu kendi oğlu hakkında mı söylemişti? Bu da neydi?

Kitap eski ve, tozluydu. Alicia'nın ölümünden beri dokunulmamış gibi duruyordu. Etrafıma son kez bakınarak, kitabı sırt çantama attım.

Aiden piç olabilirdi ve bazen ondan nefret ediyor olabilirdim ama onu asla bu şekilde yaralamak istemezdim. Alicia'nın onun hakkında ne yazdığını görmemeliydi.

Alicia'nın köklü ruhsal hastalıkları bulunuyor olmalıydı, yine de bu ona oğlunun hiç doğmamış olmasını dileme hakkı vermiyordu. Tüm bu psikoloji kitaplarını okumuştu, nasıl öz annesinden gelecek böyle sözlerin onu hayatı boyunca yaralayacağını bilmiyordu?

Saatimi kontrol ettim. Siktir. Neredeyse atlıların dönme zamanı gelmişti. Alicia'nın ardında bıraktıklarını incelerken rahatça bir saati heba etmiştim ama gitmem gerekiyordu.

Aiden'ın beni kütüphanesinde yakalamasını istemiyordum. Kitapları yerlerine koydum, sırt çantamı alıp Margo'nun yanına gittim.

Tabureye oturup soğumuş sıcak çikolatamı yudumladığım anda, Ronan kapıdan fırtına gibi girdi.

"İşte geldim, sürtükler!" İmzası hâline gelen coşkulu tonuyla bağırdı. Bakışlarımla buluştuğunda sırıtışı büyüdü. "Ah, merhaba Ellie."

Xander ve ciddi görünen Cole onun ardından içeri girerken gülümsedim. Hepsi Elitlerin ceketini giyiyordu, yani antrenmandan çıkıp doğruca buraya gelmişlerdi.

Xander etrafıma bakındı, Kim için olduğunu varsaydım. "Kim, Kir'e bakıcılık etmek zorunda olduğu için gelemeyecek," dedim ona.

"Sormadım." Tabureye oturup Margo'nun yaptığı patates kızartmalarından birini çaldı. altta yeni satır olarak ayrı yazılacak.

Onunla Kim'in arasında neler döndüğünü gerçekten bilmiyordum. Ya da bir şey dönüp dönmediğini.

"Aiden nerede?" diye sordum, o arkalarından gelmeyince.

"Ah, şu..." Ronan ensesini ovdu.

"Burada olacak." Xander bir patates daha kaparken, gamzelerini çıkmaya zorlayarak gülümsedi.

Bakışlarım ikisinin arasında gidip geldi, ensemde iğne batması gibi bir his belirdi.

Bir şeyler yanlıştı.

"Nereye gitti?" diye sordum.

"Hadi, Ellie." Ronan kolunu omzuma doladı. "Midemizi patates kızartmasıyla dolduralım."

"Silver'la dışarıda," dedi Cole, tamamen ifadesiz suratıyla.

"Siktir, Kaptan!" diye bağırdı Ronan.

Xander, Cole'un kaburgasını dürttü. "King'in gazabına hazır olsan iyi olur, pislik herif."

Bakışlarım üçünde gezindi. "Gerçekten Silver'la dışarıda mı?"

"Görüyorsun ki, Ellie..." Ronan tuhafça gülümsedi, hiç onluk bir hareket değildi. "Kendi kendini davet etti. King'in onu burada istediği falan yok. Hem de hiç."

"Ama onu durdurmadı da." Cole ürkütücü şekilde sakin duruyordu, biraz korkutucuydu. "Kendin gidip bakmalısın."

Xander ona tekme attı. "Eceline mi susadın, Kaptan?"

Onları dinlemiyordum. Koridorda hızla ilerlerken kaslarım kasılmıştı ve burun deliklerim genişlemişti.

Onu buraya getirmişti.

Silver *buradaydı*.

Ona benim olandan uzak durmasını söylemiştim, değil mi?

Bedel ödemesinin vakti gelmişti.

Yirmi İkinci Bölüm

Aiden

Queens eve gitmiyordu.

Nash küçük bir sürtük gibi davranıp onunla ilgilenmeyi reddetmişti. Tam olarak kullandığı kelimeler: 'Kendi pisliğini kendin temizle, King,' olmuştu.

O yüzden burada Queens'le birlikte arabasının önünde dikiliyordum. Yağmur ikimizi de sırılsıklam ediyordu.

Öyle olsundu çünkü içeri girmesinin imkânı yoktu.

Elsa, denkleme Queens'i eklemeden bile bana karşı güvensizdi. Havuz olayından beri, güvenini yavaşça inşa etsem de Queens işin içine girerse her şey mahvolacaktı.

Elsa'nın kendine yalan söylemesiyle baş edebilirdim. Kurnazca doğrucu olmasıyla baş edebilirdim fakat kendini benden tamamen geri çekerse, bunu yapamazdım.

"Bunu düzelteceğini söylemiştin." Queens ayaklarını yere vurdu. "Söz verdin, King."

"Sana hiç söz vermedim."

"Ama dedin ki..."

"Hiçbir şey demedim. Her şeyi kendi kendine varsaydın." Ona baktım. "Oyunu oynarken güzel olsa da artık oynamıyorum."

"Oynamıyor musun?" Homurdandı. "Oyun senin lehineyken, her şeyini ortaya koyuyorsun ama aleyhine olduğunda, öylece bırakıyor musun?"

"Aynen öyle. Akıllan, Queens. Yaptığın şeyler, sadece geçici çözüm."

"Bu seni hiç ilgilendirmez." Dişlerini gıcırdattı. "O küçük orospu yüzünden fikrini değiştireceğini biliyordum."

Onu ittiğimde, irkilerek arabasının yan tarafına çarptı.

"Laflarına dikkat et. Ona bir kez daha böyle hitap edersen, seni rahat bırakmam, Queens."

"Bana hiçbir sik yapamazsın, King," diye hırlasa da gözleri ışıldıyordu. "Neden biliyor musun? Çünkü Jonathan amca benim tarafımda."

Sol gözüm seğirdi. Kafasını kaputa vurma dürtüsüne direndim. Elsa onun yüzünden değişmişti. Başkalarının işine burnunu sokmasaydı, Elsa parmaklarımın arasından kayıp gitmezdi.

Queens, Nash'e onu yok etmeyecek kadar değer verdiğim için şükretmeliydi.

Fakat sabrımın sınırları vardı.

Queens, boyundan büyük oyunlar oynuyordu. Evet, umut beslemesine neden olmuştum. Evet, oyun boyunca zorluğu sevmiştim ama artık öyle değildi.

Yerini bilmesinin vakti gelmişti.

"Peki ya Nash?" dedim ifadesiz bir tonla.

Yüzü buruşurken sırıttım. Zayıflıkları olan insanlar, savaşa girmemeliydi.

"Kimin tarafında olduğunu sanıyorsun?" diye sordum. "Küçük oyunlarını öğrenirse, acısını kimden çıkaracağını sanıyorsun? Spoiler uyarısı. Benden değil."

"Buna cüret bile etme, King."

"O zaman ortadan kaybol, Queens." Onun üzerine eğilerek omuzlarımı dikleştirdim. "Bu son uyarın. Benim olanı tehdit edersen, Nash'ın toparlayacağı hiçbir şey geriye kalmayana kadar seni paramparça ederim."

Yağmura rağmen, gözlerinde parlayan yaşları görebiliyor-

dum. Normalde ağlamadığı için, bu mesajımın iletildiği anlamına geliyor olmalıydı.

Tam geri çekilmek üzereydim ki küçük bir el beni itti. Yaklaştığını duymamıştım ve yağmur yüzünden değildi.

Elsa'nın mavi gözlerinin feri gitmişti. Queens'in üzerinde kararıyorlardı.

Geçen seferki gibi sessizdi.

Fazla sessiz.

Çocukluğumdan beri, alçak seslere karşı hassastım. Ağaçların yapraklarından gelen alçak seslerden dolayı, geceleri uyuyamazdım.

Onun yaklaştığını duymamam imkânsız olmalıydı.

İkinci kez.

Hâlâ Elsa'yı, sert beden dilini inceliyordum ki yumruğunu Queens'in suratına geçirdi.

Silver yanağını tutarken ağzı açıldığında, Elsa göğsünü yumrukladı. Queens cıyaklayarak, kollarını bedenine sardı.

Elsa, onun gömleğinin yakasını kavradı. "Sana benim olandan uzak durmanı söylemiştim!"

Sonra tekrar onu yumruklamaya yeltendi. Queens onunla savaşmaya çalışsa da Elsa'nın gücünün önünde çaresiz bir çocuk gibiydi.

Onu dikkatle izlerken bedenim kaskatı kesildi.

O duruş. Aynı kahrolası duruş.

Kara bir hale başımı çevrelerken, ötesini göremiyordum.

Hayır. Bu yalandı.

Küçük erkek çocuğunu görebiliyordum. Bedenindeki izleri. Etrafındaki karanlığı. Gözlerindeki korkuyu.

Aynı korku, şimdi Elsa'nın saldırısı karşısında eğilen Queens'in gözlerinde de vardı.

Kolunu tutup öyle sert geri çektim ki doğrudan göğsüme yapıştı. Bana direnirken, elleri hâlâ Queens'e dönüktü. Silver ıslak yerde çömelmişti, yağmurun altında öksürüp titriyordu.

Elsa bunu görmüyordu. Görüşünü engelleyen kara öfkeden başka bir şey görmüyordu.

Tıpkı onlar gibi.

Elsa tıpkı onlar gibiydi.

Hayır. Değildi.

Bu Elsa'ydı. Benim Elsa'm.

Kimse onu benden alamayacaktı. Kendisi bile.

Elimi boynuna dolayıp sıktım. Kolları debelenmeyi kesti. Birkaç kez göz kırptı. Sonunda bana baktığında –gerçekten baktığında– sanki ne yaptığını şimdi fark ediyormuş gibi bakışları korku doluydu.

"Oraya tekrar gitme," diye fısıldadım.

Giderse, ardından gitmekten başka çarem olmayacaktı. Bunu yaparsam dönüşeceğim kişiden nefret edecekti.

Gözleri dalgın olsa da kafasını salladı, onu kendime çektim ve Elsa kafasını göğsüme gömerken kollarımı etrafına doladım. Yağmur üstümüze yağarken, birkaç dakika öylece dikildik.

"Onun gitmesini sağla," diye mırıldandı Elsa, göğsüme doğru. "Buradan gitmesini sağla."

"Git," diye emrettim Queens'e.

Ayağa kalktı, bir şey söylemek için ağzını açsa da bakışları arka tarafıma odaklandığında ağzı bir karış açık kaldı.

Parlak mavi gözleri korkuyla büyüdü.

Saf, zıvanadan çıkmış bir korku.

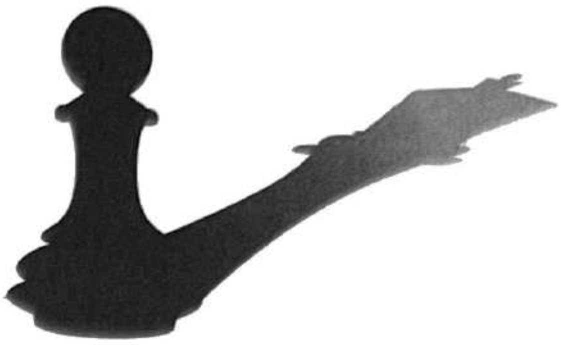
Arkama bakmaya devam ederken, titreyen elleriyle arabasının kapısını açıp içine girdi. Ardından, son hızla garaj yolundan çıktı.

Elsa'yı hâlâ göğsüme bastırırken arkama baktım.

Nash, elleri cebinde bir hâlde girişte dikiliyordu.

Dudakları nadir görülen zalim bir sırıtışla kıvrılmıştı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Elsa

Dişlerim takırdıyordu.

Titriyor, nefes alamıyordum.

Kalbim göğsümde o kadar sert atıyordu ki dışarı çıkmamasına şaşırmıştım. Yağmurdan sırılsıklam olan gömleğim tenime yapışmıştı.

Kendimi nasıl Aiden'ın odasında, köşede oturup dizlerimi göğsüme çekerken bulduğumu bilmiyordum bile.

Hatırladığım son şey, Aiden'ın boğazımı sıkıp beni içine girdiğim düşünce bulanıklığından geri getirmesiydi.

Kırmızıyı hatırlıyordum.

Kan damlaları, kâbusumda gördüğüm göldeki gibi başımdan aşağı dökülüyordu. Sonraki an, Silver'a vuruyordum.

Onu kırmızı gölün içine itmek istedim.

Ölmesini istedim.

Aiden beni durdurmasaydı, neler yapardım?

Gözlerime yaşlar doldu, duvara karşı ileri geri sallanırken bacaklarımın etrafındaki kollarımı sıktım.

Bende bir sorun vardı.

Ne zaman böyle birine dönüşmüştüm? Ne zamandan beri insanları incitmeyi hayal eder olmuştum?

"Elsa."

Heybetli bir varlık önümde çömeldi. Tıpkı o kâbusta Reg amcanın yaptığı gibi.

Şimdi kırmızı göl mü oluşacaktı?

Uçsuz bucaksız kâbuslarımın içinde sıkışıp kalmış mıydım?

Çılgına dönmüş gözlerle yukarı baktım.

Aiden'ın gömleği de sırılsıklamdı ve şimdi transparan gibi olduğu için sert kaslarını sarıyordu. Ceketini bir yerde kaybetmiş olmalıydı çünkü gömleğinin kolları dirseğine kadar kıvrılmıştı. Ok dövmelerinin ucu kalbini işaret ediyordu.

Elinde tuttuğu havluyla beni dikkatle izliyordu.

Nefes alış verişlerim biraz yavaşlasa da kafamdaki rahatsız edici görsellerden kurtulmak için yeterli değildi.

"B-benim sorunum ne?" Boğazımdan bir hıçkırık yükseldi. "Bana saldırmadı bile, bense onu öldürmek üzereydim."

Beni korkutmak istemiyormuşçasına havluyu yavaşça başıma koydu. Özenli ellerle, ıslak saç tutamlarımı kuruladı. "Sana saldırdı."

"Hayır, saldırmadı. Orada öylece, savunmasız hâlde durdu."

"Seni kışkırttı."

"Kışkırttı mı?"

Saçımı okşamaya devam etti. "Bir süredir birikiyordu. Queens seni tehdit etmekle kalmadı, seni kışkırtıyordu da."

"Ona bu yüzden mi vurduğumu düşünüyorsun?"

"Evet. Sen insanlara sebepsizce saldırmazsın. Yalnızca seni kışkırtan ya da tehlike teşkil edenlerin peşine düşersin."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Kolumu kavrayıp beni kendine çekti. Kucağına oturmam için beni döndürürken, sallanmayı kestim. "Bu bir teori."

Bulanık görüşümle ona baktım. "Bana psikanaliz falan mı yapıyordun?"

"Belki." Saçımı kurutmaya devam etti. "Artık Queens hakkında endişelenmene gerek yok. Şimdi yerini biliyor, seni tekrar kışkırtmayacaktır."

"Neden?"

"Bunu yapmayacağından emin oldum."

"Nasıl emin oldun?"

"Daha az şiddet içeren yöntemlerle desem?" O sırıtırken yüzümü buruşturdum.

Parmağını çenemin altına koyarak, onunla yüz yüze gelelim diye kafamı kaldırdı. "Benimleyken kim olduğundan utanmana gerek yok, Elsa. Kahrolası bir deli olabilirsin, yine de seni bırakmam."

Vay canına. Sözleri şaşırtıcı derecede tatlıydı.

Neredeyse beni bütünüyle kabul ediyor gibiydi. Aiden yalnızca parçalarımla ilgilenmiyordu, tamamımı istiyordu.

Bu kabul edişiyle, kalbim neredeyse patlayacaktı.

Birinin beni olduğum gibi kabul etmesi için hayatım boyunca bekliyor gibiydim, sonunda o kişiyi bulmuştum.

Aiden beni *görüyordu.* Gördüğü şeyden de korkmuyordu. Aksine, ben ondan daha çok korkuyordum.

Yaşlı gözlerim, herhangi bir manipülasyona dair onun buğulu gözlerini incelese de gördüğüm tek şey kabullenişti.

Koşulsuz kabulleniş.

Bu yanımı kabul etmemeliydi. Kendim bile kabul etmiyordum.

"Bu konuda şaka yapmamalısın," diye fısıldadım.

"Şaka değildi. Benim olduğun sürece kim ya da ne olduğun umurumda değil."

Alt dudağım titrerken, önceki histerik dalga beni tekrar ele geçirmekle tehdit etti. "Ya... birinin canını yakarsam?"

"Neden bunu düşünesin ki?"

"Kan gölleriyle ilgili kâbuslar görüp duruyorum. Normal bir insan böyle kâbuslar görmez. Daha önce birinin canını yakmış olmam gerek... değil mi?"

"Canı yanmış olan, sen olabilirsin."

Geri çekildim. Saçımı kurulamayı bıraktı.

"Biliyorsun, değil mi?" Kelimeler boğazımda tıkandı.

Yüzünde hafif bir değişiklik oldu, sonra tekrar sinir bozucu ifadesiz suratına büründü. "Neyi biliyorum?"

"Söyle bana, Aiden, lütfen." Ereksiyonuna karşı kıvranırken, popomu onun her yerine sürtüyordum. "Her şeyi yaparım."

"Dur." Kolumu sertçe kavrayarak sızlanmama neden oldu. "Bu hâldeyken seni becermeyeceğim."

"Nasıl bir hâldeyken?" Hüsran ve bilinmeyenin korkusu göğsümü tırmaladığında birden çıkıştım. "Berbat mı? Kahrolası bir manyak mı? Hastanede teyzemi yaraladım, Aiden! Bileğinde bıraktığım yara o kadar derindi ki kendimi canavar gibi hissetmeden gözlerine bakamıyorum. Geçen sefer seni tırmaladım, az önce Silver'ın kafasını neredeyse kaldırımda ezecektim. Durma şansım olmadan yükseliyorum, sen de bana ne olduğunu söylemeyi reddediyorsun!"

Bu çıkışımdan sonra sert nefesler verdim. Aiden'ı itmeye çalışsam da omzumu kavrayıp beni kucağında tuttu.

"Gerçeği öğrenince daha iyi hissedeceğini mi sanıyorsun?" Her sözcüğü dişlerinin arasından söyledi.

"Tabii ki!"

"İnan bana, tatlım, çok daha kötü olacak."

"Bırak da ona ben karar vereyim. Bu benim hayatım, Aiden! Benim! Kararlarımı başkalarının vermesinden sıkıldım. Bırak da işleri kendi kendime mahvedeyim! Hepsinin sorumluluğunu alacağım."

Havluyu kenara atıp, kolunu sıkıca etrafıma dolayarak ayağa kalktı.

Ben ne olduğunu anlayamadan yatağa fırlatıldım. Aiden üstüme atlayıp gömleğimi yırttı. Düğmeler her yere saçılırken nefesim kesildi. Çılgına dönmüş ifadesine bakarken sesim boğazımdan yükselemedi.

Kendini kaybetmek üzereydi. Onu, bunun kıyısına iten de bendim.

"Bilmek istiyorsun, öyle mi?" Sutyenimin orta kısmını kavrayıp çekerek açtı.

Haykırsam da şaşkınlıktan değildi. Hayır. Bunu kabul etmek istesem de istemesem de kaba kuvveti beni daima allak bullak ediyordu.

Üzerime eğilmişti, dizleri karnımın iki yanındaydı. Sert eliyle mememi kavradığında parmakları tenime batarken, eklemlerim titriyordu.

Sanki bu mümkünmüş gibi gözleri daha da karardı. Yanımda değilmiş gibiydi. Onu şeytanlarına kaybediyordum.

"A-Aiden?"

Boştaki eli boğazımı sıkarak, sözlerimi ve nefesimi kesti. Tekrar konuşmaya çalıştığımda, tutuşunu sıkılaştırdı. Ciğerlerime zar zor birkaç nefes ulaşmıştı.

"Bu yara izinden başlayalım." Sesi sakindi. Korkutucu bir sakinlik. "Bu kahrolası yara izinin ardındaki hikâyeyi biliyor musun, ha?"

Kıvranırken ellerini tırmaladım.

Daha sert sıkarak geriye kalan küçük hava tedarikimi de kesti. "Kıpırdama."

Direnmeye devam edersem, fiziksel güç savaşına dönecekti ve bunu kazanamazdım.

Daha akıllı ol, daha güçlü değil.

Kollarımın iki yanıma düşmesine izin verdim ve öylece, Aiden boynumdaki tutuşunu gevşetti ancak tamamen bırakmadı.

Keskince içime oksijen çekerken onu dikkatle izledim.

Aiden boğazımla nabız noktama saplantılı bir ilgiyle masaj yapıyordu, sonra metal gözleri memelerime kaydı.

Hayır. Memelerime değil.

Yara izime.

Eğilip tenimi dişledi ve emdi. Şok tüm bedenimde yankılandı.

Kes şunu.

Derimin üzerinde dilini şaklattı, hafifçe ısırmadan önce yalıyordu.

Kes.

Saldırısı, ben inleyene kadar devam etti. Yumuşak olsa da dokunuşu acıtıyordu. Keskin bir obje gibi beni kesiyordu. Kan kaybediyordum.

Canım *acıyordu.*

Zihnimde bir yerde, canım çok yanıyordu.

Dişleriyle hafif sakalı yara izime sürtünürken konuştu. "Bu yara izi, zayıflığının işareti. Tıpkı benim yara izim gibi. Tahmin et bakalım, tatlım. Kahrolası zayıf olma şansımız yok."

Ona bakarken sertçe nefes alıp veriyordum. Sonunda kafasını kaldırdı, karanlık bakışları ve seğiren sol gözü bakışlarımla buluştu.

Kızgındı.

Hayır. Öfkeden deliye dönmüştü.

Fakat bana karşı değilmiş gibi görünüyordu. En azından, öyle olduğunu umdum çünkü şu an, Aiden'a hiç olmadığım kadar yakın hissediyordum.

Onun yara izi ve benim yara izim.

Onun kalp atışı ve benimki.

"Yara izlerimiz bağlantılı mı?" diye sordum alçak sesle, daha yükseğinin anı mahvedeceğinden korkarak.

Sessizlik.

Elimi onunkinin etrafına sararak boğazımdan çektim. Bana izin vermesine şaşırmıştım. Doğrulup onu da doğrulmaya zorladığımda bile beni durdurmadı.

Islak gömleğinin düğmelerini çözerken parmaklarım titriyordu. Gözlerinin beni izlediğini, neredeyse kafamda delik açtığını hissetsem de bu beni durdurmadı. Gömleği omuzlarından sıyırıp yere bıraktım. Onu döndürmeye çalıştım ancak kafasını salladı.

O yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Memelerimi sert göğsüne bastırarak kollarımı sırtına doladım. Parmak uçlarım, kamçı izlerinin üzerinde dolaştı.

Aiden kaskatı kesildi.

Küçücük bir tepkiydi ancak Aiden'dan geldiği için, söylediği –ve söyleyemediği– her şeydi.

Yalnızca dıştan değil, içten de yaralı olduğunun kanıtıydı.

Tıpkı benim gibi.

"Üzgünüm," diye fısıldadım, yağmurla karışan kokusunu içime çekerken.

"Neden yapmadığın bir şey için üzgünsün?"

"O acıyı çektiğin için üzgünüm."

"Sana acı çektiğimi düşündüren nedir?" Sesi alçaktı, çok alçak. Onu zar zor duyabiliyordum.

Gözlerime yaşlar doldu. "Bu yara izini aldığımda canım çok yanmıştı, eminim seninkiler de çok acıtmış olmalı."

Sessiz kaldı.

Bir anlığına, o kollarını etrafıma dolamasa da onu tutmaya devam ettim. Sadece yatağın ortasında heykel gibi oturmuş, ona sarılmama izin veriyordu.

Pek umursamıyordum.

Kâbuslarım süresince yanımda olmuştu, en azından bunu yapabilirdim. Bana yaptığı gibi onu sessizce desteklemek istiyordum.

"O arkadaşların canı sıkılmıştı," dedi ifadesiz bir tonla. "Canın sıkıldığında, zihnin birçok berbat şey yapmana neden olur. Fakat onlar canı sıkılan normal insanlar değillermiş. Canı sıkılan sadist insanlarmış."

Konuşmayı kestiğinde, onu incelemek için hafifçe geri çekildim. Koyu gözlerinde bir parıltı vardı. Bu genellikle şeytanının dışarı çıkıp oynamasına izin verdiği anlamına gelirdi.

Korkmadığımı söylesem yalan olurdu ancak bu defa kaçmayacaktım.

Tam burada kalıyordum. Şeytanları elinden geleni yapabilirdi.

"Oyunları yüzünden, ikisi de çocuklarını kaybetti."

Dudaklarım aralandı. "Kaybetti mi?"

"Öldüler." Gülümsedi. "Sonunda bu onları durdurmayı başardı. Aslında, hayır. Onları başka bir şey durdurdu. Ya da başka biri."

"Biri onları durdurdu mu?"

Kafasını salladı.

"Kim?"

"Hatırlayamıyorum." Kalçalarımı kavrayıp beni altına aldı.

Cıyakladım.

Eteğimi yukarı sıyırıp, elini iç çamaşırımın içine soktu. Orta parmağını içime soktuğunda boğazımdan bir inilti yükseldi.

"Belki seni becerdikten sonra hatırlarım."

"Aiden!" Göğsüne vurdum.

Parmağını o hassas noktaya çok yakın bir yerde kıvırdı. Sırtım yataktan yükselerek onu davet etti.

"Seni becermeyi özledim," diye fısıldadı ağzıma karşı. "Ben içine girip çıkarken altımda kıvranmanı özlemişim."

"Bu daha dün oldu," dedim nefes nefese, parmağının yaptığı fena şeylerin hissini kovalarken.

Ereksiyonu klitorisime sürtündüğünde, istemsizce bacaklarımı açtım.

"İki dakika önce de olabilir, yine de seni isterdim, tatlım."

Parmağını çekse de ben itiraz edemeden, aletinin başını girişime sürttü. Kalçalarımı iterek kendimi ona bastırdım.

"Hımm. Birileri sabırsız."

Tekrar ona sürtündüm. Neden hâlâ içimde değildi?

"Seni sınıra sürüklemeden önce seninle oynamamı seviyorsun, değil mi tatlım?"

Arzu dalgası içimde yükselirken alt dudağımı ısırdım.

"Bana. Cevap. Ver."

Başımı salladım.

Dudakları benimkilerden bir santim uzaktaydı. "Öyleyse o sınırı kaldırıp seni her zaman becermeme izin vermeye ne dersin, tatlım?"

Kafamı hayır anlamında salladım.

"Hayır, öyle mi?" Dibine kadar içime girdi.

Gözlerim geriye yuvarlanırken çığlık attım.

"Hikâyelerim seni sadece incitse bile mi?"

"Evet." Kelimeleri çıkarırken zorlansam da gözlerine baktım. "Bilinmeyenden daha korkutucu bir şey yok."

"İnan bana, tatlım. Var"

Sonrasında ağzımı ele geçirdi ve ben hiç durmayacağını zannedene kadar beni becerdi.

Yirmi Dördünü Bölüm

Elsa

Aiden geceyi orada geçirmemi istemişti ancak çoktan teyzemle enişteme evde olacağımın sözünü vermiştim.

Nadir aile yemeklerimizden birini yiyecektik, bunu hayatta kaçırmazdım. Ayrıca, bu gece Aiden'la arama mesafe koymam gerekiyordu. Çok yaklaşmış ve bana öyle derin dokunmuştu ki pençelerinden kurtulamayacağımdan korkmuştum.

Maçın ikinci yarısını çocuklarla birlikte izledik, daha çok Xander ve Ronan'la. Aiden'la ben onlara katıldığımızda, Cole orada değildi.

Maç bittikten sonra Aiden'dan beni eve bırakmasını istedim.

Bu da bizi şimdiye getiriyordu.

Aiden emniyet kemerini takarken, Ferrari'sinin yolcu koltuğuna oturdum.

Biri kızgındı.

"Teyzem ve eniştemle yemeklerimizin ne kadar nadir olduğunu biliyorsun."

Motoru çalıştırdı. "Bir şey söyledim mi?"

Söylemesine gerek yoktu. Üzerindeki memnuniyetsiz enerjiyi fark edebiliyordum. Nedense, bana hayatımın en unutulmaz gecelerinden birini yaşattıktan sonra sinirli olmasını istemiyordum.

Araba sokaklarda ilerliyordu. Hava kararmıştı ama yağmur durmuştu.

Sırt çantamı arka koltuğa koymak için döndüm. Altındaki bir şey ses çıkardı. Kaşlarımı çatarak, objeyi çekip çıkardım ve... bir paket prezervatif mi?

Ne?

Paketi Aiden'ın suratına soktum. "Bu ne?"

Ona zar zor baktı. "Prezervatif."

"Ne olduklarını biliyorum, Bay Bariz. Burada ne halt ettiklerini soruyorum." Nefesim kesildi. "Silver için miydi? Siz..."

"Dur." Bana bir bakış attıktan sonra tekrar yola odaklandı. "Sana Queens'i becermediğimi söyledim ve sana yalan söylemem. Anlaşıldı mı?"

"O zaman bunlar ne için? Benim için olmadığı belli."

"Astor onları sürekli etrafımda bir yerde bırakıyor, genellikle çantamda." Gözlerini devirdi. "Arkasını çevirirsen, saçma bir not bulacaksın."

Dediğini yaptığımda, Ronan'ın imzası hâline gelen karmaşık yazısıyla bir karalama gördüm.

Prezervatif takmadan seks yapma, dostum. Partilerimde etrafta koşan çocuklar istemiyorum. Tamam mı?

Dudaklarıma bir sırıtış yayıldı. Bu tam Ronan'lık bir hareketti.

"Şimdi mutlu musun?" diye sordu Aiden.

Yanağımın içini ısırdım. "Üzgünüm."

"Bana güvenmeyi öğrenmen gerek." Bana baktı. "Güvenen sadece bensem, bu iş yürümez."

Yanağımın içini daha da ısırdım. Bana güveniyordu. Gerçi bana güvenmemesi için sebep vermemiştim.

Onun aksine.

Faydasız bir tartışmaya girmektense, konuyu değiştirmeyi seçtim.

Paketi salladım. "Neden benimleyken hiç prezervatif kullanmıyorsun?"

Gözlerini kıstı –muhtemelen konu değişimi yüzünden– ve reddetmesini beklesem de tekrar yola odaklanırken konuştu.

"Prezervatif bir engel. Aramızda engel olmasından nefret ediyorum."

Bu tür şeyleri bilerek mi söylüyordu, yoksa gerçekten kastediyor muydu bilmiyordum. İki şekilde de işe yarıyordu.

Yüzüm ısınırken, ayak parmaklarım kıvrıldı.

"İğne olduğum için şükretmelisin. İlk seks yaptığımızda doğum kontrol hapı kullanıp kullanmadığımı sormadın..." Gözlerim büyürken dalıp gittim. "Herhangi bir doğum kontrol yöntemini kullandığımı nereden biliyordun?"

"Bilmiyordum."

"Sen... bilmiyor muydun? Ya hiçbir şey kullanmıyor olsaydım?"

"Ne olmuş yani?"

Ah, Tanrım. İfadesiz suratını pencereye geçirmek istiyordum.

"Ne olmuş yani mi? Kahrolası ne olmuş mu? Hamile kalabilirdim!"

Başını yana eğdi. "Değilsin."

"Ya olsaydım, ha?"

"Farazi durumları göz önünde bulundurmuyorum."

"Eh, şimdi göz önünde bulundur. Sana güvenmemi istiyorsun, değil mi? O zaman bana karşı dürüst ol. Ya hiçbir şey kullanmıyor olsaydım ve hamile kalsaydım ne yapardın?

Dikkatini yolda tutarken iç çekti. "Onunla ilgilenirdim, seninle de. Sorumsuz değilim."

"Benim fikrimi hiç düşündün mü? Ya bu kadar genç çocuk sahibi olmak istemiyorsam?"

"Seni hamile bırakmayı planlamadım ama olursa olur, Elsa."

"Evet, tabii. Kesinlikle bunu planlamadın, kanıtı da prezervatif kullanmamak. Bunu daha önceki seks partnerlerinde de yaptın mı?"

Kırmızı ışıkta durduk, Aiden'ın buz gibi bakışları beni de-

lip geçti. "Sadece seninleyken prezervatif kullanmadım. Seni ilk kez becerdiğimde aklımın yerinde olduğunu mu sanıyorsun? Ya da sonraki her seferde? Bakire olduğunu öğrendiğim ve bekaretini bana sunduğun an, kafayı yedim. Sence dar amın sikimi öyle sert sıkarken, kahrolası prezervatifi düşünecek vaktim var mıydı?"

"Yok muydu?"

"Siktir, yoktu." Elimi, eline alıp pantolonundaki kabarıklığın üstüne koydu. "Sadece o geceyi düşünürken bile sertleşiyorum, tatlım."

"Sapık." Elimi geri çeksem de yanaklarım alev alevdi. "Bakire kanı fetişin falan mı var?"

"Sadece seninkine, güzelim." Sol gözü seğirdi. "Başkasının sana dokunduğu ve içinde bulunduğu fikriyle tepem atmıştı, yani bekaretini bana verdiğinde yaşadığım şaşkınlığı hayal et."

İlk dürtüm, ona bunun önemli bir şey olmadığını söylemekti. Fakat bu yalan olurdu, değil mi?

O kısmımı Aiden'a vermiştim, beni böyle yakından tanıyan ilk kişinin o olmasından pişman değildim.

"Sen bekaretini nasıl kaybettin?" diye sordum, merakıma yenik düşerek.

Yeşil ışık yandığında gaza bastı. "Sıkıcı."

"Biraz daha detay verir misin?" diye sordum.

"On beş yaşındaydım, Knight'la Astor'ın beni seks yapmaya zorlamasından ve diğer cinsiyetten hoşlanıyor olabilirim diye gey porno siteleri göndermelerinden sıkılmıştım. Burada babamın sekreteri devreye girdi. Alicia'nın ölümünden sonra yakınımıza aldığı tek kadın oydu, bundan hoşlanmıyordum. Bir gece, sekreter mutfakta benimle flört ediyordu. Onu tezgâha itip arkadan becerdim. Çocukların uyardığının aksine, hemen boşalmadım. Boşalmadan önce, on beş dakika içine girip çıkmam gerekmişti. Şimdi düşünüyorum da çıkardığı kalitesiz porno sesleri tadımı kaçırmış olmalı."

"Vay canına." Ağzım açık kalmıştı. "Buna... söyleyecek söz bulamıyorum."

Omuz silkti. "Detayları istedin."

Evet ama bu kadar fazla detay demek istememiştim.

"Yani babanın becerdiği kadını mı becerdin?"

"Hayır. Sonradan ortaya çıktı ki Jonathan onu hiç becermemiş. İştekilerle yatıp kalkmaz."

"Sekretere ne oldu?" Lütfen bana artık Jonathan için çalışmadığını söyle. Bekaretini kaybettiği kadınla hâlâ görüşmesinden hoşlanmazdım.

"Sekreter bana sakso çekerken, Jonathan bizi yakaladı ve onu kovdu. O zaman onu hiç becermediğini öğrendim."

"Onunla iletişimde kaldın mı?"

"Neden kalayım?"

"Bilirsin, seks için."

"İyi sevişmiyordu."

"Hey! Bu kaba. Adını hatırlıyor musun bari?"

"Hayatımın bir parçası olmayan insanların ismini hatırlamam. Bayan Sekreter iyi sakso çekse de iyi sevişmiyordu."

"Bu, ondan sonra iyi sevişenlerle birlikte olduğun anlamına mı geliyor?" Kulağa kıskanç gelmemeye çalıştım ancak başarılı olduğumdan emin değildim.

"Elbette oldum."

Evime yaklaşıyorduk, onu ve 'iyi sevişenleri' bırakmaya çok hazırdım.

Onun başka bir kadını, bana yaptığı kadar çılgına çevirmesinin düşüncesi bile midemin düğüm düğüm olmasına neden oldu.

"Senin için sevindim." Homurdanarak prezervatif paketini bulduğum yere fırlattım. "Belki ben de deneyim kazanmalıydım."

Frene abandığında neredeyse koltuktan düşecektim.

"Bunu sakın tekrar etme." Emniyet kemerini çıkarıp bana döndü. "Sahip olacağın tek deneyim benim. Anlaşıldı mı?"

"Neden ben de senin gibi unutulmaz seksler yaşayamıyorum?"

"Hiçbiri unutulmaz değildi. Kolayca ilgimi kaybettim." Parmağını uzatıp alt dudağımda gezdirdi. "Sana kadar."

Aiden'ın hırıltılı, alçak sözleriyle kalbim göğsümden fırlayacaktı.

"Ya bana olan ilgini de kaybedersen?"

"Asla." Başparmağını alt dudağıma bastırdı. "Sana dokunduğumdan beri bağımlıyım. İstesem de senden uzak duramam, tatlım. O yüzden benden bunu isteme. Önerme bile."

Aralanmış dudaklarımla ona bakarken nefeslerim derinleşti çünkü ben de ondan uzak durabileceğimi sanmıyordum.

Artık olmazdı.

Eğilip dudaklarını benimkilere bastırdı. İnleyerek dudaklarımı araladım. Dilinin benimkine karşı her darbesiyle, duvarlarım yerle bir oluyordu ve onları durdurmamın imkânı yoktu.

O hayatımı işgal edip altını üstüne getirirken, yapabildiğim tek şey izlemekti.

Sorun ne miydi? Bunu yapmasını istiyordum.

Hayır. Yapmasına ihtiyacım vardı.

Kollarımı boynuna doladım, parmaklarımı ensesindeki küçük tüylerde gezdirdim. Çok erken geri çekildiğinde, gözleri parlıyordu. "Git."

Kaşlarımı çattım. Ne?

Neden duruyordu?

"Şimdi gitmezsen, vasilerinin bizi görebileceği bu noktada seni becereceğim."

Ah.

Evimin önünde olduğumuzu unutmuştum.

"Üçe kadar sayacağım." Başını yana eğdi. "Bir… üç."

Sırt çantamı kapıp beceriksiz parmaklarla kapıyı açtım. Evimin önündeki kaldırıma atlarken, arkamda içten bir kahkaha duyuldu.

Aiden penceresini indirdi.

Donakaldım.

Gülümsüyordu.

Aiden'ın dudaklarında geniş, yürek hoplatan bir gülüş vardı. Yanına gidip onu yakından izlememek için elimden geleni yaptım.

Onu öpmemek için.

Aklıma kazımamak için.

"İyi geceler, tatlım. Seni şimdiden özledim."

Sonra arabası yolda gözden kayboldu. Aptal gibi ağzım açık şekilde arkasından bakarken, orada dikilip kaldım.

Aiden King konusunda hapı yutmuştum.

Yirmi Beşinci Bölüm

Elsa

"Onun kıçını gerçekten tekmelemişsin!" Kim zıplayıp duruyor, havayı yumrukluyordu. "Kahretsin. Keşke sürtük kraliçenin kıçının tekmelendiğini görmek için orada olsaydım!"

Homurdandım. Dün olanları –seks ya da bu sabah ne kadar ağrım olduğu kısmı olmadan– ona anlattığımdan beri, dilinden düşürmüyordu.

"Gurur duyduğum bir şey değil." Matematik kitabını göğsüme bastırdım. "Yani ondan özür dilemek istemiyorum ama ona bir şey borçluymuşum gibi hissediyorum."

"Ona hiçbir şey borçlu değilsin." Kim önüme atlayarak beni durdurdu. "Bütün o zorbalık için senden özür diledi mi? Ya da yardakçıları senin hayatını cehenneme çevirdiği için? Hayır ve kesinlikle hayır. Ayrıca, ne zamandır bunu hak ediyordu. Tanrım. Keşke sen öfkeni onun üzerine saldığında, Silver'ın suratını görebilseydim."

"Kim!"

"O bir sürtük, tamam mı? Sürtükler için kendini kötü hissetmezsin."

Haklıydı. Silver daima hayatımızı cehenneme çevirmişti. Fakat Kim'in, o an aklımdan geçenler hakkında hiçbir fikri yoktu. Silver'a vurmak, bir tür adalet sağlamaya çalışmak değildi. Onu gerçekten öldürmek istemiştim.

Bu düşünce, omurgamdan aşağı bir ürperti inmesine sebep oldu.

Neden sürekli bu kana susamış düşüncelere sahiptim? Ben karıncayı bile incitebilecek biri değildim.

Teyzemi incitme, Aiden'ı tırmalama ve Silver'ı yumruklama görüntüleri keskin bıçaklar gibi zihnime doldu. Belki karıncadan daha fazlasını incitme kapasitesine sahiptim.

Belki henüz farkında değildim.

"Hadi. Ders başlamak üzere." Kim beni kolumdan çekerek sürükledi.

Onunla yürüsem de aklım başka yerdeydi.

Bu kana susamış düşünceleri nerede ve ne zaman edinmiştim? Çocukluğumdan geldiğine neredeyse emindim ancak nasıl, neden olduğunu hâlâ çözemiyordum.

Bir hatırlayabilseydim...

Yine de on yıldır onları engellemek için tüm gücümü kullanmıştım, öylece isteyerek hatırlayamazdım.

Kim'in tuttuğum eli sertleştiğinde, beni bulunduğumuz ana geri getirdi. Xander jimnastik takımından taş gibi bir kızla gülerek sınıfa girerken, Kim sınıfımızın önünde durdu.

Tekrar Kim'e odaklandığımda kaşlarım çatıldı. "Sen iyi misin?"

Gülse de çok tiz ve sahteydi. Kim hayatta yalandan gülemezdi. "Neden olmayayım?"

"Xander'la sen düşmansınız, değil mi?"

Kollarını göğsünde kavuştururken başını salladı. "Kesinlikle düşmanız."

Hiç sanmıyordum.

Kimsenin bakmadığını düşündüğünde, gözlerinde tuhaf bir parıltıyla ona bakışlar atıyordu. Onu yumruklamak mı, öpmek mi, yoksa ikisini de mi yapmak istiyordu bilmiyordum.

"O bir zampara, Kim." *Ve sana yıllarca zorbalık yaptı.*

Fakat ona son kısmı söyleyemezdim. Ben, kendi zorbamla bu kadar içli dışlı hâle gelmişken olmazdı.

"Onu da becerdiği herkesi de sikeyim." Burnunu kırıştırdı. "Sadece benim ve Kir'in hayatından çıkmasını istiyorum."

"Bir yıl, sonra defolup Harvard'a falan gidecek, değil mi?"

"Evet." Hafif bir üzüntü yüzünü kapladı, ardından gülümsedi. "Özgür olacağım."

Kolumu onunkine dolamıştım ki bir hareket dikkatimi çekti. Silver, yüzünü sıkıca saran ve saçlarını gizleyen bir eşarpla koridorda yürüyordu. Onu, delici açık mavi gözlerinden tanımıştım. Dikkati, parıltılı kabı olan telefonuna odaklanmıştı. Ayrıca üzerinde daha fazla parıltı olan zarif yüzüğü vardı.

Bu bariz belirtiler olmasa, o olduğunu anlamazdım.

Bakışları benimkilerle buluştu. Bir anlığına yavaşladı, sonra kafasını önüne eğip hızla sınıfa gitti.

"Şunu gördün mü?" diye yüksek sesle fısıldadı Kim. "Silver Queens, az önce kafasını eğdi! Dostum, onu bu hâle getiren dayağı kesinlikle görmeliydim."

Midem düğümlendi. Kim ne kadar coşkulu olursa, o kadar mide bulantısı hissediyordum.

Bu ben değildim. Başkalarının canını yakmaktan zevk almazdım.

Evet, Silver sürtük olabilirdi ancak dün hiçbir şey yapmamıştı. Orada öylece duruyordu, ben hiç yoktan ona saldırmıştım.

Sınıfa girdiğimizde bakışlarım hemen Silver'ı aradı.

En arkadaki masada oturmuştu ve telefonunda gezinirken hâlâ eşarbı takıyordu.

Benim dışımda, iki çift göz daha onun üzerindeydi.

İlki Adam'dı, rugby* takımının kaptanı. Silver'a bakarken,

* İki takım arasında, oval bir topun el ve ayaklarla kontrol edilerek sayı yapılması esasına dayalı olarak oynanan takım oyunu. –ç.n.

kalın kaşları endişeli gözlerle çatılmıştı. Kaslı kolları, üniformasının ceketine karşı geriliyordu.

Sanki Silver'ın acısını hissedebiliyor gibiydi.

İkincisi Cole'du. Bana yöneltilmese de irkilmeme neden olan sert bir bakışla, ona bakıyordu.

Ronan maymun gibi onun sırasının üstüne atlayarak dikkatini dağıttı.

Kim bir komplo teorisi söylemek üzereymişçesine eğildi ve Silver'a doğru kafasını salladı. "O kim? Sürtük kraliçemize ne yaptın?"

Onu iterek uzaklaştırdım. Kıkırdayarak yerine oturdu.

Ronan, Cole'u bırakıp Kim'in sırasına sıçradı. "Kimmy! Dün gece seni özledim. Sensiz hiç eğlenceli değil."

"Üzgünüm. Küçük kardeşime bebek bakıcılığı yapıyordum."

Ronan nane renkli bir saç tutamını kavrayıp onunla oynadı. "Bir dahakine onu da getir."

"Hayatta olmaz," diye çıkıştı Xander.

Duyabilecek bir mesafede olduğunu fark etmemiştim bile. Daha az önce şu jimnastikçi kızla konuşmuyor muydu?

"Bu seni hiç ilgilendirmez," diye homurdandı Kim ve gülümseyerek Ronan'a döndü. O da dün geceki maç hakkında uçsuz bucaksız bir monoloğa başladı.

Kim'in yanına oturmak üzereydim ki ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Güçlü bir el karnımı okşarken, sert göğsü sırtıma yapıştı. Temiz, sarhoş edici kokusu burnuma dolduğunda kalbim pır pır etti.

Ona karşı bu afallatıcı farkındalığa sahip olmadığım bir gün gelecek miydi merak ediyordum.

"Günaydın, tatlım. Rüyanda beni gördün mü?"

Yüzümün yarısı ona bakacak şekilde arkama döndüm. Onu itmek için gösterdiğim faydasız çabayla elimi göğsüne koydum.

Aiden, bütün sınıfın önünde bana çok yakın olmasını umursamıyordu. Lanet olsun, bazen bilerek yaptığını düşünüyordum.

Ben o değildim. Umursuyordum.

Ben de onun kadar özgür olsam, nasıl hissettirirdi?

Bugün, üniformasının içinde göz alıcı görünüyordu. Sanki düzgün görünmek istiyormuşçasına, saçlarını hafifçe geriye bile taramıştı. Ne içindi bilmiyordum.

Genellikle, Aiden planladığı bir manipülasyon varsa düzgün görünmek için çaba harcardı. Evime girip teyzemle enişteme kendini erkek arkadaşım olarak tanıştırdığı zamanki gibi.

"Sana rüyalarımı hatırlamadığımı söylemiştim." *Yalnızca kâbuslarımı hatırlarım.*

"Hımm." Yanağımı sıktı. "Bir gün, benim seni rüyalarımda gördüğüm gibi sen de beni göreceksin."

Dudaklarım aralandı.

O ve hiç yoktan bana söylediği böyle şeyler kahrolsun.

Kendimi ondan ne kadar sertçe geriye çekmeye çalışırsam, beni o kadar kendine çekiyordu. Artık seçim şansım yokmuş gibiydi.

Kimi kandırıyordum ki? Konu Aiden King olunca, hiç seçim şansım olmamıştı.

Aiden aramızdaki mesafeyi kapatırken, dudakları kulağımdan bir santim uzaktaydı. Alçak, baştan çıkarıcı sesiyle konuştu, "Kızarıyorsun, tatlım."

"Hayır, kızarmıyorum."

Güldü, aynı dünkü gibi ne kadar güzel olduğuna inanamayarak baktım. Kahkahasının alçak, ürpertici etkisi kalbime darbe indirdi.

Kalbim acıyordu.

Yanıyordu.

Kahretsin.

Tüylerim diken diken olmuştu, bacaklarımın arasında başka bir his daha vardı. Belimi kavramak için elini yüzümden çekti. Bana dokunmadan duramıyor gibiydi.

Sana dokunmayı bırakamıyorum, yani benden bunu isteme.

Dünkü sözleri kalbime daha sert bir darbe indirdi.

"Rüyanda ne görüyordun?" diye sordum, gerilimi azaltmaya çalışarak.

"Rüyamda..." Boştaki eli, alt dudağımda gezindi. Bunu neden yaptığını bilmiyordum. "Bu dudakların aletimin etrafında olduğunu gördüm."

Birinin duyma ihtimaline karşı çılgına dönmüş gözlerle etrafı incelerken, suratım ısındı. "Aiden!"

"Ne?" Masum taklidi yaptı. "Rüyamda ne gördüğümü sordun."

"Detaya girmene gerek yoktu."

"Sence bu detay mıydı?" Dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. "Asıl detaylar şunlardı: Önümde diz çöktün, geçen geceki gibi ağzını açtın. Bu mavi gözlerle bana bakıyordun, ağzını becermem için yalvardın. Ben de centilmen olduğum için, aynen öyle yaptım. Sen daha fazlası için yalvarırken, ağzına girip çıktım." Eğilip kulağıma fısıldadı. "Bu kez, iyi bir kız gibi yuttun."

Baldırlarımı birbirine bastırırken tüylerim diken diken oldu.

Tanrım.

Edepsiz sözleri hiç eskimiyordu. Beni etkilemeyi, çizdiği görüntülerin doğru olmasını dilememe neden olmayı asla bırakmayacaktı.

"Bu arada sen de çok hoşlandın." Beni etkilediğini bilircesine, sırıtarak geri çekildi.

Somurttum. "Sik kafalı."

"Sikimin kafasını ağzına almana izin veririm, tatlım."

Ah. Ona karşı asla kazanamıyordum.

"Orada bebek yapmayı bitirdiniz mi?" diye seslendi Ronan. "Çünkü matematik hocası geliyor."

Kızardım, Kim'in yanına oturmak için Aiden'ı ittim. Aiden da yerine ilerledi, yolda Ronan'a orta parmak çekmeyi ihmal etmedi.

"Hey, King. Bu acıttı." Ronan, terk edilme sorunlarıyla ilgili her zamanki dramatik monologlarından birine başladı.

Şaka mı, yoksa gerçek mi olduklarını merak etmeye başlıyordum.

Ronan konuşmaya devam ederken, Aiden onu takmıyordu bile. Cole'a ters ters bakıyordu. Elitlerin kaptanı, psikoloji kitabının üzerinden ona bakış atıp gülümsedi.

Son zamanlarda ikisinin arasında tuhaf bir gerilim vardı. Dışarıdan bakan birine Xander, Aiden'ın en iyi arkadaşıymış gibi görünebilirdi ancak aralarına girdiğimden beri, Aiden'ın en yakın olduğu kişinin Cole olduğunu fark etmiştim.

Futbol maçları sırasında, Aiden'ın en iyi paslarının Cole'dan geldiğini duymuştum. Ayrıca kendilerine özgü şekillerde sessiz ve gizemlilerdi.

Ayrıca Levi'ın dışında, Aiden'ın sadece Cole'la satranç oynadığını görmüştüm. Bu, Aiden'ın Cole'u değerli bir rakip olarak gördüğü anlamına gelirdi ve Aiden çok kişiyi değerli rakip olarak görmezdi.

Arkadaşlıkları akla fazlasıyla yatıyordu. İkisi de akıllıydı, tahmin edilemez şekillerde hareket ediyorlardı.

Aralarındaki gerilime şahit olmak, tuhaf hissettiriyordu.

"Günaydın." Knox parmaklarıyla sırama vurdu.

Ona gülümsedim. "Günaydın."

Ardından matematik hocası Bay Huntington içeri girdi.

Bir bakışın bana yöneltildiğini hissettim. Aiden başını yana eğmişti, sol gözü seğiriyordu.

"Ne?" dedim dudaklarımı oynatarak. Önüne odaklandı.

"Bayan Queens."

"Efendim?" diye cevapladı Silver, alçak sesle.

Bu, bana zafer kazanmış gibi hissettirmeliydi ama hissettirmiyordu.

Daha çok ağzımı mide bulantısı tadıyla dolduruyordu.

"Eşarbı çıkarın, lütfen," diye devam etti Bay Huntington. "Sınıfta gereksiz aksesuarlara izin vermiyoruz."

"Çıkarmamayı tercih ederim, Bay Huntington."

"Eşarbı çıkarın, yoksa gitmenizi istemek zorunda kalacağım."

Silver isteksizce eşarbı çıkardığı an, arkama baktım.

Sınıftan şaşkınlık sesleri yükseldi.

Ağzının kenarındaki ve yanağındaki hafif morluklar bakışlarıma karşılık veriyordu. Hafif görünmelerinin tek nedeni, muhtemelen Silver'ın onları makyajla gizlemek için elinden geleni yapmasıydı.

Gerçekte nasıl göründüklerini düşündüğümde, midem bulandı.

"İyi misiniz, Bayan Queens?" diye sordu öğretmen. "Müdürü çağırabiliriz ve..."

"Takılıp düştüm. İyiyim," dedi, herkesin çenesini kapatarak.

Kim, kocaman bir sırıtışla beni dürttü. "Bunu sen yaptın."

Onu gözlerimle azarlarken, göğsüm sıkışıyordu. Bunu yapmak istememiştim. Sadece Aiden'dan uzak durmasını istemiştim. Bu kadar.

Sonra onu öldürmek istemiştim.

Sikeyim.

Öğretmen testlerimizi teslim etmekten bahsederek sınıfın dikkatini Silver'dan uzağa çekti. Gözünü Silver'dan ayırmayan tek kişi Adam'dı. Öğretmen testleri dağıtmaya başladığında bile.

Artık ona bakamayarak, isteksizce önüme döndüm.

Bir canavar tarafından saldırıya uğramış gibiydi.

O canavar da bendim.

Testten 97 aldım. Knox testini bana doğru salladı, 98 almıştı.

Siktir. Kaybetmiştim. Kaybetmekten nefret ediyordum.

Ders bittiği anda sıramın önünde belirdi. "Bana borçlusun."

"Sana hiçbir şey borçlu değil." Aiden anında yanımda bitmişti. Metal gözlerindeki çelik bakışa karşı yutkundum.

"İddiaya girmiştik." Knox'un gülümsemesi solmadı. "Ben daha yüksek alırsam, Elsa benim için bir şey yapmaya söz verdi. Aynısı benim için de geçerliydi."

"Ben de senin için hiçbir şey yapmayacağını söylüyorum. Şimdi, siktir git."

"Aiden," diye tısladım, ayağa kalkarken. "Knox arkadaşım, tamam mı? Ayrıca, iddia iddiadır."

Aiden testini çıkarıp masaya vurdu. 100 almıştı.

Kahrolası mükemmel not.

Elbette.

Akademik konularda da akıllı olması, beni neden şaşırtıyordu bilmiyordum. Ne de olsa Oxford'u hedefliyordu.

"Ben ikinizden de yüksek aldım." Aiden tamamen ifadesizdi. "Belki de siz bana borçlusunuz."

"Üzgünüm, dostum." Knox gülümsedi. "Sen iddianın bir parçası değildin."

Aiden'ın sol gözü seğirdi.

Ah, sıçayım.

Ah, siktir.

Knox'un gitmesi gerekiyordu. Hem de hemen.

"Bir şey yaparız, tamam mı?" dedim Knox'a, baştan savan bir tonla. "Beni ara."

"Elbette, Ellie. Seni sonra ararım."

Sınıftan en son çıkan kişi Knox oldu. Öfkeli Aiden'la birlikte boş sınıfta dikiliyordum.

Bir şey söylemek üzereydim. Sözcükler kayboldu.

Aiden kolumu kavrayıp beni duvara çarptı, elini yüzümün yan tarafına yerleştirdi. "Seni arayacak mı? Onda numaran mı var?"

Aiden'ın bu yanı çok korkutucuydu, korku ve heyecan ürpertilerinin omurgamdan aşağı ilerlemesini engelleyemiyordum.

Yine de hayatımı kontrol etmesine izin vermeyecektim. Çoktan yaptığından daha fazlası olmayacaktı.

"Knox arkadaşım. Beni arkadaşlarımdan uzaklaştırmayacaksın."

"İzle de gör."

"Aiden!" Kolunu yakaladım. "Kes şunu, tamam mı? Sadece bir iddia."

"Ben de sana diyorum ki..." Elini boğazıma doladı, nabız noktama yatıştırıcı şekilde masaj yapsa da çılgın gözlerinde yatıştırıcı hiçbir şey yoktu. "İddianın iptal olmasını istiyorum, tatlım."

Ona teslim olabilirdim. Zaten önemli bir konu değildi. Eminim Knox anlayacaktı.

Fakat Aiden'ın zorba yöntemlerine teslim olmaya devam edersem, benden ve hür irademden geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

O kız olmayı reddediyordum.

Aiden'ın oyuncağı değildim. Ben onun dengiydim.

Kafamı kaldırdım. "Hayır."

Sol gözü seğirdi. "Hayır mı?"

"Evet, Aiden. Hayır. Bana ne yapacağımı, kiminle arkadaş olacağımı söyleyemezsin."

İfadesiz suratı yüzüne öyle derin şekilde yerleşti ki endişe vericiydi. Karşılık vermesini beklesem de boğazımı bırakıp geri çekildi. "Nasıl istersen."

Sonra kapıdan çıkıp gitti.

Yirmi Altıncı Bölüm

Elsa

Bugün futbol takımının antrenmanı vardı. Bizim yoktu. Koç Nessrine, yaklaşan yarışmadan önce bize dinlenme zamanı vermişti.

Bizimle ilgilenmesini sevsem de keşke bize izin vermeseydi. Havaya ihtiyacım olduğu gibi koşmaya ihtiyacım vardı.

Ya da belki aklımı meşgul tutmam gerekiyordu.

Aiden, sabah ilk ders çıkıp gittiğinden beri benimle konuşmamıştı. Öğle yemeğinde onun takımıyla oturmam konusunda canımı sıkmadı, antrenmanını izlememi söylemedi.

İlk ben ona gidebilirdim fakat bu sanki yanlış yaptığım bir şeyi kabul ediyormuşum gibi olurdu. Ancak öyle değildi. Pireyi deve yapan oydu.

Benimle konuşmaması, daha az kötü hissettiğim anlamına gelmiyordu.

Ona lanet olsun.

İlk dersten beri bok gibi hissediyordum.

Otoparka giderken, ensem tüyler ürpertici farkındalıkla diken diken oldu. Eşikte durduğumda, çıkışa yakın duran camları filmli siyah arabayı gördüm.

Kürek kemiklerim düz çizgi hâlini aldı.

Bir keresinde beni eve kadar takip eden Mercedes'in aynısıydı. Şimdi okulumda olması tesadüf değildi.

Kaçma içgüdüsü beni ele geçirdi. Kendimi kurtarmam gerekiyordu. Benim...

Arabanın motoru çalıştı ve otoparktan çıktı.

Adım adım otoparka yürürken etrafımı inceledim. Araba ya geri dönerse? Polise haber vermeli miydim?

Kötü niyetli bakışlarla karşılaştığımda, ayaklarım kendiliğinden durdu.

Adam Herran.

Sekizinci kuleyi otoparktan ayıran duvara yaslanmış, bana bakıyordu. Hayır. Ters ters bakıyordu. Kendini bana saldırmaktan güçlükle geri tutuyormuş gibi görünüyordu.

Adam Herran, REO'daki en büyük zorbaydı.

Zorbalık kitabındaki her numarayı kullanarak Kim'le benim hayatımızı son iki yıldır cehenneme çevirmişti. Beni beş saat boyunda duşta kilitli tutan kimdi? Adam. İlk günümde kafeteryada bana çelme takan kimdi? Adam.

Geçen sene, Kim isimsiz bir aşk mektubu almıştı. Birinin ondan hoşlanması fikriyle havalara uçmuştu. Bu kişi okuldan sonra altıncı kulenin yanında beklemesini söylemişti, o da beklemişti.

Bir saatlik bekleyişten sonra, Adam'la yardakçıları Kim'in üstüne boya ve su dökmüş, suratına gülmüşlerdi.

Aklı yerinde olan hangi insan, senin gibi şişko bir domuzu sever ki? Hayal gördüğün için hap kullanıyor musun?

Kim ağlayarak eve kaçmıştı, sonrasında dönüşüm planını bulmuştu.

Sürtük kraliçenin ta kendisi Silver da olaya tanıklık etmişti ama hiç eğlenmiş görünmüyordu. Kim adına o kadar öfkeli, aşağılanmış hissetmiştim ki müdürün yanına gitmiştim. Sürpriz, sürpriz, Silver çoktan ofisteydi. Benimle birlikte Adam'ın aleyhinde tanıklık yapmıştı.

Bu, okuldan uzaklaştırılmasına neden olsa da Adam'ı durdurmamıştı.

Şimdi düşünüyordum da bu Silver'ın doğru bir şey yaptığı tek seferdi.

Müdürün odasından çıktığımızda bana bir şey bile söylemişti. 'Kavgalarını seçmen gerek, Frozen.' Sonra ne demek istediğini soramadan önce gözlerini devirip gitmişti.

İşin özü, Adam kötü biriydi. Fakat Aiden ikimiz için de kendini öne atınca geri çekilmişti.

Vay canına.

Şimdi düşününce, Aiden benimle Kim'in yaşadığı zorbalığı bitirmişti.

Adam, rugby takımının kaptanıydı ve az çok popülerdi. Ayrıca ardında bir soylu unvan olsa da gücü Aiden'ınkiyle ya da herhangi bir atlınınkiyle kıyaslanamazdı.

Aiden'ı kışkırtmayacak ya da radarına girmeyecek kadar akıllı olmuştu ancak kötü bakışları tüylerimi ürpertiyordu.

"Ne bakıyorsun?" Çenemi dikleştirdim.

"Hiç," dedi ilgisizce, duvardan çekilirken. "Sadece içine gireceğin karmaşayı görmeyi bekliyorum."

Sonra kulenin içine girdi.

Arkasından gidip ne kastettiğini sormak istedim. Fakat istediği tam olarak bu olabilirdi, bense zorbalara istediklerini vermezdim.

Eh, Aiden hariç tabii. Zaten o şerefsiz, hiç izin almadan istediklerini alıyordu.

Ah. Benimle konuşmamasından gerçekten nefret ediyordum.

Belki ona mesaj atmalıydım ya da...

Hayır. Olmazdı. Caymayacaktım.

Kim arabasının yanında beklediğini söyleyen bir mesaj atmıştı. Neredeyse orada olduğumu yazdım. Köşeyi döndüğümde, onun Silver'ın arabasına giden yolu kestiğini gördüm. Arkadaşımın yüzündeki ifadeye bakılırsa, Silver'a sataşıyordu.

Kim'in kendine olan güvenindeki değişimi seviyordum fakat hayatımızı mahveden zorbalara dönüşmesini istemiyordum.

Biz onlardan daha iyiydik.

Adam Herran ve Silver Queens'ten daha iyiydik.

Hatta Aiden King ve Xander Knight'tan daha iyiydik.

Hızla yanlarına gidip Kim'in kolunu kavradım. "Hadi gidelim. Onların seviyesine inmeyeceğiz."

Silver eşarbı yüzüne sıkıca sarmıştı. Bana baksa da gözlerinde kötülük ya da korku yoktu. Daha çok kurnazlık gibiydi.

Gözlerimi kıstım. Şu an bana tekrar meydan okumaya mı çalışıyordu?

"Her şeyi mahvettin, bunu biliyor musun?" diye sordu bana.

"Neyden bahsediyorsun?"

"Bu seninle benden daha büyük bir oyun, Elsa."

Bir anlığına duraksadım. İlk defa gerçek ismimi kullanmıştı. Genellikle, Frozen aşağı Frozen yukarıydı.

Hah. Sonunda bana saygı göstermesi için dayak mı gerekmişti?

"Sana bir tavsiyem var."

"Senin tavsiyene ihtiyacımız yok," diye çıkıştı Kim.

Silver onu umursamadan sakin tonuyla devam etti. "King'i hâlâ istiyorsan, Cole'dan uzak dur."

Yanımızdan geçerken durdu. "Ah bir de... Benim düşüşümü izledin. Bir gün, karşılığını verip senin düşüşünü izleyeceğim."

Hızlı adımlarla arabasına ilerledi.

"Sürtük," diye tısladı Kim. "Ona iki çift laf etmeme izin vermeliydin."

"Biz Silver değiliz, Kim. Hayatımız boyunca zorbalığa uğradık, biz öyle insanlar olmayacağız, tamam mı?"

"Her neyse." Ellerini havaya kaldırıp arabasına gitti.

Harika.

Arabaya bindiğimde bir mesaj aldım.

Knox: Bu akşam müsait misin?

Ne olur ne olmaz diye, Aiden'dan mesaj olup olmadığına

baktım. Genellikle bana planlarını gönderirdi. Son birkaç gündür, mesajları şöyleydi:

Aiden: Bugün, seni normalden daha sert becereceğim çünkü sınır konusunda sinirliyim.

Aiden: Not, hâlâ sinirliyim.

Aiden: Meet Up'ta görüşürüz. Eteğinin altına hiçbir şey giyme yoksa yırtacağım.

Aiden: Hımm. Dün geceki tadını alamıyorum. Bu gece dozumu alıyorum.

Bugün o mesajlardan hiçbiri yoktu. Beni görmezden gelişini sikeyim.

Knox'un mesajını açıp cevap yazdım.

Elsa: Elbette. Aklında ne var?

Knox: Seni arabayla alsam ve sonra karar versek?

Alt dudağımı ısırıp Aiden'ın mesajlarını açtım, yazmaya başladım.

Elsa: Pislik olmayı bırakacak mısın?

Hemen gördü. Antrenmanda olması gerekmiyor muydu?

Aiden: İstediğim şeyi yapacak mısın?

Elsa: Hayır. Sana hayatımı kontrol etmediğini söyledim. Sana zaten çok fazla güç verdim.

Görse de cevap vermedi. Biliyor musunuz? Defolsun gitsin. Bu oyunu oynamayacaktım.

Tekrar Knox'un mesajlarını açıp yazdım.

Elsa: Tabii!

Saati kararlaştırdıktan sonra gülümseyerek telefonumu cebime attım. Aiden siktir olup gidebilirdi.

"Bir sorun planlıyorsun, değil mi?" diye sordu Kim yanımdan.

"Neden öyle diyorsun?"

"Böyle yaptığın zaman, gözünde neredeyse sadist bir bakış ve dudaklarında bir sırıtış oluyor."

"Gerçekten mi?"

"Hı hı." Güldü. "Sana bir macera yaşamanı istediğimi söylediğim için biraz pişman olmaya başlıyorum."

"Hep mi bu ifadeye sahiptim?" Kaşlarımı çattım. Nasıl bunu hiç bilmiyordum?

"Bazen." Bana baktı. "İyi misin?"

Onun, teyzemin ve eniştemin sorduğu klasik soruydu.

Her zamanki gibi gülümsedim. "Neden olmayayım?"

"Sadece kontrol ediyordum." Sırıttı. "Peynirli makarna yemek için benimle Kir'e katılmak ister misin?"

"Çok isterdim ama Knox'la dışarı çıkıyorum."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır, neden yapayım?"

"Eh, bilmiyorum, Ellie. King yüzünden olabilir mi? Knox'la dışarı çıktığını duyarsa, kafayı yiyebilir."

"Knox hayatımı kurtarmış bir arkadaşım. Aiden buna alışsa iyi eder."

Parmaklarıyla direksiyonda ritim tuttu. "Haklısın. Bunu biliyorum ama King'in asla filtresi yok. Sana hiç kimseye yaptığını görmediğim şekilde davranıyor."

"Nasılmış o?"

"Seni dünyadan korumak istiyormuş gibi. Bunu fark ettiğini sanmıyorum fakat bazen, sana sensiz nefes alamıyormuş gibi bakıyor. İnan bana, bu herkesin tanıdığı King değil."

Sırt çantamdaki tutuşumu sıkılaştırdım. "Ne diyorsun, Kim?"

"Demek istediğim şey; sana karşı böyle yoğun duygular hissediyorsa, onu tehdit ettiğinde on kat kötü tepki verecektir."

"Sen arkadaşımsın. Benim tarafımda olman gerek."

"Öyleyim, Ellie." İç çekti. "Bu yüzden sana King'in çirkin yanını uyandırmamanı söylüyorum."

Teyzemle eniştem eve erken gelmişti. Bu o kadar nadir olan bir şeydi ki onlara gerekenden daha fazla sarılmadan edemedim.

Sonra sadece işe gitmeden önce beni kontrol etmek için geldiklerini öğrendim.

Sırf onlarla baş başa vakit geçirmek, belki akşam yemeği yemek için Knox'la planımı iptal etmeyi düşündüm.

"Hayır, tatlım." Teyzem saçlarımı karıştırdı. "Git ve eğlen. Seni burada tutmayalım."

"Eminim Knox anlayacaktır," diye karşı geldim.

"Git hadi. Onu bekletme. İyi bir çocuğa benziyor."

"Sadece arkadaşız, teyze." Ağzıma bir havuç attım. Knox'un beni özel yemeğimi servis etmedikleri bir yere götürme ihtimaline karşı, midemi dolu tutmalıydım.

Sırıttı. "Eminim öyledir, Elsie."

"Kes şunu, Blair." Eniştem arkama geçip omuzlarıma masaj yaptı. "Sen gidip eğlenmene bak, balkabağım."

Kafamı sallarken dönüp ona baktım.

Havuz olayından beri, eniştemin tavırlarındaki ya da en azından bana bakışındaki değişimi fark etmeden edemiyordum. İçi parçalanıyormuş, bunu nasıl söyleyeceğini bilmiyormuş gibiydi.

Beni bıraktı, muhtemelen tekrar dışarı çıkmadan önce kendine çekidüzen vermek için yukarı çıktı.

"Üzerimi değiştireceğim," dedim teyzeme, yüzü sevinçle parladı.

Enişteme yetişebilmek için basamakları ikişer ikişer atlayarak çıktım. Onu odamın önünde dikilirken bulduğumda, merdivenlerde donakaldım.

Üzerine ceketini koyduğu evrak çantasını sıkıca tutuyordu. Omuzları çökmüştü, ağlamak üzereymiş gibi mutlak bir kederle odama bakıyordu.

Bu manzara karşısında benim de gözlerim doldu.

Ne var, enişte? Bana söylemediğin şey ne?

Kafasını sallayıp odasına gitti.

"Enişte..."

Durdu, yüzüne yerleştirdiği gülümsemeyle arkasını döndü. Bakışlarımla buluştuğunda gülüşü soldu. Gözümden bir yaş akmış olmalıydı çünkü tuz tadı aldım.

Ona neden seslendiğimi ya da neden ağladığımı bilmiyordum bile, yalnızca bir şeye ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Eniştem çantasıyla ceketini yere bırakıp hızla bana doğru geldi. "Ne oldu, balkabağım? İyi misin?"

Kafamı sallasam da gözlerimden daha fazla yaş döküldü, dudaklarımın titremesi dinmek bilmiyordu. Onu endişelendirmek istemiyordum.

Benim sorunum neydi, neden hiç yoktan ağlıyordum?

"Üzgünüm." Elimin tersiyle gözlerimi sildim. "Bu gözyaşları nereden çıktı bilmiyorum."

"Sorun yok. Buraya gel, balkabağım." Kollarını etrafıma doladığında hapı yutmuştum.

Tamamen hapı yutmuştum.

İstesem de yaşları durduramıyordum.

Tırnaklarım gömleğine batarken, tarçınla narenciye kokan tıraş losyonunu içime çektim.

Çocukluğumdan bir kokuydu.

Sanki tekrar o küçük kızdım. Kâbuslarla başa çıkamadığı için haftalarca eniştesinin kollarında uyuyan yedi yaşındaki kız.

O zamanlar, teyzem koltukta uyurdu çünkü bizimle olmasını istemezdim. O bana dokunursa, uyuyamazdım.

"Sorun yok," diye beni yatıştırdı, sırtımı okşayarak. "Senin için buradayım, balkabağım. Ne olursa olsun, seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi? Sen sahip olduğum ve olacağım tek çocuksun."

Göğsüne doğru kafamı sallarken gömleğini daha sıkı tuttum.

"Neler oluyor?"

Teyzemin sesiyle, eniştemden uzaklaşıp gözlerimi silsem de ona sırtım dönük hâlde kaldım.

Kahretsin.

Teyzemin de beni böyle görmesini istemezdim.

"Sadece Elsa'nın biraz sınav stresi var, değil mi balkabağım?"

Arkamı dönmeden kafamı salladım.

"Gidip üstünü değiştir." Eniştem bana gülümsedi. "Arkadaşın bekliyor."

Odama koştum.

"Elsa," diye seslendi teyzem, ayak sesleri arkamdan gelirken. "Neler oluyor?"

"Onu rahat bırak, Blair."

Ben odama girerken, eniştem onu durduğu için mutluydum. Banyoya girip ellerimin altındaki kaşıntıyı yıkadım. O aptal kaşıntı açığa çıkmak istiyordu.

Kendime çekidüzen verdikten sonra, dar kot pantolon ve askılı atlet giydim.

Her şey güzel olacaktı.

Sanırım.

Telefonum titredi.

Aiden olması düşüncesiyle kalbim yerinden çıkacaktı. Şu an ona çok ihtiyacım vardı. Keşke bana bir şey yazsaydı.

Herhangi bir şey.

Bir hayata ve kendi kararlarıma sahip olmamın normal olduğunu söylese, Knox'la planımı iptal ederdim. Onun yerine Aiden'a giderdim.

Şu an görmek istediğim kişi Knox değildi. Böyle bir karmaşa hâline geldiğimde ve rahatlatılmaya ihtiyaç duyduğumda, aklıma ilk gelenin Aiden olması tuhaftı.

Mesaj Knox'tandı, bana birkaç dakikaya burada olacağını söylüyordu.

Hayal kırıklığı, midemi düğüm düğüm etti.

Elbette, Aiden vazgeçmiyordu. Ya onun yolu olacaktı ya da zor yol.

Siktirsin gitsin.

Telefonumu kapattım.

Saçımı at kuyruğu yaptıktan sonra odamdan çıktım. Aşağı inmek üzereydim ki teyzemle eniştemin odasından gelen kısık sesli bağırışları duydum.

Kapı kapalı olsa da daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yaptım. Parmak uçlarımda yaklaştım. Hiç ses çıkmadı. Hep böyle sessizce hareket edebiliyor muydum?

Kulağımı kapıya yapıştırıp konuşmalarını dinledim.

"Yeter artık, Blair!" diye tısladı eniştem. "Stresli olduğunu göremiyor musun?"

"Dr. Khan'la iyileşecek," diye cevapladı teyzem, kendinden emin bir şekilde.

"Bilmediği bir hastalıktan iyileşemez. İstediğin gibi rol yapabilirsin ancak o hatırlıyor, Blair. Süregelen kâbuslarının bir anlama geldiğini bilecek kadar zeki."

"Hatırlamıyor," derken teyzemin sesine panik hakimdi.

"Öyle olsa bile, yakında hatırlayacak. Yoksa o insanlar peşine düşecekler."

İnsanlar mı? Hangi insanlar?

"Bizi seçecek." Teyzemin tonu sertleşti. "Elsa bizi seçecek."

"Seçse bile, sırf kendini korumak için bunlar normalmiş gibi yapamazsın."

"Kendimi korumak mı?" Teyzemin dudak büktüğünü neredeyse görebiliyordum. "Her şeyi *onu* korumak için yaptım. Hayatının o dönemine geri dönmesini istemiyorum, baştan başlamasını istiyorum. Senin de onun için bunu istediğini sanıyordum."

"İstiyorum ama Dr. Khan'ın dediği gibi travmayla başa çıkmazsa, asla tam olarak hayatına devam edemez."

"Onu tamamen unutarak başa çıktı."

"Yedi yaşında bir çocuktu, Blair! Bu onun tek savunma mekanizmasıydı. Travmasıyla başa çıktığı anlamına gelmez. O yaşta bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu."

"Ve şimdi bildiğini mi düşünüyorsun?"

"Bilmesi gerekiyor." Eniştemin sesi yumuşadığında kalbim kırıldı. "Gözlerindeki kaybolmuş bakışa, yaşlara kafanı mı çevireceksin? Kâbuslarından sonraki çığlıklarını duymazdan mı geleceksin? Çünkü beni her seferinde derinden yaralıyor."

"İyi olacak. Olacak."

"Bunu sikeyim, Blair!" diye bağırdı. "Sırf sen suçlu hissetme diye onun acı çekmesine izin vermeyeceğim."

"Sesini alçalt," diye bağırdı sessizce.

Kendimi iyice kapıya yapıştırdım, kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı.

"Ben bıktım, Blair. Tamam mı? Sırf onun senden nefret etmesini istemiyorsun diye, onu karanlıkta tutmaktan yoruldum. Ona sen söylemezsen, ben söyleyeceğim."

"Tüm hikâyeyi bilmiyorsun."

"Bildiklerimi söylerim."

"Kapa çeneni, Jaxon."

"Kapatmayacağım. Sana en çok ihtiyaç duydukları anda, onu ve annesini terk etmenle yüzleşmelisin."

"Terk *etmedim*, sen de bunu biliyorsun."

"Kaçıp arkana bile bakmadın. Bunun yüzünden, Elsa annesini ve ailesini kaybetti."

Dizlerim titriyordu, ayakta kalmakta zorlandım. Başka bir ses gelmeyince, sessizce kapılarından uzaklaştım.

Kalbim göğsümde küt küt atıyordu.

Küt.

Küt.

Küt.

Teyzem bizi terk mi etmişti?

Bu ne demekti?

Teyzem bizi terk etmemişti. Beni kurtarmıştı. Beni terk etseydi, kurtaramazdı. Eniştem yanılıyor olmalıydı.

Öyle olmak zorundaydı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Elsa

Knox'la akşam yemeği yerken dikkatim tamamen dağınıktı. Beni, genellikle Aiden'la yemeklerimizi yediğimiz kafeye getirmişti. Buranın varlığını bilmesine şaşırmıştım.

Tanıdık mekâna, Knox'un şakalarına rağmen odaklanamıyordum. Salatamı didiklesem de zar zor bir çatal yemiştim. Bacağım masanın altında zıplıyordu. El dezenfektanını boşaltsam da tenimin altındaki kaşıntıdan kurtulamıyordum.

Teyzemle eniştemin konuşması, sonsuz bir döngü hâlinde kafamda oynayıp duruyordu.

Teyzemin bizi terk ettiğini söylemişti. *Bizi terk ettiğini.* Bu yüzden annemi mi kaybetmiştim? Nasıl? Bu nasıl olmuştu?

"Elsa?"

Knox'un sesiyle kafamı kaldırdım. Çatalı o kadar sert kavrıyordum ki parmak eklemlerim beyaza dönmüştü. Sanırım yüzüm de aynıydı.

"Üzgünüm." Beceriksizce gülümsedim. "Bu akşam biraz dikkatim dağınık."

"Sorun değil. İstersen bunu başka zaman yapabiliriz."

"Kesinlikle." Çatalımı salatada gezdirdim. "Gerçekten üzgünüm, Knox. Arkadaşlığını seviyorum. Yalnızca kafam yerinde değil."

"Aile sorunları mı?"

Yüzümü buruşturdum. "Bir nevi."

"Tamamen anlıyorum. Benim de baskıcı bir babam var."

"Öyle mi?"

"Kontrol manyağı, hiçbir şeyle memnun olmaz. Sanırım bunu bana da bulaştırdı."

Kendime rağmen gülümsedim. "Sen kontrol manyağı değilsin, Knox."

"Olabilirim." Sırıttı. "Her neyse, demek istediğim şey ebeveynlerin öyle olduğu. İyi bir oğul olmaya ve neredeyse imkânsız olsa da ona istediklerini vermeye çalışıyorum."

Kısaca kolunu kavradım. "Seninle gurur duyduğuna eminim."

"Ben de bunu umuyorum." Gözleri bir anlığına kaybolmuş gibi göründü. "En sevdiği oğlu olmak istiyorum."

"Öyle olduğuna eminim."

Omuz silkti. "Henüz değil ama bu pozisyonu ele geçirmek için bir fırsat yakaladım. Her neyse, ebeveynlerinin senden çok şey beklemesinin nasıl bir şey olduğunu şimdi anlıyorum."

Keşke konu bu olsaydı.

Teyzemle eniştemin beklentileri Cambridge'ti, ben de bunu çoktan kabul etmiştim. Fakat bu daha büyük ve tehlikeliydi.

Geçmişin sırlarıyla nasıl başa çıkmam gerekiyordu?

Dışarı çıkarken, arka masada oturan orta yaşlı adam gözüme takıldı. Genelde üst katta oturan adamdı. Yerini değiştirmesi, tuhaf ve ruhani bir deneyimdi. Aiden'la ben birlikteyken, adam üst katın dekorunun bir parçasıydı.

Bu Aiden'ı özlememe neden oldu.

Ona lanet olsun.

En çok ihtiyaç duyduğumda, yanımda olamıyordu.

Knox'un gidip babasını alması gerekiyordu ancak önce beni bırakmayı teklif etti. Reddedip taksiye bindim. Bu gece ona yeteri kadar yük olmuştum.

Trafik boğucuydu, eve gitmem yaklaşık bir saatimi aldı. Kodu tuşlayıp eve girerken hem fiziksel hem de zihinsel olarak yorgundum.

Girişin karanlığında dikilirken kollarım iki yanımdaydı. Yaşlar gözlerime doldu, evin girişinde yığılıp kalma ihtiyacıyla savaştım.

On yıldır ev bildiğim bu yerde dikilmek ve bir yabancı gibi hissetmek çok korkutucuydu. Buraya ait değilmişim gibiydi. Duvarlar. Karanlık. Hepsi yanlış hissettiriyordu.

Burada olmamam gerekiyordu.

Evim Birmingham'daydı.

Bu tesadüfi düşünceyle gözlerimi kapattım. Birmingham'da hiçbir şeyim yoktu, kesinlikle kimsem de yoktu.

Benim evim Londra'ydı. Burası evimdi.

Teyzem bizi terk etmişse ne olmuştu? Benim için geri gelmiş, beni kendi kızı gibi yetiştirmişti. Bir keresinde bana; bir çocuğa vermeleri gereken ilgi, yaşam hedefleriyle çakışacağı için ilişkilerinin ilk zamanlarında çocuk yapmamaya karar verdiklerini söylemişti.

Fakat beni aldıktan sonra, sahip olacakları tek çocuğun ben olduğuma karar vermişlerdi.

Kalp ameliyatım için borca girerek, benim için çok fazla fedakârlık yapmışlardı. Bugün duyduklarım yüzünden nankör bir velet olamazdım.

Teyzemin bir zamanlar, ablasını ve tek kardeşini terk ettiğini bilmek canımı yaksa bile. Sanırım o sebebini bana kendi söyleyene kadar beklemek zorundaydım.

Işığı açıp montumu astım.

Oturma odasının girişinde ayaklarım kendiliğinden durdu. Nefesim kesilirken, çantam yere düştü.

Aiden, girişin karşısındaki koltukta oturuyordu. Dirsekleri baldırlarına dayanmıştı, parmakları çenesinin altında birleşmişti.

Beni tüyler ürpertici bir ilgiyle izlerken, metalik gözleri cansız görünüyordu.

"Ödümü kopardın." Teyzemle eniştemi görmeyi umarak etrafını inceledim. İşte olmalıydılar, yine sabaha kadar çalışacaklardı.

"Burada ne yapıyorsun?" Yaklaşmaya cesaret edemeyip yerimde kaldım. Biri ona dokunsa patlamanın eşiğindeymiş gibi görünüyordu.

"Eniştene kitabımı unuttuğumu söyledim, bana kodu verdi."

Elbette, vermişti. Eniştem, Aiden'ı kabul etmek istediğinden daha çok seviyordu.

"İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz," dedim.

Üstünde kitabın durduğu masayı işaret etti. "Burada bırakmıştım ama bu tarz bir şey olur diye bilerek yaptım."

"Bu tarz bir şey mi?"

"Yaptığın şu sahtekârlık."

İfadesizce konuşmasından nefret ediyordum. Can alıcı noktaya hazırlanıyormuş gibiydi. Söyleyeceği kötü şeyleri beklerken neredeyse kıvranıyordum.

Aiden sinirlendiğinde asla iyi davranmazdı. Sakin olduğunda da iyi davranmazdı.

Onu dikkatle inceledim, ceketi olmasa da hâlâ REO üniformasını giyiyordu. Bu eve gitmediği anlamına geliyordu.

Parmak eklemlerindeki kızarıklıkları görünce gözlerim büyüdü. Ona doğru koştum, gerçekten eklemleri morarmıştı. Bazı noktalarda teni kızarmış, çatlamıştı.

"N-ne oldu?" Yüzünde incindiğine dair bir işaret aradım. Gözünün yanında, beninin yakınında küçük bir morluk vardı. Onun dışında, iyi görünüyordu.

Aiden şiddet yanlısı değildi. Bir durumdan manipülasyonla sıyrılmayı tercih ederdi. Ne de olsa hayatını daha zeki olarak yaşardı, daha güçlü olarak değil.

"Aiden?"

İleriye doğru bakarken sessiz kaldı.

Onu doğru düzgün izleyebilmek için onun seviyesine eğildim. "Ne oldu?"

Bileğimi kavrayıp beni aşağı çektiğinde çığlık attım. Kucağına düştüm, sert baldırlarında yan oturuyordum.

"Sana buluşmak için mesaj attım ama beni görmezden gelip yeni çocukla dışarı çıktın."

Bana mesaj mı atmıştı? Bu anlaşmaya istekli olduğu anlamına mı geliyordu? Bunun beni neden mutlu ettiğini bilmiyordum.

Elimi omzuna koydum. "Telefonumu kapattım ve unuttum..."

"Bizim kafemizde." Eli belime o kadar sıkı sarılmıştı ki kemiklerimi kavrıyor gibiydi. "Onu, bizim olması gereken bir yere götürdün. Bunu neden yaptın?"

Siktir. Bunu o açıdan düşünmemiştim. Ayrıca, Aiden'ın izliyor olduğunu nereden bilecektim? Şimdi, ona nispet yaptığımı düşünecekti ki durum böyle değildi.

"Onu oraya götürmedim," derken ses tonumu yumuşattım. "O beni..."

"Queens'i oraya götürseydim nasıl hissederdin, hımm?" Hâlâ korkutucu sakin sesiyle konuşuyordu.

Sadece isminin anılmasıyla bile öfkem yükseldi. "Beni Silver'la tehdit etme."

"Bunun nasıl bir çifte standart olduğunun farkında mısın?"

"Çifte standart değil çünkü Knox sadece arkadaşım. Silver senin eski sevgilin, yatak arkadaşın ya da her neyse. Bu farklı."

"Hiçbir şey farklı değil." Boştaki eli boğazıma ulaştı, nabız noktamı okşadı. "Tehdit edilmiş hissetmekten nefret ettiğimi biliyorsun, yine de bunu yaptın. Gidip beni zorladın."

Onun üzerinden kalkmayı denesem de baldırımı kavrayarak beni geri oturttu. "Seni uyardım. Konu sen olduğunda, aklımı tamamen kaybediyorum."

Delirmişti. Metalik bakışlarından anlayabiliyordum. Yaralı eklemleri de yardımcı olmuyordu.

Bu Aiden'ın kaçınmam gereken dengesiz tarafıydı.

Büyükannelerin torunlarını hakkında uyardığı canavar taraf. Yine de kafamı dik tuttum. "Sen de Silver'ı havuzumuza götürdün, hatırladın mı? Bana nispet yapmak için."

"Onu ben götürmedim. Kendi gitti."

"Ah, evet. O zaman sen sadece onunla oturdun. Fotoğrafı onun Instagram hesabında gördüm."

"O ben değildim."

"Kimdi o zaman?"

"Endişelenmeni gerektiren biri değil, konuyu değiştirme. Bu senin hakkında, tatlım."

Beni çevirdi, dizlerim yere çarptığında haykırdım. Koltuğa karşı yarı yatar pozisyondaydım.

"Sanırım kime ait olduğunu sana hatırlatmam gerekiyor, ha?" Kot pantolonumu indirdiğinde, soğuk hava popoma çarptı. "Başka birini düşünmeyi bırak, seni hareket edemeyene kadar becereceğim."

Heyecan ve korku dalgası beni ele geçirdi. Aiden'ın yoğunluğunu arzulasam da şu an dengesizdi. Ayrıca, bana hikâyesinden önemli detaylar vermeden bana dokunamayacağını söylemiştim.

Savunmasız ve öfkesi tarafından kör olmuş hâldeydi, bu ondan bir şey koparmak için mükemmel bir fırsat olabilirdi.

Ateşle oynuyorsun, Elsa. Yanacaksın.

Ona karşı daima kaybetmektense, yanmayı tercih ederdim.

Atletimi kafamın üzerinden çıkarırken, beni yalnızca iç çamaşırımla bıraktı.

"Onunla geçirdiğin her saniyenin bedelini ödeyeceksin." Popomu sertçe kavradı. "Arkadaş mı? Onu da sana böyle düşündürdüğü için Knox'u da sikeyim."

"Neyden bahsediyorsun?"

"Sana arkadaşıymışsın gibi bakmıyor. Benim olanı tehdit etmek istiyormuş gibi bakıyor." Arkamdan fermuar sesi geldi. "Bunu düzelteceğiz. Seni hareket edemeyene kadar becerme-

me izin vereceksin, sonra daha fazlası için yalvaracaksın, değil mi, tatlım?"

Dışarı çıkmaya çalışan bir inlemeyi bastırdım. Hoşuma gittiğini gösterirsem, Aiden bundan tamamen faydalanacak ve geriye hiçbir şey kalmayana dek beni tüketecekti.

"Bana bir şey söyle." Koltuğun kenarını kavradım.

Dilini şaklattı. "Her şeyi berbat edip kurallarımı yıktığında pazarlık hakkını kaybettin, tatlım."

"Senin kuralların yok."

Sutyenimi açıp yere düşmesine izin verdi. Memelerim serbest kaldı, dikleşmiş meme uçlarım koltuğun sert kenarına sürtündüğünde sızladı.

"Artık var." Uzanıp meme ucumu öyle sert sıktı ki nefesim kesildi. "Başka erkeklerle dışarı çıkamazsın. Onlara bakamazsın. Yakınlarında nefes bile alamazsın. Anlaşıldı mı?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak, ona katıldığım zevkini Aiden'a vermeyi reddettim. İç çamaşırımı yırttığında, sürtünmeyle irkildim. Bir anlığına gözlerim kapandı.

Ah, Tanrım.

Bana böyle taviz vermeden dokunmaya devam ederse, hiçbir şey söylememesine rağmen ona direnmeme imkân yoktu.

Sert aleti baldırlarımın arasına yerleşip girişimi tehdit etti. "Cevabını duymadım. Anlaşıldı mı?"

Hiçbir şey demediğimde, sert elleriyle popomu kavradı ve aletini diğer deliğimden içeri soktu.

Gözlerim büyürken, koltuğu daha sert kavradım. "A-Aiden? Ne yapıyorsun?"

"Cevabını bekliyorum." Kulağa ilgisiz gelse de sesindeki karanlığı tanıdım. "Seni buradan becermeyi düşünüyorum. Hımm. Ele geçirmediğim tek delik burası."

İçimde ilerleyerek, arkamı hafifçe esnetti.

Kürek kemiklerim korkuyla gerildi. Bunu yapmazdı, değil mi? Analın çok fazla hazırlık gerektirdiğini duymuştum.

"Sırf bil diye söylüyorum." Sıcak, şehvetli sözlerle fısıldamak için eğildi. "Canını acıtacak."

Yutkunsam da merkezimde kasılmaya neden olan küçük zevk patlamalarını engellemiyordu.

Benim gerçekten bir sorunum vardı. İlk kez kıçımı becermekle tehdit ediyordu, bense tahrik olmuştum. Kendime gelmem biraz vakit aldı.

"Bana bir şey söyle, Aiden. Herhangi bir şey."

"Neden söyleyeyim? Senden öylece alabilirim. Hımm." Parmağını amımdan popoma doğru ilerleterek, ıslaklığımı hâlâ arka girişimde olan aletine bulaştırdı. "Şimdiden sırılsıklamsın."

"Anlaşma anlaşmadır, Aiden." Dışarı çıkmaya çalışan inilti-ye karşı dudaklarımı bastırdım. "Şimdi anlaşmayı bozuyorsun."

"Bunu umursamam mı gerekiyor?"

"Evet, öyle! Çünkü içimi acıtıyor."

Bir an durdu. Geri çekileceğini sansam da yalnızca aletini girişime doğru kaydırıp ucunu yerleştirdi.

"Sen de umursamadın."

"Böyle belirsiz şeyler söylemeyi kes." Gözlerime yaşlar dolmuştu. Teyzemle eniştemin duyduğum konuşması mı, Aiden'ın bana sinirli olması mı, yoksa kâbuslarım yüzünden miydi bilmiyordum.

Ya da hepsiydi.

Şimdi, beni kollarında tutmasını istiyordum. Bir kere kendisini alçaltmasını istiyordum.

Sadece bir defa.

Benim yanımda olmasını istiyordum. Arkamı dönmeye çalışsam da kafamı tutup yüzümü koltuğa bastırdı.

"Sana bakmak istiyorum," diye mırıldandım.

"Bense istemiyorum."

"Aiden, lütfen."

"Öyle görünmüyor olabilir ama şu an sana çok sinirliyim."

"Öyle görünmüyor olabilir ama şu an sana çok ihtiyacım var."

Sessizlik bir an sürdü. İki.

Üç...

Aiden elini yavaşça saçımdan çekti, beni döndürecek kadar geri çekildi.

Buğulu gözlerimle ona baktım. Berbat hissediyordum. Tüm bunların hepsi berbattı.

Beni kollarına çekip koltuğa yatırdıktan sonra üzerime eğildi, ezmemek için dirseklerinin üzerinde duruyordu.

Gözlerindeki bakış, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Nefret doluydu, aynı zamanda orada bir *şey* vardı. Daha önce gördüğüm bir şey. Şefkat gibi bir şey.

Fakat Aiden şefkat göstermezdi, değil mi?

Uzanıp elimi gözünün yan tarafında ve onunla ilk tanıştığımda âşık olduğum beninin üzerinde gezdirdim.

Ben ona dokundukça yüzü, omuzları gerildi. Elimi tutup kafamın üzerinden koltuğa sabitledi. Bir şeyin eşiğinde gibi görünüyordu. Neydi, bilmiyordum.

"Aiden."

"Kes şunu."

"Neyi keseyim?"

"İsmimi şu tonla söylemeyi kes. Bana o kahrolası gözlerle bakmayı ve kendini içime işlemeyi kes."

Kalbim daha hızlı atıyordu. Bu onu etkilediğim anlamına gelirdi, değil mi?

"Sana bir şey mi söylememi istiyorsun, tatlım? *Herhangi bir şey.*" Dişlerinin arasından konuştu.

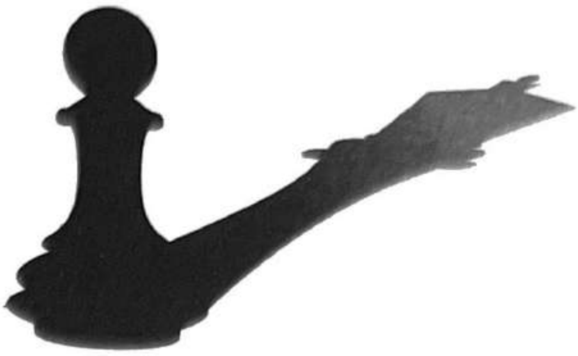
Nereye varacağından emin olamayarak kafamı salladım. Derince içime girdi. Gücüyle birlikte sırtım koltuktan yükseldi.

Siktir.

Sanırım tam burada boşalacaktım.

"Şanslısın, Elsa. Seni, senin için her şeyi mahvedecek kadar sevdiğim için *çok* şanslısın."

Ardından tutkulu, sert bir öpücükle ağzımı ele geçirdi.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Elsa

İnleyerek uyandım. Bacaklarım tamamen açıktı, zevkle sızlıyordum.

Siktir.

Gözlerim açıldığında kendimi zevk diyarında buldum.

Gerçekten.

Ayak bileklerim geniş omuzlarından sarkarken, Aiden'ın kafası baldırlarımın arasına gömülmüştü.

O merkezimi yalayıp yutarken gördüğüm tek şey, birbirine giren koyu renk saçlarıydı.

"Ah..." Hain dili ıslaklığımda aşağı yukarı kayıp içime girerken, sırtım yataktan yükseldi.

Diliyle beni nasıl çılgına çevireceğini çok iyi biliyordu. Bu yeterli değilmiş gibi, denkleme parmağını da ekledi. Saçını kavradığımda, parmak uçlarım kafasına battı.

Ah, Tanrım.

Parmakları ve diliyle çifte saldırıda bulunduğunda dayanamıyordum.

"Aiden..."

"Efendim, tatlım?" Hırıltılı sesinin en mahrem yerimde hissetmek beni neredeyse uçurumdan yuvarlayacaktı.

"Ah, Tanrım, dur..." Hassas etimi dişlediğinde, sesim boğazımda tıkandı.

Dişleriyle tenimi çekiştirip dudaklarıyla yatıştırdı. Ağzının içine emdi.

Mahvolmuştum.

Benden çekip çıkarmak üzere olduğu orgazmla mahvolmuştum.

Aiden büyüyü bozup kafasını kaldırdı. Şeytani yakışıklılığa sahip yüzü, arsız bir sırıtışla canlanmıştı. Parıldayan dudaklarını yaladı.

Nefesim kesik kesikti.

"Dur mu?" Ellerini omuzlarının üzerindeki bacaklarıma doladı.

"Durma..." dedim nefes nefese, sanki maraton koşmuş gibi. "Sakın durayım deme."

"Benden zevkini talep etmene bayılıyorum, tatlım." Sırıttıktan sonra beni tüketmeye devam etti.

Gözlerim yuvalarında döndü. Bütün vücudum boşalmak için karıncalanıyor, sızlıyordu; hayır, *yalvarıyordu.*

Dün gece beni hareket edemeyene kadar becermiş, sonrasında odama taşımak zorunda kalmıştı.

Ağrım olsa da onun diline, dişlerine, dudaklarına ve parmaklarına direnemiyordum.

Şeytan bana oral seks yaparken, her şeyini ortaya koyuyordu. Bana yeterince sert dokunmasına ya da kendini yeterince derinime gömmesine doyamıyordum.

Beni parçalara ayıran seks değildi, onun saf yoğunluğuydu. Gözlerindeki parıltı, çenesindeki seğirme ve dokunuşundaki özen.

Sert nefeslerim odayı dolduruyordu. Kokusunu alabildiğim tek şey bizdik.

İkimiz.

Artık yatakta, çarşaflarımın arasında onun kokusunu içime çekmeden uyuyamıyordum.

"Seni boşaltmamı istiyor musun, tatlım?" dedi klitorisime karşı.

Sırtım yay gibi yükselirken kafamı salladım.

"Dilimle mi sikimle mi?"

İkisiyle de olmaz mı?

Hiçbir şey söylemediğimde, tenime karşı sırıtışını hissedebiliyordum. "Kararı benim mi vermemi istiyorsun, tatlım?"

Parmakları içimde yavaşça hareket ederken, iniltiyle cevap verdim.

"Kararı benim vermemi istemezsin çünkü sana ikisini de vermek istemiyorum."

Bir dakika. Ne?

"A-ama Neden?" Sesim o kadar nefes nefeseydi ki zar zor tanıyabildim.

"Dün konusunda hâlâ sinirliyim."

"Aiden! Dün bütün gece acısını vücudumdan çıkarmadın mı?"

"Yeterli değil."

Parmaklarını içime itip o noktaya çarptı. Gözlerim kapanırken, ardında yıldızlar uçuştu. Attığım çığlığın sesini yastıkla bastırdım. Bedenimin tamamı, boğucu zevk dalgalarıyla titriyordu.

Artık bunun yalnızca fiziksel temasla alakalı olmadığını biliyordum. Keşke öyle olsaydı. Keşke yalnızca bedenimi ele geçiriyor olsaydı.

Orgazm olduğumda, tüm benliğim ona uyumlanıyordu. Vücudumla ruhumun her zerresi, istesem de durduramayacağım şekillerde ona çekiliyordu.

Bu çok korkutucuydu.

Çok tehlikeli.

Fakat sona ermesi imkânsızdı.

Orgazmın yüksekliğinden indiğimde, Aiden çoktan kollarını etrafıma doluyordu.

Son zamanlarda bana fazlaca sarılması hiç yardımcı olmuyordu. Sanki yakınında olmama ihtiyacı varmış, sadece seks için değilmiş gibiydi.

"Günaydın, uykucu," diye hırıldadı o seksi tonuyla.

"Günaydın." Ona beni her gün böyle uyandırmasını söylememek için alt dudağımı ısırdım.

En güzel uyandırma şekliydi.

Ayağa kalkıp beni banyoya taşıdı ve küveti doldurmaya başladı.

"Neden benim için sürekli küveti hazırlıyorsun?" diye sordum, o beni küvete oturtup Hindistan cevizli köpüğümü dökerken. Benimle birlikte suda oturduğu birçok seferden sonra, bazen böyle kokuyordu.

"Sana söyledim. Ilık suyla banyo yapmak ağrılarına iyi gelir."

Kaşımı kaldırdım. "Ağrılarım olduğunu nereden biliyorsun?"

Bana bakmak için duraksadı. Gözlerinde yine o tuhaf parıltı vardı. Aiden'ın öyle davranmadığını bilmesem buna şefkat derdim.

"Sana yumuşak davranmadığımın farkındayım. Üzgün olduğumu söylerdim ancak seninleyken kendimi kontrol edemiyorum, Elsa. Denedim, bu imkânsız." Sırıttı. "Ama sana küveti hazırlayabilir, masaj yapabilirim."

"Bu çok berbat."

"Daima berbat bir insan oldum, bunu zaten biliyordun."

Evet, biliyordum. Onun yörüngesinden kaçamıyorsam, o zaman ben de berbat bir insandım.

Ruhlar birbirlerine çekilirler.

Kim'in sözleri, kalbimi vuran bir ok gibi hissettirdi.

Aiden arkama geçti; bacaklarını bana doladığında, yarı kalkmış aletine doğru yerleşmiştim. Aletinin asla yumuşamadığına yemin edebilirdim.

En azından benim yanımdayken.

Aiden tenimi köpüklerken, hindistan cevizi kokusu havada dolaşıyordu. Sırtımda her zamanki daireleri çiziyordu.

Sanki bir şeyler karalıyor gibiydi.

Ilık su ve yatıştırıcı dokunuşları beni bir halenin için almıştı. Kafamın göğsüne düşmesine izin verdim.

Parmakları saçlarımı okşadı, sonra boğazımdaki nabız noktamı, ardından yara izimi. En takıntılı olduğu üç kısım.

Sonra beni kollarında tutmaya geri döndü.

Uyumaya devam etmek isteyerek gözlerimi kapattım. Bugün okulu ekebilir miydik? Evden çıkmadan önce bir saatimiz vardı ancak hareket edemeyecek kadar rahattım.

"Dün gece uyudun mu?" diye sordum, gözlerim hâlâ kapalıyken.

"Hayır."

"Bütün gece ne yaptın?"

"Seni izledim, tatlım."

Yanağımın içini ısırdım. Bunu ne kadar söylese de asla alışamayacaktım.

"Bu sapıkça, biliyorsun."

Bir şey söylemedi, omuz silktiğini neredeyse hayal edebiliyordum. Aiden bu yanı hakkında asla pişman olmazdı.

"Satrancı, futbolu, yüzmeyi ve spor yapmayı sevdiğini biliyorum," dedim. "Yapmayı sevdiğin başka bir şey var mı?"

"Seni becermek, tatlım."

Yanaklarım kızarırken gözlerim açıldı. Arkama bakmadan ona dirsek attım. "Başka bir şey."

"Küçük amını yalamak. Parmaklarımla sana orgazm yaşatmak. Memelerinle oynamak. İstediğini seç."

"Aiden!"

"Ne? Ne yapmayı sevdiğimi sordun. Yapmayı en sevdiğim şey sensin."

Sen de benim yapmayı en sevdiğim şeysin.

Ani düşüncemle duraksadım. Bunu kastetmemiştim.

Kastediyor *olamazdım.* Aiden yapmayı en sevdiğim şey değildi. Bu onun en sevdiğim insan olduğu anlamına gelirdi ki bu doğru değildi.

Değil mi?

"Beni içermeyen bir şey," diye iteledim.

"Hımm. Onlardan pek yok."

"Peki ya hobilerin? En sevdiğin müzik? En sevdiğim film? En sevdiğin kitap?"

"Satranç, futbol ve yüzmeyi biliyorsun. Bunlar hobi, sanırım." Duraksadı. "Müzik dinlemiyorum. Filme gelince, muhtemelen On İki Kızgın Adam*. Alicia ve Jonathan'la izlediğim son filmdi. Kitaplar. Hımm. Favorim yok ama aklımda en çok yer edenler, Rönesans dönemi Fransız filozofları tarafından yazılmıştı."

"Alicia onları okuduğu için mi?"

Kafasını salladığını hissettim.

"O filmi Alicia'yla izlemeseydin ya da o kitapları onunla okumasaydın, yine de favorin olurlar mıydı?"

"Muhtemelen olmazlardı."

"Neden?"

"İnsanların en sevdikleri şeylere neden bu kadar takıldıklarını anlamıyorum. Sadece tercih meselesi, bu kadar önemli olmamalı."

Aiden'ın empati yoksunluğu konuşuyordu. Onun önemsiz gördüğü şeyler hakkında insanların neden duygusal olduğunu anlamadığını düşünüyordum. Fakat en sevdiği şeyleri – ya da en sevdiği olduğu sandığı şeyleri– annesini baz alarak oluşturmuştu.

Orada bir şey vardı.

Açığa çıkarmayı dilediğim derin, saf bir şey. Alicia'nın Aiden'la ilişkisini tam olarak anlayabilirsem, onun ölümünden sonra neden bu hâle geldiğini anlayabilirdim.

"Alicia'yla nasıl vakit geçirirdin?" diye sordum.

---

*Bir grup jürinin cinayetle suçlanan genç bir çocuğun kaderine karar verdiği 1957 yapımı, suç-gerilim filmi. –ç.n.

"Sen annenle nasıl vakit geçirirdin?"

"Hatırlamadığımı biliyorsun."

"Belki ben de hatırlamıyorumdur." Tartışmaya kapalı tonu, açılmayı bıraktığı anlamına geliyordu.

İçimde yükselen hayal kırıklığına rağmen sessiz kaldım. Gözlerim, beni saran kollarında ve yara izini kapatan ok dövmelerinde kayboldu.

"Bana bir şey söyle," diye mırıldandım.

"Ne söyleyeyim?"

"Beni yalayıp yuttun. Bu oral seks sayılır, karşılığında bana bir şey söylemen gerek."

Sessizlik rahatsız edici şekilde uzadı. Yavaşça arkama döndüğümde, kıstığı gözleriyle bana baktığını gördüm.

"Sayılmaz, tatlım. Bu dün gecenin devamı."

"Hayır, Aiden. Beni bu konuda manipüle etmeyeceksin. Yeni gün, yeni hikâye."

"Hımm. Hâlâ sayılmaz. Durmamamı söyledin. Hatta talep ettin."

"Tepkim önemli değil. Anlaşmamız öyle."

Beni o kurnaz bakışlarıyla izliyordu, her zamanki gibi manipüle ederek paçasını bundan kurtaracağını biliyordum.

O konuşamadan elimi ağzına koydum. "Bunu düşünme bile. Anlaşma bana büyük anlam ifade ediyor. Sözünü tutmazsan, hiçbir kuralına uymayacağım."

Elini boğazıma doladı. "Dikkatli ol, tatlım. Tehdit edilmeyi sevmediğimi biliyorsun."

"O zaman sözünü tut," derken sesim tartışmaya kapalı çıktığı için memnundum.

Elini suya bıraktı. "Sadece bu seferlik."

Sırıtmamak için dudağımı ısırdım. Oyunlarından birinde onu yenmiştim. Bu beni çok gururlandırıyordu.

"Arkanı dön," dedi bana.

Bunu geçen sefer de fark etmiştim, dünse kesinleşmişti. Aiden, bu hikâyeleri hiçbir anlatışında yüzüme bakmıyordu.

Dün, sinirli olduğu için yüzüme bakmak istemediğini söylemişti. Bana bu bilgileri verirken böyle mi hissediyordu?

Sinirli?

İleriye baksam da elimi suyun altına soktum. Karnımı tutan elinin etrafına sardım.

"O iki arkadaşın emrinde daima kadınlar olurdu ancak kolay kadınlardan sıkıldılar. Bu yüzden akli dengesi bozuk bir kadınla evlenmek ve onu kendilerine âşık etmek için iddiaya girdiler."

"Tuhaf bir anlaşma. İşe yaradı mı?"

"Yaradı. Ta ki onlar sıkılıp sonraki iddialarına geçene kadar."

"O neydi?"

"Bu, tatlım, başka bir güne."

"Ah, Aiden." Ona döndüm. "Bana böyle kırıntılar verip duramazsın."

Sırıttı. "Elbette yapabilirim."

"Tam bir sosyopatsın."

"Hımm. Sosyopatlar öyle mi doğar, yoksa o hâle getirilirler mi, tatlım?"

Boynumu omzuna doğru uzattım. "Neden bana soruyorsun?"

"Akıllısın ve beni kafanda psikanaliz ediyorsun."

"Etmiyorum."

"Ediyorsun, yoksa planlarımı bozamazdın."

Planlarını mı bozmuştum? Bunu ne zaman yapmıştım? Bunu duvarımda bir anı hâline getirmeliydim.

"Sosyopatlar o hâle getirilirler," dedim. "Onları oldukları kişi yapan, şartlar ve yetiştirilme şekilleridir."

"Yani iyi bir yetiştirilme şekli, onların sosyopat eğilimlerini öldürebilir mi?"

"Bazen, evet."

"Sadece bazen mi?"

"Eh, evet. Bazı insanlar nasıl yetiştirilirlerse yetiştirilsinler, sosyopat olarak kalırlar."

"Hımm. İlginç."

"Bu konuda ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Elini kaldırıp saçımı geriye doğru taradı, başparmağını alt dudağımda gezdirdi.

"Canavarlar öyle doğarlar." Alt dudağımı ısırmak için eğildi, sonra karanlık sözlerle fısıldadı. "Büyüdükçe, bunu ya reddederler ya da tamamen benimserler. Fakat bu kim olduklarını değiştirmez."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Elsa

Köpük banyosuna rağmen, okulda hâlâ tuhaf yürüyordum. Aiden kolunu omzuma dolamış, beni kendine yapıştırmıştı. Sıradan görünse de Aiden'la ilgili hiçbir şey sıradan değildi. Yalnızca normal görünmek için sıradanlığı kullanıyordu.

Bakışlarım, omzundan sarkan sargılı eline kaydı. Sabah sargı sararken ne olduğunu sorsam da konuyu değiştirmişti.

Aiden açık bir kitap değildi fakat tamamen kapalı da değildi. Hangisini gösterip hangisini saklayacağını özenle seçtiği birçok katmanı vardı.

Sistemli düşünme şekli, insanı bazen deli ediyordu. Tamam, çoğu zaman ediyordu. Bu onu irdelemeyi bırakacağım anlamına gelmiyordu.

Uzun koridorda yürürken sordum. "Sessiz bir çocuk muydun?"

Gözlerini kıstı. "Lev'le mi konuştun?" Bu Levi, Aiden'ın belli ettiğinden daha çok şey biliyor demekti.

Kaşımı kaldırdım. "Belki."

Omzumu kavrayıp beni dokuzuncu kulenin yan tarafına itti. Sırtım taşa çarparken, beni duvarla sert vücudunun arasında sıkıştırdı.

"Lev'le konuşma."

"Neden? Her şeyi çözeceğimden, bana artık seksle şantaj yapamayacağından mı korkuyorsun?"

Başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi kaldırdı. "İstediğin gibi kendine yalan söyleyip sana seksle şantaj yaptığımı düşünebilirsin, tatlım."

Sesindeki keyif sinirimi bozuyordu.

"Gerçek bu değil mi? Bana kalsaydı, oyumu anlaşmada seks olmadan hikâyeyi öğrenmekten yana kullanırdım."

"Hımm. Bu yüzden mi dar amın içinden çıktığım anda sikim için yalvarıyor? Yoksa bu yüzden mi *sakın durayım deme* dedin?"

Elimle ağzını kapattım, yanaklarım alev alırken etrafımıza bakındım. O da edepsiz ağzı da kahrolsun. Bunu beni okulda kıvrandırmak için bilerek yaptığından neredeyse emindim.

Elimi çektiğinde sinsi gülümsemesini gördüm. Parmaklarını saçlarıma dolayıp tokamı çıkardı. Öylece, ifadesiz suratı geri dönmüştü. "Lev'le konuşma. Ciddiyim."

"Saklayacak bir şeyin yoksa, neden konuşmayacakmışım?"

"Konu o değil. Sana hiçbir şey söylemez."

"O zaman konu ne?"

Dudak büküp yürümeye devam etti. Kuzeninden bahsedilince, Aiden gerçekten dudak *bükmüştü.*

Saçımı bağlayıp onun beden dilini dikkatle izlerken, ona ayak uydurdum. Tepkisinde tam olarak anlayamadığım bir şey vardı.

"Bu arada," diye irdeledim. "Levi kuzenin, değil mi? Neden kaptanlık pozisyonu için seni değil de özellikle Cole'u seçti?"

"Çünkü Nash normal görünüyor, ayrıca tamamen uzlaşma ve takım ruhundan ibaret."

Normal mi görünüyordu? Aiden öyle değil miydi?

"Vay canına. Levi futbolu senden daha çok önemsiyor gibi. Sanırım bu yüzden o profesyonel olurken, sen olmadın."

Bakışlarıyla beni delip geçti. "Bitti mi?"

"Ne bitti mi?"

"Lev'i ilahlaştırman."

O zaman anladım. Gülümsememi bastırdım. "Onu kıskanıyorsun." Sessiz kalsa da haklı olduğumu biliyordum.

"Kıskanıyorsun," derken güldüm. "Neden? Popüler olduğu için mi? Bütün kızları ve ilgiyi aldığı için mi? Jonathan bile onun için REO'ya defalarca kez geldi, senin için değil."

"Bunların hiçbiri umurumda değil." Elini koluma doladı. "Benim önümde başka erkekleri ilahlaştırmamanı söylemiştim."

"Bu onları arkandan ilahlaştırabileceğim anlamına mı geliyor?" diye alay ettim.

Bana ters ters baktı.

Güldüm. "Bu evet mi demek?"

"Bu aldatma." İfadesi karardı. "Kurallarımı ve aldatmaya karşı tepkimi biliyorsun."

Tanrım. Yalnızca Aiden önünde başka erkekleri ilahlaştırmayı aldatmak sayardı. Şimdi düşünüyordum da Aiden önümde başka kadınları ilahlaştırsa, ben de kafayı yiyebilirdim.

Hatta bekaretini kaybettiği kadını sevmiyordum ki onun hakkında iyi bile konuşmamıştı.

Sınıfa doğru yürümeye devam ederken onu dürttüm. "Endişelenme, King. Sen de popülersin. Levi sadece daha cana yakın." Ben gülerken, dik dik bakmaya devam etti. Sinirini bozmak eğlenceliydi. Rollerimiz değişmiş gibiydi.

Belki gerçekten Levi'yla konuşup bana bir şey söyleyip söylemediğini görmem gerekiyordu. Onu rahatlatmak için Astrid'in yanımızda olduğundan emin olurdum.

Tanrım. Aiden'ınki gibi manipülatif bir akılla düşünmeye başlıyordum.

Koridorun diğer ucunda, Silver'la Adam birlikte sınıfa yürüyordu. Bugün eşarbı ya da morlukları yoktu. Onları yok etmek için çok iyi bir makyaj yapmış olmalıydı.

Bir dakika. Silver'la Adam mı?

Daha dikkatli baktığımda birlikte yürümediklerini, hatta konuşmadıklarını gördüm. Fakat adımları neredeyse uyum içindeydi.

Bir dakika.

Bunu yapan Adam'dı. Silver'ın biraz arkasında, adımlarını onunkilere uyduruyordu.

Belli oluyordu çünkü uzun boylu, yapılıydı ve adımları genellikle genişti. Silver gibi küçük, zarif adımlarla yürüyemezdi.

Silver telefonunda gezinirken etrafının farkında değil gibiydi. Adam'ın varlığından da mı bihaberdi?

İkisi de zorba olmalarına rağmen –ki Adam Silver'dan daha kötüydü– yakın olduklarını hiç düşünmezdim. Öyle olsalardı, Silver geçen sene onun aleyhine ifade vermezdi.

Belki de yanılıyordum.

Silver sınıfa girerken, Adam durup bakışlarımla buluştu. Çok kısa bir an olsa da omurgamdan aşağı ürpertiler göndermek için yeterliydi.

Uzak dur.

Bir şey söylemese de gözlerinden anlayabiliyordum.

Neyden uzak durayım? Kimden? Silver'ın etrafında sapıkça dolaştığını fark ettiğimi bilemezdi.

Göz temasını hızla kesip sınıfa girdiğinde, bu an son buldu.

"Hımm. İlginç."

Aiden'ın düşünceli sesiyle irkildim. Bir anlığına orada olduğunu unutmuştum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Endişelenmen gereken bir şey değil, tatlım." Adam'ın az önce dikildiği yere bakıyordu. "İcabına bakılacak."

Yutkundum. Düşündüğüm şeyi kastediyor olamazdı, değil mi?

Adam bir piç olsa da kimse Aiden'ın gazabını hak etmezdi.

Yine de belki o piç bana dik dik bakmamalıydı. Ya da Kim'le bana zorbalık yapmamalıydı. Ya da Silver'ın etrafında sapıkça dolanmamalıydı.

Bunu hak etmişti.

"Ellie!" Kim bana doğru koşup parmaklarını benimkilere doladı. "Günaydın, King. En yakın arkadaşımı benden almayı kes."

"Günaydın, Reed." Suratı ifadesizdi. "Ve hayır, ben paylaşmam."

Kim kahkaha atarken, sırıtışımı bastırdım.

Onu mutlu görmek içimin hoş olmasına sebep oluyordu. Birçok şeytanla baş ediyordu; bana söylemese bile, gençliğini dibine kadar yaşamak isterken küçük kardeşi için yetişkinlik yaptığını görmek kalbimi kırıyordu.

Aiden nihayet sınıfta beni bıraktı. Bunun tek sebebi, Ronan'ın dün geceki seksini anlatmak için –tüm detaylarıyla– onu kenara çekmesiydi.

Aiden ifadesiz suratıyla dinledi.

Arkadaşlarına bizim seks hayatımızdan ya da beni nasıl becerdtiğinden bahsedip bahsetmediğini merak ettim. Yani, hep edepsizce konuşuyordu ve utanan biri değildi.

Nedense, böyle yaptığını sanmıyordum. Öyle görünmese de Aiden mahremiyetine önem veren biriydi. Bir şey hakkında övündüğünü hiç duymamıştım, birine haddini bildirmek için yaptığı zamanlar hariç.

Ah, ayrıca son derece sahipleniciydi. Diğerlerinin beni cinsel anlamda düşünmesine asla izin vermezdi.

Bu düşünceyle gülümsedim.

"Yani?" Kim benimle yüz yüze olmak için arkasına döndü. Yüzünü ellerine yaslarken, dirsekleri sıraya dayanmıştı. Yeşil gözlerinde aptalca neşeli bir pırıltı vardı.

"Yani ne?"

"Knox'la dışarı çıkacağını sanıyordum."

"Çıktım."

"Sonra da bana, bu sabah seni okula King'in bırakacağı mesajını attın. Geceyi seninle mi geçirdi?"

Alt dudağımı ısırdım.

Kim cıyaklasa da sesini alçak tutacak kadar dikkatliydi. "Dün gece, çılgınca bir geceymiş. Belli oluyor."

Çılgınca demek az kalırdı. Önce teyzemle eniştem, sonra Aiden.

Şimdi düşünüyordum da onunla olduğum süre boyunca, teyzemle eniştemin kaosunu düşünmemiştim.

Bu... tuhaftı.

"Şuranda morluk var." Boynumu işaret etti.

Gösterdiği yeri elimle kapattım. "Ne? Nerede?"

Yalnızca memelerimde, yara izimin etrafında ve karnımın alt kısmında morluklar bırakmıştı. Boynumda görünür bir şey olmadığından emin olmuştum.

Kim güldü, at kuyruğumu aşağı çekerek ensemi kapattı. "İşte. Gizlendi."

Aiden'a kötü kötü baktım. Pislik herif, ben uyurken göremeyeceğim bir yerde morluk bırakmış olmalıydı. Ronan ilgisini tekrar çalmadan önce, bana sadece sırıttı.

Pislik.

"Detayları istiyorum." Kim tıslarken, hâlâ aptal gibi sırıtıyordu.

"İşte... iyiydi," derken fısıldamak için eğildim. "Düzgün yürüyemiyorum."

Gözleri büyüdü, daha da yaklaştı. "King'in sert sevdiğini biliyordum."

"Aynen. Bir dakika." Şakayla gözlerimi kıstım. "Bunu nereden çıkardın?"

"O havayı veriyor." Birbirlerine top atan Cole ve Xander'a

baktı. "Cole da. Sessiz tipler, genellikle en çılgın olanlar oluyor. Fetişleri olduğunu duydum."

Cole hakkında konuşsa da gözleri sadece altın çocuğu ve gamzelerini görüyordu.

"Peki ya Xander?"

Dilini şaklatıp bana döndü. "O önemli değil."

"Öyle diyorsan."

"Öyle diyorum." Gözlerini kıstıktan sonra boğazını temizledi. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ne olursa."

"Sert sevdiğini nereden anlıyorsun?"

"Sadece anlıyorsun işte, sanırım. Boğucu olabilir ama bedeninin her zerresi, acının bile zevk verdiği bir noktaya kadar hayat buluyor." Ne dediğimi fark edince duraksadım. "Lütfen tuhaf olduğumu düşünme."

Kim beni bir süre izledi, dudakları aralandıktan sonra sırıttı. "Seni asla yargılamam, Ellie. Ayrıca, sessiz tiplerin en çılgın insanlar olduğuyla ilgili söylediğim şeyi unuttun mu? Sen de onlardan birisin."

Şakayla eline vurdum. "Kes şunu."

"Peki ya Knox?" Burnu kırıştı. "King o konuda sinirli değil miydi?"

"Hâlâ sinirli."

Ancak onun çaresine bakabilirdim. Hayatımı kontrol etmediğini öğrenmesi gerekiyordu.

Sadece Knox'a karşı böyle olması tuhaftı. Atlıları bana dokunduğunda ya da benimle konuştuğunda, pislik gibi davransa da Knox'la olduğu gibi yoğun davranmıyordu.

Belki onlara güvendiği içindi. Aiden birine ne kadar güvenebilirse işte.

Aiden'ın, Knox kadar uyumlu biri tarafından tehdit altında hissetmesini anlayamıyordum. Hatta havuzda hayatımı kurtardığı için minnettar olmalıydı.

"Ah, işte orada," dedi Kim sonra nefesi kesildi.

Bakışlarını takip ettiğimde, ağzım açık kaldı. Knox patlamış dudağı, sol gözünün etrafındaki koyu morlukları ve şakağının yanındaki açık renk morluklarla sınıfa girdi.

"Ah, Tanrım, Knox." Kim yerinden fırladı. "Ne oldu?"

Tüm sınıf sessizliğe büründü.

Ronan hariç.

Hararetle bir şeyler anlatırken, uzay ve zaman hissini kaybediyordu. Cole biraz Ronan'ı dinliyor, biraz da kitabını okuyordu. En azından kitabının üzerinden önündeki manzaraya bakacak ahlaka sahipti.

Xander, Knox'a bakış attı. Aiden sandalyesinde geriye doğru yayıldı, sırıtıyordu.

Kahrolası sırıtıyordu.

Gözlerim büyürken, Aiden'ın sargılı eliyle Knox'un yüzü arasında gidip geldi.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır...

"Dün bir anda saldırıya uğradım," derken yüzünü buruşturdu Knox.

Dengesizce ayağa kalkıp ona yaklaştım. "N-Nerede?"

"Sen taksiye bindikten hemen sonra. Olduğundan daha kötü görünüyor. Yardım bulabildim ve..."

Binlerce senaryo kafama dolarken, artık onu dinlemiyordum. Aiden bizi kafede izlediğini kabul etmişti. Evet, oraya vardığımda evimdeydi ancak daha hızlı bir arabası vardı.

Midem bulanıyordu.

Aiden, Knox'a şiddet uyguladıktan sonra beni becermişti. Knox'un yüzünün neredeyse tanınmaz hâle getiren elleriyle bana dokunmasına izin vermiştim.

"İyi misin?" diye sordum Knox'a alçak sesle.

Kafasını salladı. "Eski okulumda yaşadığım şeylere kıyasla hiçbir şey."

"Sen..." derken yutkundum. "Bunu sana kimin yaptığını gördün mü?"

"Evet, Van Doren. Gördün mü?" Aiden ayağa kalktı, bize doğru ilerlerken omuzları gerildi.

Xander ardından geldi, tonu alaycıydı. "Şansına küs."

Knox'un bakışları ikisinin arasında gidip geldi. Herhangi bir gizli mesaj için dikkatle izledim. Aiden'ın suratı ifadesizdi, Xander bir anda anlaşılmaz hâle gelmişti.

Kim geri çekildi. Kendini resmen arkasındaki masaya yapıştırmıştı, çemberden yavaşça uzaklaştı.

Knox omuz silkti. "Para isteyen bir çete üyesiydi. Onu polise şikâyet ettim zaten."

"Bir dakika. Ne?" Ağzım açık ona baktım. "Yüzünü gördün mü?"

Çete üyesi olamazdı. Aiden'dı, değil mi?

"Eşkâlini polise verdim."

"Onu yakalayacaklarına eminim," dedi Aiden.

"Eminim yakalarlar," diye ekledi Xander alayla.

Bayan Stone sınıfa geldiğinde, manzara karşısında duraksadı. "Her şey yolunda mı, Bay Van Doren?"

"Saldırıya uğradım ve polise şikâyette bulundum." Yaralı olmayan ellerini gösterdi. "Tek taraflıydı, yemin ederim."

"Lütfen bunu müdüre bildir. Şimdi Bay King, Bay Knight ve Bayan Quinn. Yerinize geçin de derse başlayalım."

Hepimiz yerlerimize geçtik.

Knox'a yaklaştım. "Çok üzgünüm."

"Neden? Sen gittikten sonra olduğu için memnunum." Güldü, sonra yüzünü buruşturdu. Ben de buruşturdum.

Kimse beni, bunun arkasında Aiden'ın olmadığına inandıramazdı. Ayrıca, Aiden eklemlerini Knox'a saldırmak dışında nasıl yaralamış olabilirdi ki?

Bütün günü, Kim'le birlikte sınıfta ya da onun arka bah-

çedeki eski saklanma yerinde geçirdim. Ona bunu yorgun olduğum için yaptığımı söylesem de işin aslı, Aiden'ı görmek istemememdi.

Knox'un saldırıya uğramış yüzüne her baktığımda, ardındaki sebebin Aiden olduğunu düşünmeden edemiyordum. Bu düşünce midemi bulandırıyordu.

Günün sona ermesine mutluydum, bu sayede eve gidip kendimi toparlayabilirdim.

"Hadi gidip futbol takımının antrenmanını izleyelim," diye yalvardı Kim.

"Pas geçeyim."

"Hadi, Ellie. Aiden'ı futbol seks tanrısı olarak göreceksin."

Şu anda ihtiyacım olan son şey buydu.

"Eve gidelim, Kim. İstediğin pembe diziyi izleyeceğim."

"Peki." Dudaklarını büzdü. "Modumu düşürdün." Kim'le ben otoparka yürürken, büyük bir varlık önümüzü kesti.

Aiden.

Siktir.

"King." Kim'in sesi kulağa benim olduğum kadar şaşkın geliyordu. "Bugün antrenman olduğunu sanıyordum?"

"Ayak bileğim acıdığı için izinliyim."

"Ah. Umarım ciddi bir şey değildir."

"Hiç değil." Onunla konuşsa da metal gözleri bana doğru kararıyordu. Suratımı yırtıp açıyor, parmaklarını beynime batırıyor gibiydi.

"Reed?"

"Evet?"

"Sen gidip antrenmanı izlesen nasıl olur?" Ona gülümsedi. "Çocuklar onlara tezahürat yapmana sevinecektir."

Alt dudağını ısırdı. "Öyle mi sence?"

"Eminim."

"Anlaştık! Ellie'ye iyi bak."

Kolumun altından sıyrıldı, yanağıma sesli bir öpücük bıraktı ve ben onu durduramadan, okula doğru gitti.

Yutkunarak, Aiden'ın metalik bakışlarıyla buluştum. Kim'e gösterdiği gülümseme yok oldu, ifadesiz suratı yine hüküm sürüyordu.

"Onu böyle manipüle etmeyi bırak." Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Yalnızca zaten arzuladığı şeyi yapması için teşvik ettim."

Ki bu da onun lehine olan başka bir manipülasyon tekniğiydi.

Pislik.

"Bütün gün benden kaçtın," dedi.

"Sadece Kim'le vakit geçirmek istedim."

"Yalan söylediğinde anladığımı bilmene rağmen, yine de yalan söylüyorsun. Tuhaf."

Ona dik dik baktım. "Bunu Knox'a senin yaptığını biliyorum, tamam mı? Öylece normal davranamam."

"Ben yapmışım, öyle mi?"

"O zaman ellerindeki yaralar nasıl oldu? Duvar yumruklamakla olmadıklarına eminim."

"Belki öyle."

"Aiden! Senin sorunun ne? Bunu ona nasıl yaparsın?"

"Neyi yaparım?" Bana yaklaştı, çarpmaması için geri adım atmaktan başka şansım yoktu. "Onu duydun. Saldırganın yüzünü gördüğünü, polise şikâyet ettiğini söyledi."

Sırtım arabasının yan tarafına çarptı. Elektrik şoku bedenimde yayılırken irkildim. Ellerimi göğsüne koydum. "Lütfen bana gerçeği söyle. Bunu yapmadığını söyle."

Baldırlarımı ayırdı. Dizini bacaklarımın arasına yerleştirdiğinde haykırdım. Pantolonunun kumaşı, iç çamaşırıma sürtünüyordu.

Çılgın bakışlarla etrafı inceledim. "Aiden, kes şunu."

"Sen kes, Elsa. Beni olmamı istediğin, çıkarlarına göre doğru olan insan gibi göstermeyi bırak. Öyle değilim, asla da olmayacağım."

"Bundan bahsetmiyorum. Bilmek istediğim tek şey, Knox'u sırf benimle kafede gördün diye ona saldırmadığın."

"O zaman, belki de orada olmamalıydı, değil mi?"

Dudaklarım aralandı. "Yaptın, değil mi?"

"Kimin yaptığı kimin umurunda? Hak etmişti."

"Aiden!" Sert nefesler veriyordum. Sakin bir tonla konuşmak, tüm kontrolümü gerektirmişti. "Lütfen beni kendinden nefret ettirme."

"Benden zaten nefret etmiyor musun?" Kaşını kaldırdı. "Geçen gün kendi ağzınla söylemiştin."

Keşke gerçekten kastetseydim.

Evet, bazen karakterinden nefret ediyordum. Ona karşı asla kazanamamaktan nefret ediyordum. Beni kendine çekmesinden nefret ediyordum. Ona olan ilgimi bitirememekten nefret ediyordum.

Gerçek ne miydi? Nefret büyüyüp yoğunlaşarak, artık tanımlayamadığım bir şeye dönüşüyordu.

Güçlü, korkutucu bir şeye.

"Sırf sahiplenici bir ucube olduğun için insanları döversen, senden nefret edeceğim."

Bir süre sessiz kaldı. "Şiddet yanlısı değilim. Bunu biliyorsun."

"Yaralı ellerin öyle demiyor."

"Şiddet yanlısı değilim," diye tekrar etti yavaşça, sözlerinin ardındaki niyeti anlamamı sağlıyormuşçasına. "Daha akıllı ol, daha güçlü değil, unuttun mu?"

Bu Knox'a vurmadığı anlamına mı geliyordu? Tamamen reddetmemişti ancak kabul de etmiyordu, oysa Aiden yaptıklarını kabullenirdi.

"Öyle görünmüyor olabilirim ama hâlâ dün konusunda sinirliyim." Sesi ürpertici bir hâl aldı. "Sen de burada sinirlenme sebebim hakkında konuşup duruyorsun. Ne yapmaya çalışıyorsun, tatlım? Beni kışkırtmaya mı? Beni zorlamaya mı? Tebrikler. İşe yaradı."

Onu ilk gördüğüm gün yaşadığım farkındalık, karnımın alt tarafından göğsüme doğru bir yarık açtı. Belki de farkındalık değildi. Belki nefret gibi bu da tamamen farklı bir şeye dönüşüyordu. Heyecan, coşku ve aidiyet gibi.

Elini boğazıma doladı, başparmağının ucunu alt dudağımda gezdirdi. "Bu benim." Eteğimin üzerinden merkezimi sertçe avuçladı. "Bu da benim. Seninle ilgili her şey benim, bu yüzden beni herkesin önünde bölgemi işaretlemeye zorlama."

"Aiden!" Çılgınlıkla otoparkta göz gezdirdim.

Neyse ki boştu ancak kapıdan her an biri gelebilirdi. Biri gelip Aiden'ın boğazımı ve kadınlığımı ellediğini görebilirdi.

"İnsan içindeyiz," diye mırıldandım.

"Hımm. Bölgemi işaretlemek için güzel bir yer."

Eteğimi kaldırmaya başladı.

Ah, Tanrım.

Yalnızca tehditte bulunduğunu düşünmek istesem de bunu yapacağına şüphem yoktu. Bana burada şimdi sahip olurdu, bu da okulda başımızı derde sokardı. Aiden'ı tanıyordum, bu sahiplenici ruh hâlindeyken kimseyi umursamazdı.

Gözündeki seğirmeye bakılırsa, fazlasıyla sinirliydi de.

Onu durdurmak, sakinleştirmek için tek şansım vardı.

Sadece bir tane.

Hızlı davranmam gerekiyordu.

Etrafımıza bakınarak yan tarafa kaydım. Böylece karşımızdaki araba tarafından gizleniyordum. Elimi onunkinin etrafına sardım.

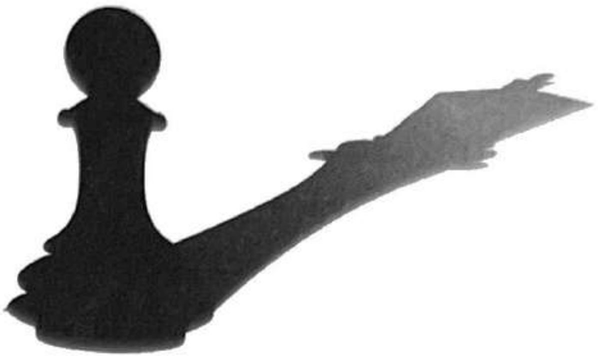
"Bunu düşünme bile," dedi dişlerinin arasından. "Beni kışkırtmaman için seni uyardım."

"Bana bırak."

Gözlerini kıstı. "Neyi sana bırakayım?"

Onu boğazımı bırakmaya ikna ettim.

Aiden sonraki hamlesini yapamadan önünde diz çöktüm.

Otuzuncu Bölüm

Elsa

Otoparkta, Aiden'ın önünde dizlerimin üstündeydim. Ben durumu analiz etmeye başlamadan, titreyen parmaklarımla kemerini çözdüm.

Keşke bu sadece yakalanma korkusundan olsaydı ama aynı zamanda omurgamdan aşağı inen hastalıklı arzu yüzündendi.

Bu, Aiden'la cinsel bir şeyi ilk kez başlatışımdı. Genellikle o beni avlar, manipülasyonla bedenime giden yolu açardı.

Belki onu arzulamama sebep olmuştu. Belki ona doyamıyordum.

Belki de onunki gibi cinsel zevklere uyum sağlamıştım.

"Ne yapıyorsun, tatlım?" Sesi normalden daha sertti.

Üzerinde bu etkiye sahip olma hissinin keyfini çıkardım. Bu his, aletini açığa çıkardığımda on kat arttı. Çok sertti, beni işaret ediyordu. İki elimle aletini kavrarken ona baktım.

Boğazından derin bir inleme yükselirken gözleri yarı kapalıydı ancak niyetimi anlayamıyormuş gibi beni çatık kaşlarla izliyordu.

Başta, tek istediğim beni insan içinde becermesini önlemekti. Bütün ilgiyi ona çevirirsem, işe yarayacağını düşünmüştüm. Kontrolü biraz ele aldığımda, idare etmesi daha kolay biri hâline geliyordu.

Yanılmıştım.

Şu an onu elimde tutup yavaşça okşarken, tek istediğim devam etmekti. Kendimi onun daha da derinlerine işleme ihtiyacı vardı.

Daha güçlü.

Daha *sert.*

Böylece bir gün benden kurtulmak isterse, yapamayacaktı. Tıpkı benim de onu aklımdan, kalbimden ve ruhumdan silemeyeceğim gibi.

"Benim için ağzını açacak mısın, tatlım?" diye sordu, gözlerindeki parıltıyla.

Kafamı salladım.

"Beni boğazında daha önce hiç yapmadığın kadar derine alacak mısın?"

Yutkunurken tekrar kafamı salladım.

"Beni boşaltacaksın, değil mi?"

Edepsiz sözleri, karnımın alt tarafının karıncalanmasına neden oluyordu. Konuşması kendi hakkında olsa da pek fark etmiyordu.

Ona sözlerimle yanıt vermek yerine, ağzımı açtım. Aletinin kökünü hâlâ elimle kavrarken, onu alabildiğim kadar ağzıma aldım ve hep yapmamı söylediği gibi sertçe emdim.

Aiden her şeyi sert seviyordu, saksoyu bile.

Parmaklarını saçlarıma dolandı ve tokamı çıkararak, sarı tutamlarımın omuzlarıma düşmesini sağladı.

Boğazından bir inilti yükseldiğinde, erkeksi sesi etrafımızda yankılandı.

Birinin bizi duyabileceği ya da görebileceği fikriyle kalp atışlarım hızlandı. Hızımı artırdım, hareketlerim çılgınca ve düzensizdi.

"Siktir, tatlım," diye homurdandı. "Ağzın da benim. Sadece benim."

Kafamı sallarken, onu yalayıp yutuyordum. Çenem ağrıyordu, sert asfaltta eğilmekten dizlerim de ağrıyordu ama durmadım.

İstesem de duramazdım.

Aiden, ilk defa ritmi kontrol etmem izin veriyordu.

Kalçasını ileri itip saçlarımı kavradı fakat boğazımın arkasına çarpmıyor ya da ağzımı becermiyordu.

Ona dilediğimce zevk vermeme izin veriyordu.

"Bunda gitgide iyileşiyorsun, tatlım." Takdir edici bir sesle homurdandı.

Hızlı hareketlerle devam ettim.

Çok yakındı. Saçımı sertçe kavramasından anlayabiliyordum. Kaslarının gerilmesinden.

Birkaç kez ağzıma girip çıktı ama şiddetli değildi. Orgazma ulaşmaya çalışır gibiydi.

Birkaç damla menisinin tadını aldım.

Aiden hareket etmeyi bıraktı. Sorgulayıcı bir bakışla ona baktım. Aletini ağzımdan çıkardı. Sırtım panikle gerildi. Siktir. Beni yine de becerecek miydi?

Burada?

Elini hâlâ sert olan aletinin etrafına dolasa da beni ayağa kaldırmadı. Boş eliyle yanaklarımı sıktı. "Ağzını aç."

İnanamayarak ona baktım.

"Kahrolası ağzını aç, tatlım."

Ne yapmak istediğinden emin olamayarak ağzımı açtım. Aletini sıvazlamaya devam etti, bir anlığına başka hiçbir şeye odaklanamayacak kadar saf erkekliğiyle büyülenmiştim.

Bir tanrı gibi görünüyordu. Seks tanrısı.

Aletini ağzıma doğru uzattığında, dilimle dudaklarımın her yerine boşaldı.

"Hımm." Şaşkın bir ifadeyle ona baktığımda homurdandı.

O da beni izliyordu ancak daha çok sadist, sahiplenici bir ifadeye sahipti. Ağzıma ve yüzüme boşalmayı bitirdikten sonra bile, metalik gözleri benimkileri delip geçmeye devam ediyordu.

"Yut."

Ağzımı kapatıp dediğini yaptım. Öylece... yuttum. Bir şeyleri yapmamı emretmesi, beni şehvetli ve uyuşmuş hissettiriyordu.

İnsan içinde olmasaydık, beni becermesini bile isteyebilirdim. Siktir. İnsan içinde olsak bile, yine de bunu istiyordum.

Sırtımı arabasına yapıştırıp ben orgazm olana kadar beni sertçe ve hızla becerdiğini neredeyse hayal edebiliyordum.

Bende gerçekten bir sorun vardı.

Aiden, hâlâ menisiyle kaplı olan ağzıma dokundu. Onu dudaklarımın her yerine bulaştırdıktan sonra, başparmağını ağzımdan içeri soktu.

"Şimdi, em."

Onu ağzıma alırken, dilimi başparmağının etrafında döndürüp aletine yaptığım gibi yaladım. Hepsini göz temasını kesmeden yapmıştım. Nedense, fırtınalı gözlerine bakmak yaşadığımız şeye daha fazla samimiyet katıyordu.

Daha fazla bağlantı.

Daha fazla... aidiyet.

"Hımm. Aferin kızıma."

Bu onu daha sert emmeme neden oldu.

Bedenimde neden olduğu yıkımı ya da gözlerindeki coşkulu, mest olmuş bakışı bu kadar sevmem hastalıklıydı. O bakışa bayılıyordum. Hayatım boyunca görmek istiyordum.

Vay canına.

Bu korkutucu bir düşünceydi. Aiden'ı hayatım boyunca istemiyordum. Neden bunu düşünmüştüm ki?

Otoparkta bir motor sesi duyuldu.

Aiden'ın başparmağının ağzımdan çıkmasına izin vererek ayağa kalktım. Tokamı yerden aldım, kıyafetlerimi düzeltirken saçımı at kuyruğu olarak bağladım.

Aiden etkilenmemiş gibi duruyordu. Rahatlıkla aletini pan-

tolonuna soktu, bu kadardı. Bir an sonra o gayet normal görünürken, benim yanaklarım patlamanın eşiğindeydi.

Ceketimdeki peçeteyi alıp ağzımı sildim. Onun tadını hâlâ alıyor olmam, baldırlarımın arasında karıncalanma yarattı.

Aiden bana sokulduğunda ifademi düzeltmeye çalışıyordum. Önümde dikilirken sırıttı. "Islandın mı, tatlım?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Kıyafetlerin üzerindeyken ilginç şeyler yapabilirim."

Utanmalıydım fakat aklımdaki tek soru, ilginç şeylerin neler olduğuydu.

"İşte buradasın."

İkimizin de dikkati, son derece tanıdık ve daha yaşlı birine ait sese doğru döndü.

Jonathan King.

Mercedes'inden indi, üç parçalı koyu kahverengi takım elbise ve siyah deri ayakkabılar giyiyordu. Simsiyah saçları geriye taranmıştı, tamamen rahat görünüyordu.

Refleks olarak Aiden'dan geri çekildim. Jonathan'ın Silver'la yaptığı konuşmayı duyduktan sonra, onun yanında olmak yanlış hissettiriyordu. Aiden'ın yanında olmaya hakkım yokmuş gibi hissettiriyordu.

Hâlâ havuzda süzülüyormuşum, ciğerlerim suyla doluymuş gibiydi.

Çok fazla suyla.

Bize yaklaştığında, Aiden'ın arkasına saklanma güdüsüyle doldum. Aiden'ın neden babasından daha iyi bir şeytan olduğunu düşünmüştüm bilmiyordum.

İkisi de şeytandı, değil mi?

Ben Aiden'ın arkasına saklanamadan, o kolumu kavrayıp beni sertçe yanında tuttu. Aiden'ın yüzü buz gibiydi. Az önceki alaycı ifadesi tamamen kaybolmuştu. Sol gözündeki hafif seğirme olmasaydı, yüzü ifadesiz derdim.

"Elsa." Jonathan, eski arkadaşmışız gibi bana gülümsedi. "İyi misin?"

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Aiden, ben cevap veremeden.

"Sen ve ben bir yere gidiyoruz." Jonathan gülümsedi. "Senin için sorun yoksa tabii, Elsa."

Ne diyeceğimi bilemeyerek kafamı salladım.

"Seninle evde buluşurum." Aiden sakin ve neredeyse ilgisiz tonuyla konuşsa da ondan yükselen gerilimi hissedebiliyordum.

"Benimle geleceksin," dedi Jonathan, tartışmaya kapalı şekilde. "Araban burada kalsın. Biri senin için eve götürür."

Benimle geleceksin.

Kesin bir emirdi. Aiden ona ne yapılacağını söylenesinden hoşlanmadığı için, karşı çıkmasını bekledim. Bunun yerine, beni bıraktı.

Temas kaybıyla birlikte, tuhaf bir soğuk rüzgâr tenimin altına işledi.

Aiden beni bırakmazdı.

Beni asla bırakmazdı.

Şimdi bunu yaptığı için boş hissediyordum.

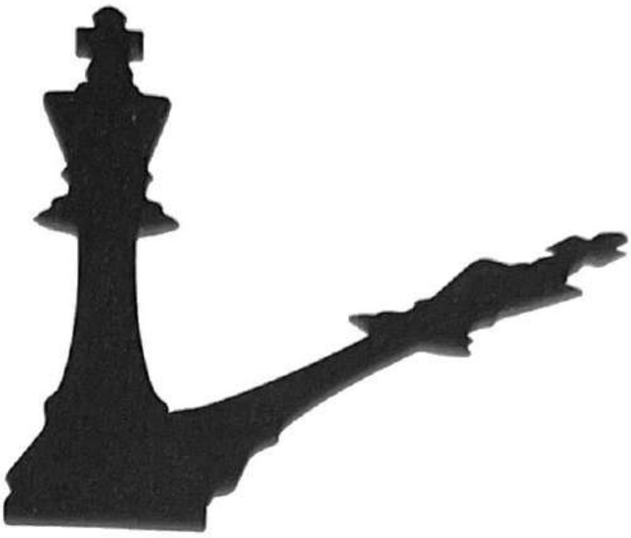
"Mesaj atarım," dedi duygusuzca ve babasının arabasına ilerledi.

Aiden Mercedes'e bindikten sonra Jonathan bana tekrar gülümsedi. Aiden'la birlikte arka koltuğa geçtiği anda samimi ifadesi hemen kayboldu.

Araba okuldan çıkarken göğsümde bir şey kasıldı.

Bununla ilgili içimde kötü bir his vardı.

Çok kötü.

Otuz Birinci Bölüm

Aiden

Arabadaki tek lisan, sessizlikti.

Jonathan telefonuyla uğraşıyordu, muhtemelen işlerini hallediyordu. Bu saatlerde insanların dünyasına gelmesine bile şaşırmıştım.

Öğleden sonraları, genellikle okyanusun diğer tarafındaki iş adamlarıyla Çince konuşuyor olurdu.

Ya da Japonca.

Telefonumu çıkardığımda bir mesaj gördüm.

Elsa: İşin bittiğinde mesaj atar mısın?

Dudaklarıma bir gülümseme yerleşti. Bunu söylediğinde oluşacak kararsız sesini neredeyse duyabiliyordum. Gözlerindeki endişeli bakışı ya da ben giderken saklamaya çalıştığı korkuyu gözden kaçırmamıştım.

Jonathan onu korkutuyordu, sırf bu sebepten dolayı ondan uzak durmasını istiyordum. Bu yüzden onunla isteyerek gitmeyi seçmiştim.

Cevap yazdım.

Aiden: İşim bittiğinde, sana mesaj atmaktan daha fazlasını yapacağım.

Yanıtı hemen geldi.

Elsa: Ne gibi?

Aiden: Başladığım şeyi bitirmek gibi. Bana seks borcun var, tatlım. O kadar derinine girmem gerek ki yarın yürümeyi becereme.

Aiden: Ayrıca bugünkü manzarayı hafızama kazımak için ağzına tekrar boşalmam gerek.

Oysa çoktan hafızama kazınmıştı.

Ağzı menimle doluyken bana bakma şekli, ölene kadar aklımda kalacaktı. Bunu düşündüğümde bile, aletim pantolonumu zorluyordu.

O manzaraya şahit olduğum için, bunu tekrar tekrar yapmam gerekecekti çünkü yeteri kadar alamıyordum.

Konu o olunca yetmiyordu.

Elsa ilk önce tenimin altına sızan bir bağımlılıktı, şimdiyse damarlarımda dolaşıyordu. Onu sistemimden çıkarmak için kanamam gerekiyordu. O zaman bile gideceğinden şüpheliydim.

Mesajlarımı gördü. Ne cevap vereceğini düşünüyormuş gibi noktalar görünüp kayboldu.

Elsa: Bunu yapmana izin veririm.

Kaşımı kaldırdım.

Aiden: Öyle mi?

Elsa: Sen bana hikâye anlattıktan sonra. Seks ve saksodan sonra, bana iki hikâye borçlusun. *göz kırpan emoji*

Hımm. Son zamanlarda daha fazla manipülatif davranıyordu. Beni çok gururlandırıyordu.

Aiden: Pas geçeyim.

Elsa: Ama bugünü tekrarlamayı dört gözle bekliyordum.

Seni küçük baş belası. Ah, çok iyiydi. Oyunumu gittikçe iyi oynuyordu.

Aiden: Şu an seni sertçe becermek istiyorum, tatlım.

Elsa: O da olur.

Ben de aklımla oynayan bu kız da kahrolsun.

Aiden: Her şeyi yapmama izin verir misin?

Elsa: Belki.

Gülümsedim.

"Steel'le mi konuşuyorsun?" Jonathan'ın sesi yüzümdeki gülümsemeyi sildi.

Siktir.

Onun yanı başımda olduğunu unutmuştum, muhtemelen tüm bu süre boyunca beni izliyordu.

Telefonumu cebime koyup ifadesiz bir suratla ona döndüm. "Neden beni okuldan aldın?"

Gözlerini kıstı çünkü görmezden gelinmeyi sevmezdi. "Geldik."

Araba durduğunda, şoför bize aynadan başıyla selam verdi. Camdan dışarı bakarken telefondaki tutuşum sıkılaştı.

Kahrolası Jonathan.

Çam ağaçları, uzakta anıt gibi dikiliyorlardı.

Jonathan kapısını açtı. "Dışarı çık." Gözlerimi kapattım, ardından gitmeden önce derin nefesler aldım.

Elleri, bir asker misali önünde dururken ağaca döndü.

Devasa ağacın ardındaki tepe, beslenmeye hazır büyük bir ağız gibi duruyordu.

Bölge ıssızdı, görünürde hiç insan ya da hayvan yoktu. Jonathan, yoldan geçenlerin bu yolun yakınına gelmediğinden emin olmak için burayı satın almıştı.

Hatta, birinci sınıf güvenlik şirketi tarafından korunuyordu. MI6* ajanı gibi giyinmiş iki görevli, bize başlarını eğerek

*Birleşik Krallık'ın iç güvenlik ve deniz aşırı istihbarat faaliyetleriyle ilgilenen hükümet birimi. –ç.n.

selam verdiler. Biraz ileride, siyah arabalarının önünde duruyorlardı ama duyma mesafesinde değillerdi.

Jonathan onlara selam vermedi ya da varlıklarını tanımadı. Dikkati tamamen ağaçtaydı. Bu ağaç, kabuğundaki çiziklere rağmen son on yıldır ayakta kalmıştı. Bazı şeylerin asla değişmemesi komikti.

Jonathan'ın yanında dikilirken, ellerimi ceplerime soktum.

"Bugünün ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu, bana bakmadan.

"Alicia'nın doğum günü."

"Doğum günün kutlu olsun." Sesi ifadesizdi, hatta soğuk. "Bugün kırk yaşında olacaktın."

Dişlerimi gıcırdatsam da bir şey demedim.

"Alicia burada öldü," diye tekrarladı, sanki ben bunu bilmiyormuşum gibi. Sesi ilgisizdi ancak gözleri tamamen farklı bir şey söylüyordu.

Orada bir yumuşama vardı. Kimseye sunduğunu görmediğim bir şeydi. Lev'e ve vârisi olarak gördüğü bana bile.

İfadesini görmek istemediğim için ağaca döndüm. Jonathan muhtemelen oyunlarından birini oynuyordu, buna düşmeyecektim.

"Seni bulmaya çalışırken öldü," diye devam etti, bıçağı daha derine sokarak. "Yüzünü görmeden öldü. Dört saat, Aiden. Dört kahrolası saat boyunca acı çekti."

"Yakın zamanda sadede gelecek misin?"

Bunu yapmak ona acı veriyormuş gibi gözlerini ağaçtan ayırdı. "Annene biraz saygın olsun ve Steel'le evcilik oynamayı bırak."

"Evcilik oynamıyorum. Ben..."

"Yeter." Sesi soğuk, tartışmaya kapalıydı. "İlişkini bitir. Aşağılayıcı ve can acıtıcı olmasını istiyorum ki bir kabuk olarak hüküm sürsün."

Sol gözüm seğirse de sakin bir tonla sordum. "Ya hiç kabuk hâline gelmezse?"

Elsa'yı yok edebileceğini sanıyorsa, tam bir aptaldı. O tanıdığım en güçlü insandı. Fakat onu yok edememesi, canını acıtamayacağı anlamına gelmiyordu.

"Bırak onu ben düşüneyim. Sadece anlaşmanın kendi tarafını yerine getirmen gerek, Aiden."

Birbirimize aynı gözlerle bakarken sessizlik çöktü. "Yoksa ne olur?"

Bana tepeden bakmak için yaklaştı. "İlişkini bitir dediğimde, bitirirsin. Beni duydun mu?"

Sertliğine aynı şekilde karşılık verdim. "Yoksa ne olur, Jonathan?"

"Yoksa ben bitiririm." Alicia'nın hayaletini görebiliyormuşçasına, bir kez daha ağaca baktıktan sonra arabaya gitti. "Yarına kadar vaktin var."

Onu da taktiklerini de sikeyim. Ben etrafta olduğum sürece, kimse Elsa'yı incitemeyecekti.

Jonathan da buna dahildi.

Arabanın kapısı kapanır kapanmaz, gözlerimi biraz kapatıp ağaca döndüm.

"Belki de haklısın, Alicia. Belki doğmamalıydım, ha?"

Otuz İkinci Bölüm

Elsa

Aiden mesajıma cevap vermedi.

Ödevimi bitirmeye çalışırken bütün gece ayakta kalsam da yaptığım tek şey, deli gibi telefonumu izlemekti. Kaotik düşünceler aynı anda kafama hücum ediyordu, hiçbiri iyi değildi.

Babasıyla gitmiş olmasından nefret ediyordum. Fakat arabaya bindiği anda bana her zamanki edepsizliğiyle mesaj attığında, işlerin yolunda olduğunu düşünmüştüm.

Belki de öyle değildi.

Az önce, eniştem uyumaya gitmeden beni kontrol etmeye gelmişti. Zar zor göz teması kurması gözümden kaçmamıştı. Göz altı morlukları, günlerdir uyumamışçasına belirgindi.

Bunun ardındaki sebep olma olasılığı beni kahrediyordu.

Konuşmalarına kulak misafiri olduğumdan beri teyzemi görmemiştim, bu en iyisiydi. Yanlarında nasıl davranacağımı hâlâ bilmiyordum.

Homurdanarak masamdan kalktım ve kendimi yatağa attım. Aynı paragrafı saatlerdir okuyorken, ders çalışmak boşaydı.

Aiden'ın numarasını açtım.

Elsa: İyi misin?

Mesajı görmesini beklerken dudağımı ısırdım.

Hiçbir şey.

Kahretsin.

Telefonu yastığımın altına atıp gözlerimi kapattım.

Sabaha her şey iyi olacaktı.

Küçük bir el, benim daha küçük elimi çevreliyordu.

Adı anılmaması gereken mi?

Kafamı kaldırıp ona, güzel pantolonuna ve ayakkabılarına baktım. Alnına düşen dağınık saçları ipek gibiydi.

Koyu gözlerindeki parıltıyla bana gülümsedi. Gülümsemesi güneş gibiydi. Nadir olsa da kör ediciydi.

Gülüşünü seviyordum. Beni güvende hissettiriyordu.

Ben neden onun kadar güzel değildim?

Kız olan bendim, değil mi? Adı anılmaması gereken kişiden daha güzel olmam gerekmez miydi?

"Artık ismini söyleyebilir miyim?"

İşaret parmağını ağzının önüne götürdü. "Şşş."

"Şşş," diye tekrarladım, gözlerime yaşlar dolarken. "Annem bunu sevmiyor."

Elimi daha sert kavrarken, beni arka bahçeye yönlendirdi. Çalılar, iki tarafımızda da duvar gibi uzanıyordu.

Babam buraya gelmemden hoşlanmıyordu.

"O canavarlar burada," dedim adı anılmaması gerekene.

"Şşş," derken evi gösterdi.

Annem pencerenin yakınında durmuş, kırmızı rujunu sürüyordu.

"Babam bunu sevmiyor," dedim, onun arkasına saklanırken.

Adı anılmaması gereken, adımlarını hızlandırdı. Ben de elime dolanan eline bakarken onunla gittim.

Bu tanıdıktı.

Güvenli.

Sevindirici.

"Seni özlüyorum." Sesim titredi. "Sensiz yalnızım. Annem bazen o canavarlara gidiyor."

"Şşş." İleriyi işaret etti.

O uzun boyluydu, bu yüzden arkasını görebilmek için yana eğildim. Ayaklarım çimenlere sabitlenirken hızla durdum.

Göl.

Bulanık, kara göl.

"Hayır, hayır..."

"Şşş!"

"Hayır! Oraya gitmeyeceğim. Gitmek istemiyorum!" Çığlık atarken, sesim hıçkırıklarla boğuklaşmıştı.

Kalp atışlarım tavan yaparken, göğsümdeki her şey ağrıyordu. Adı anılmaması gerekenden geri çekilmeye çalışsam da tutuşu sıkılaştı.

İstese de beni bırakamıyor gibiydi.

Hayır, lütfen.

Bulanık göl, kasvetli havanın altında neredeyse siyah görünüyordu. O göl benden her şeyi almıştı.

Her şeyi.

"Eli, lütfen. Bu korkutucu."

Durduğunda, yüzü bulanıklaştı. "Adımı söylememeliydin."

Eli benimkinden kaydı. Onu tutmaya çalışırken, parmaklarım boşlukta kapandı.

Hayır.

Hayır.

O kararlılıkla göle yürürken, gördüğüm tek şey sırtıydı.

"E-Eli?"

Arkasını dönmedi. Kara duman, onu zar zor görebileceğim kadar yuttu. Titrek, küçük ayaklarla ardından koştum. Takılıp neredeyse düşüyordum.

"Eli, G-Geri gel... Gitme, lütfen... Çok ü-üzgünüm... Gitme..."

Sıcak bir şey ayak parmaklarıma dokundu.

Gölün kıyısında durdum.

Kara sular ayaklarımı kaplıyordu, eklemlerim titremeye

başladı. Eli gölün derinliklerine doğru yürüdü. Sadece kafası görünüyordu.

"Eli!" diye seslendim.

Gidip onu kurtarmak istiyordum. Onu geri getirmek istiyordum ancak getirirsem, sudaki canavarlar beni ele geçirecekti.

Canavarlar Eli'yı alıyordu.

"Eli, g-geri gel! Geri gel!"

Kafası suyun altında kayboldu ve yüzeye çıkmadı.

"ELI!!!"

İrkilerek uyandığımda, gözlerimden yaşlar akıyordu.

Eli.

Eli...

Hayır. Hayır. Hayır.

Bu doğru değildi.

Eli gitmedi.

Gitmiş olamazdı.

Midem ağzıma gelince, banyoya koştum. Sert fayansta dizlerimin üstüne düştüm, midemdekileri tuvalete çıkardım. İşim bittikten sonra bile orada kaldım, soluklanıyordum.

Yaşlar gözlerimden ellerime düştü.

"Eli..." Hıçkırdım. "Eli, adı anılmaması gereken kişi."

Adının neden anılmaması gerekiyordu ve neden artık hayatımda değildi?

Kafamı ellerimin arasına aldım, yumruklarımla tekrar tekrar vurdum. Neden hatırlayamıyordum? Lanet olsun, neden hatırlayamıyordum?

Kalbim, yıkıcı bir keder dalgasıyla neredeyse patlayacaktı. Göğsümün kesilip açılması, parçalanması gibiydi. Tek yapabildiğim şey izlemekti.

Tıpkı Eli göle gittiğinde ve ardından gidemediğimde izlediğim gibi.

Eli.

Eli kimdi? Neden bir anda kendimin önemli bir parçası kayıpmış gibi hissediyordum?

"Eli..." İsmi, boğuk bir hıçkırık hâlinde çıktı.

Tenimin altındaki kaşıntı, iğne gibi kollarımla ellerime batıyordu. Ayağa kalkıp ellerimi tekrar tekrar yıkadım. Cildim kırmızı, hassas hâle geldiğinde bile durmadım. Ellerimde çamaşır suyu kullanmak istiyordum.

O bile ellerimi temizlemezdi, değil mi?

Aynadaki dağılmış görüntüme baktım. Saçlarım darmadağınıktı, gözlerim kıpkırmızıydı. Yaşlar, solgun yanaklarımda çizgiler bırakmıştı.

Bu sıradan bir sızı değildi. Süregelen bir sızıydı. Eli, tıpkı annemle babamı sildiğim gibi geçmişimden sildiğim önemli biriydi.

Tıpkı her şeyi sildiğim gibi.

"Senin sorunun ne?" diye fısıldadım yansımama. "Neden normal olamıyorsun?"

Ne var biliyor musun?

Yeter.

Herkesin iyiliğini kendiminkinin önüne koymaktan bıkmıştım. Eniştemle yüzleşecek, bildiği her şeyi anlatmasını isteyecektim. Beni Birmingham'a geri götürmesini isteyecektim.

On yıl boyunca, geçmişimi bilmeden hayatta kalabileceğimi sanmıştım fakat kökler olmadan gelecek de olmazdı. Daima bu duygu fırtınalarına, korkutucu kâbuslara tıkılıp kalacaktım.

Ve keder.

Yıkıcı keder.

Eli'yı düşünürken, güçlükle nefes alabiliyordum. Eniştemin bana Eli'ın kim olduğunu söylemesi gerekiyordu.

Yüzümü yıkayıp kendimi toparladıktan sonra, üniforma-

mı giydim. Odamdan çıkarken telefonumu kontrol etsem de Aiden'dan hâlâ mesaj yoktu.

Kalbim daha da sızlarken, acımı içime attım. Damarlarımda yükselen kararlılıkla odamdan çıktım.

Bugün, korkularımla yüzleşecektim.

Bugün, teyzemle eniştemin yıllardır sakladığı her şeyi öğrenecektim.

Artık bir seçenek değildi. İhtiyaçtı.

Derin nefesler alıp içimdeki tüm cesareti toplayarak, aşağı indim. İlk defa geçmişimle ilgili bir şey öğrenmeyi talep edecektim. Eniştemin anlayışına güveniyordum. Umarım fikrini değiştirmemişti.

"Hemen yukarıda," dedi teyzem gergin bir tonla. "Başka bir yerde konuşalım."

Teyzemin sesinin geldiği oturma odasının köşesindeki merdiven bitiminde durdum. Yani dün gece eve gelmişti.

"Burası her yer kadar iyi."

Bu sesle kaslarım gerildi. Evimde asla duymak istemediğim sesti.

Asla.

Gaipten sesler duyuyor olabilir miydim? Yana eğilerek içeriye göz attım. Şaşkın nefesimi susturmak için elimle ağzımı kapattım. Bu oydu.

Jonathan King.

Kahrolası Jonathan King, oturma odasının baş köşesindeki koltukta oturuyordu. Armani defilesinden fırlamış siyah bir takım elbise giyiyordu. Teyzemle eniştem karşısında oturuyorlardı.

Yan taraftan görsem de teyzemin yüzündeki korkulu ifadeyi, eniştemin hatlarındaki gölgeleri çıkarabiliyordum.

Neler oluyordu?

"Bay King," dedi eniştem, saygılı ve sakin tonuyla. "Lütfen bunu dışarıda yapalım."

"Tam burada yapmayı tercih ederim." Buranın ve içindeki herkesin sahibiymiş gibi son derece rahat görünüyordu.

Aiden'ın sinir bozucu kendine güvenini nereden aldığı belliydi.

"On yıl önceki yardımınız için minnettarız," dedi teyzem. "Fakat size çoktan borcumuzu ödedik."

"Borcunuzu ödediniz mi?" dedi Jonathan kayıtsızca. "Hiçbir şey bir insanının hayatını kurtarmanın borcunu ödeyemez, Bayan Quinn. Elsa'nın kalp ameliyatının parasını vermeseydim, hayatta olacağını sanıyor musunuz?"

Kalp atışlarım hızlandı, göğüs kafesime çarpıyor, kulaklarımda uğulduyordu. Jonathan, ameliyatımın parasını mı ödemişti? Bunu neden yapsındı ki?

"Haklısınız," dedi teyzem hemen. "Durumumuz yoktu. Cömert yardımınızı sunmasaydınız, Elsa bizimle olmazdı."

"Ben cömert bir adam değilim, Bayan Quinn." Jonathan dirseğini kolçağa koydu, eline doğru eğildi. "İş adamıyım. Yalnızca gelecek için yatırım yaptım. Ne de olsa, o Steellerin servetinin varisi."

"Servet falan yok!" Teyzem ayağa fırladı. "Kanla inşa edilmiş o rezil imparatorluğun yakınına bile gitmeyecek."

Steellerin vârisi. İmparatorluk mu?

Suratıma çarpan çok fazla bilgiyle sersemlemiştim. Tekrar kusacak gibi hissediyordum.

Jonathan gülümsedi. "Kanla inşa edilmiş olması, onu daha arzulanır kılıyor. Sizce de öyle değil mi?"

"Benim Elsa'm, o paraya ya da isme yaklaşmayacak. O, Elsa Quinn," diye çıkıştı teyzem.

Eniştem onu oturttu, tekrar ayağa kalkmasını önlemek istercesine elini baldırına koydu. Teyzeminkinden çok daha aklı başında bir ifadeyle Jonathan'a döndü. "O zaman şartsız olduğunu söylemiştiniz."

"Şartsız olduğunu söylemiştim ancak on sekizine girdiğinde geri geleceğimi de söylemiştim."

Teyzemin alt dudağı büzüldü.

"Ne istiyorsunuz, Bay King?" Eniştemin sesi sertleşti. "Çünkü Elsa'yla görüşmeyeceksiniz. Önce beni ezip geçmeniz gerek."

"Kusura bakmayın ama sizi ezip geçmek o kadar da zor olmaz, Bay Quinn."

"Ondan ne istiyorsunuz?" dedi eniştem dişlerinin arasından, tüm tavrından gerilim akıyordu.

"On yıl önce Elsa'nın yaşamasına izin verdim. Şimdi de yaşamasına izin veriyorum ancak damarlarında akan Steel kanını yok etmeye karar verdiğim anda, beni kimse durduramaz." Duraksadı. "Kurtardığım hayatı, hiç düşünmeden bitiririm."

Sırtım dikleşirken, parmaklarım titriyordu.

Kurtardığım hayatı, hiç düşünmeden bitiririm.

Bununla ne kastediyordu?

"Onun, babasıyla hiçbir alakası yok!" diye bağırdı teyzem. "Elsa *o* değil."

"Bundan emin misiniz?" Jonathan'ın bakışları karardı. "Ne de olsa, Elsa babasının uğruna her şeyi feda ettiği Steel prensesi."

"Elsa'yı rahat bırak, yoksa sessiz kalmayacağım." Eniştem alçak sesle konuşsa da tehditkârdı.

"Cesaretini takdir etsem de bana hiçbir şey yapamazsınız, Bay Quinn." Jonathan ayağa kalkıp ceketini ilikledi. "Şimdi izin verirseniz, katılmam gereken bir yönetim kurulu toplantısı var." Bakışları aniden yukarı çevrildi, sanki başından beri dinlediğimi biliyormuş gibi bakışlarımla buluştu.

Dudakları zalim bir sırıtışla kıvrılırken donakaldım, sonra dönüp kapıdan çıktı.

Teyzem de eniştem de onu geçirmedi. Teyzemin yüzü kızarmıştı, eniştem onun dağılmasını önlüyormuşçasına omuzlarını kavramıştı.

Duvarın arkasında kaldım, kalbim milyon parçaya bölünüyordu.

Jonathan'ın dediği her şey, dinmeyecek bir fırtına gibi kafamda dönüyordu. Her şeyi sindirmek için fazlasıyla şaşkın olsam da geçmişimde olan şeyin güzel olmadığını biliyordum.

Güzel olsun ya da olmasın, bu, gerçeği bilmeye dair tek şansımdı. Derin, titrek nefesler alıp oturma odasına girdim.

Önlerinde dikildiğimde, ilk olarak eniştem bana baktı. Hatları endişeyle gerilmişti.

Onlar bir şey diyemeden, hissetmediğim bir sakinlikle konuştum. "Her şeyi duydum. Şimdi, bana geçmişimi anlatmanızı istiyorum."

Otuz Üçüncü Bölüm

Elsa

Eniştem ayağa kalkarken zorla gülümsedi. "Balkabağım, az önce duyduğun şeyler..."

"Gerçek." Sözünü kestim. Eniştemle teyzemin sözünü asla kesmezdim ama bugün farklıydı. "Gerisini de bilmek istiyorum."

"T-Tatlım," dedi teyzem kekeleyerek. "Bu çok uzun zaman önceydi."

"Beni ve annemi terk etmen de uzun zaman önceydi, teyze, değil mi?"

Nefesi kesilirken elleriyle ağzını kapattı.

"Geçen günü sizi duydum." Sesim nötrdü, neredeyse fazla ilgisiz. "Bana bir açıklama borçlusunuz," dedim onlara.

Eniştem geriye doğru sendeleyip teyzemin yanına yığılırken, göğsünden derin bir iç çekiş yükseldi. "Söyle ona."

Teyzem, titreyen parmaklarıyla şakağına dokundu. "H-Hayır."

"Bugünün geleceğini biliyorduk, Blair." Eniştemin çenesi kasıldı. "Hadi söyle ona. Bilmeyi hak ediyor."

"Hayır dedim, Jaxon!"

Bakışlarımı ondan ayırdım, enişteme odaklandım. "Eli kim?"

Gözleri daha önce hiç görmediğim kadar büyüdü. Kalp krizi geçiriyormuş gibiydi.

"Ah, Tanrım." Teyzemin sesi bir hıçkırıkla birlikte çıkmıştı.

Genellikle onları böyle görmemek için her şeyi yapardım ama bugün olmazdı.

"Rüya gördüm, hayır kâbus. Rüyada o, gölde kaybolmadan önce elini tutuyordum." Tenimin altındaki kaşıntı başladı. "O kim?"

"Sadece kâbustu, tatlım," derken teyzem kulağa ikna edici bile gelmiyordu.

"Onlar asla kâbus değildi, teyze. Sızı, acı ve gözyaşları asla kâbus değildi. Kan, çığlıklar ve iniltiler asla kahrolası kâbuslar değillerdi!"

"Başından neler geçti, balkabağım?" Eniştem yenilmiş gibi konuştu, tamamen tükenmiş gibi.

Başımdan ne mi geçmişti?

Bunu bana onların söylemesi gerekiyordu.

"Son kez soruyorum, teyze. Eli da kim?"

"Abindi," dedi eniştem alçak sesle.

Sırt çantamın sapını o kadar sert kavradım ki kopmamasına şaşırdım. "Ö-öldü mü?"

"Hep kâbuslarında gördüğün gölde öldü."

Biri bıçağı almış da doğrudan kusurlu kalbime saplamış gibiydi. Kan kaybediyordum, kimse bunu durduramıyordu.

"N-nasıl?"

Eniştemin gözleri sempatiyle doldu. "Boğuldu, balkabağım. O sırada yalnızca yedi yaşındaydı, senden bir yaş büyüktü."

Hayır.

Eli ölmüş olamazdı. Eli hayatta olmak zorundaydı.

"Yalan söylüyorsun," diye cıyakladım.

Eniştem şüphesiz beni rahatlatmak için ayağa kalkmaya yeltense de elimi kaldırdım. "Hayır. Yanıma gelme. Bunun neden olduğunu öğrenmem gerek." Ayakkabılarını izleyip ileri geri sallanan teyzeme dik dik baktım. "Söyle bana, teyze."

Eniştem onu dürttü. İrkilse de kafasını kaldırmadı.

"Abby'i sevmiştim. Onu gerçekten çok sevmiştim. Baba-

mızın çıkardığı tartışmalara daima göğüs geren utangaç bir kızdı. İçtiğinde tamamen deliriyordu fakat annemin ölümünden sonra daha kötü olmuştu." Teyzem, daima tanıdığım alfa kadın olarak değil de kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi görünürken, ileri geri sallanmaya devam ediyordu.

"Annem, Abby'i müzik kursundan almaya gitti ve ölümüyle sonuçlanan bir kazaya karıştı. Babam bütün sinirini bizden çıkardı, anneme çok benzediği için de özellikle Abby'den. Abby on iki yaşındayken, babam ona annemin yerine onun ölmüş olmasını dilediğini söylemişti." Teyzem gözlerindeki yaşlarla bana baktı. "Babam zalim bir adamdı, Elsie. Sarhoşken, saldırgan ve tehditkârdı. Ben vaktimin çoğunu dışarıda geçirsem de Abby oradaydı. Babam onu –bizi– dövse de yanından ayrılmayı reddediyordu. Cambridge'e burs kazandıktan sonra, benimle gelmesi için yalvarmıştım ama reddetmişti. Ona Birmingham'a, beni yavaşça öldüren bu yere ve beni boğan bir babaya geri dönmeyeceğimi söyledim. Onu tekrar göremeyebileceğimi söyledim ancak fikrini değiştirmedi."

Sonraki sözlerini söylemek için cesaretini topluyormuşçasına, sesli şekilde yutkundu. "Bir sene sonra, babanla düğün fotoğraflarını gönderdi. Mutlu olduğunu ve benim de mutlu olmamı istediğini söyledi. Sonra..." Boğazını temizledi. "Bana ilk çocuğunun fotoğrafını gönderdi, Eli'ın. Ardından da... senin."

"Yine de gelmedin," dedim.

"Birmingham'da travmam vardı, Elsie. Oraya ayak bastığım anda, tek hatırladığım şey içkisini sakladığım için kafama kül tablasını atan babamdı." Kızıl saçını kenara çekerek, solmuş yara izini gösterdi. "Öleceğimi sanana kadar kan kaybettim. Hastaneden ayrıldığımda, eşyalarımı topladım ve Birmingham'a asla geri dönmemeye yemin ettim."

"Ebeveynlerimin evliliğine dair ne biliyorsun?" diye sordum.

"Elsie..."

"Söyle bana, teyze."

"Abby'nin akli dengesi bozuktu." Teyzem iç çekerken, düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi. "Annemizin ölümünden beri, depresyondan ve manik nöbetlerden mustaripti. Babamın ona olan davranışlarıyla daha da kötüleşmişti. Evlendiğinde daha iyiye gidiyor gibi görünüyordu. Daha fazla gülümsüyordu, yavaşça babamın istismarından iyileşiyordu. Ethan onunla ilgileniyordu. O zamanlar, Birmingham'daki en zengin iş adamıydı. Kömür ve çelik fabrikalarının sahibiydi, herkes ondan korkuyordu, babam da dahil. Abby'i artık incitemediği için mutluydum."

"Bir dakika." Elimi kaldırdım. "Ethan mı? Babamın adının John olduğunu sanıyordum."

"Seni, babanın adamlarından saklamak istedik," dedi eniştem.

Babamın adamları mı? Bu ne demekti? "Neden beni onlardan saklamak istediniz?"

"Çünkü seni bizden almak istiyorlar," diye çıkıştı teyzem.

"Blair," dedi eniştem, onu yatıştırarak.

"Daha fazla anlatın," dedim.

"Neyin daha fazlası?" Teyzem kaşlarını çattı.

"Annemin iyileştiğini söyledin ama kötü bir şey oldu, değil mi?"

"Sana söyledim, balkabağım." Eniştem acı içinde görünüyordu. "Eli boğuldu."

Bir hıçkırık teyzemin boğazında tıkandı. "Sonrasında Abby'nin hiç eskisi gibi olduğunu sanmıyorum. Sen altı yaşındaydın, o yedi. O suya girip yüzeye tekrar çıkmadığında, sen kıyıda oynuyordun. Abby, seni uyuyana kadar kollarında nasıl tuttuğunu mektuplarında yazıyordu. Eli'a adı anılmaması gereken kişi demişti çünkü artık sadece seni büyütmeye odaklanmıştı."

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümden çıkacak gibiydi. Şimdi hepsi anlamlı geliyordu. Beni sanki canımı çıkaracakmış kadar sıkarak kollarında tutması. Ürpertici sesiyle bana o şarkıyı söylemesi.

Neden Eli'la olanları hatırlayamıyordum?

Neden rüyama yalnızca bir kere girmişti?

"Peki ya babam?" diye sordum. "O neredeydi?"

"Annene yardım etti." Teyzem burnunu çekerken, gözyaşlarını sildi. "Ya da denedi. Şimdi düşünüyorum da annemin ölümünün babamı mahvettiği gibi, Eli'ın ölümü de onu mahvetmişti."

Sert nefeslerim dışında, odaya sessizlik düştü.

Durmalıydım, az önce öğrendiklerimi sindirmeli ve sorularla geri dönmeliydim. Şimdi bir kez başladığım için, duramıyordum. Doyumsuz bir canavar gibiydim.

"Yangından nasıl sağ çıktım, teyze?"

"Gerçekten bilmiyorum, Elsie." Enişteme bakıp elini eline aldı. "En yakın akraban olduğumuz için bizi aradılar. Seni hastanede yaralı ve çığlık çığlığa bir hâlde bulduk. Bazen, bana vururdun. Dr. Khan, sana anneni hatırlattığım için yaptığını söyledi."

"Yaralı mı?" İnanmayarak onlara bakıyordum. "Kalp sorunum yüzünden ameliyata ihtiyacım olduğunu sanıyordum."

"Kalp sorunun falan yoktu," dedi eniştem.

"Jaxon!" diye bağırdı teyzem.

"Bildiğimiz her şeyi bilmesi gerekiyor, Blair."

"N-Ne demek kalp hastalığı falan yoktu, enişte?" Yaralı bir hayvanmışım gibi nefeslerim derinleşti. "Peki yara izi? Doktor? Randevular?"

"Bunlar gerçek, balkabağım. Kalp ameliyatı oldun ama kalp sorunu yüzünden değildi."

"Nedendi o zaman?"

"Vurulmuştun," dedi acıyla. "İç dokularına hasar verdi, kalp sorunun bu yüzden ortaya çıktı."

Bacaklarım titriyor, ayakta durabilmek için tüm gücüme mal oluyordu. "Kim... Beni kim vurdu?"

"Bilmiyoruz, Elsie." Teyzem ağlıyordu. "Polis bile bilmiyordu. Sadece hayatta kaldığın için mutluyduk."

"Jonathan King bu olaya nasıl dahil oldu?"

Teyzem yanaklarını sildi. "Öylece ortaya çıktı ve bize ameliyatının parasını ödeyeceğini, ona borcumuzu sonra verebileceğimizi söyledi."

"Nedenini hiç söylemedi mi?"

İkisi de kafalarını salladı. "Çaresizdik, balkabağım," dedi eniştem. "Ameliyat için paramız yoktu, baban yeni öldüğü için vasiyetini işleme koyamadık."

"Babamın vasiyeti mi?"

"Baban, Ethan Steel, iş adamıydı." Eniştem ensesini ovdu. "Sen mirası alacak yaşa gelene kadar, servetini büyüten adamlar vardı. Sen Steellerin vârisisin."

"Hayır, değil," diye çıkıştı teyzem, sonra gözleri benimkilerle buluşunca yumuşadı. "Steel imparatorluğu, Jonathan King'in kendisininkini inşa ettiği kadar acımasızca inşa edilmişti. Bunu istemezsin, değil mi? Sen Elsa Quinn'sin, Elsa Steel değil."

Bakışlarım eniştemden ona geçti. Sanki bir bomba bırakacakmışım gibi beni beklentiyle izliyorlardı.

Steel parası ya da soyadı umurumda değildi. Aklımda oynayıp duran tek şey, biri beni suda boğmadan önce annemin o ürpertici ninniyi söylemesiydi.

Annem yalnızdı.

Akli dengesi yerinde değildi.

Yardıma ihtiyacı vardı, kimse ona yardım etmemişti.

"Onu terk ettin," dedim teyzeme, korkutucu bir sakinlikle. "Sana en çok ihtiyacı olduğunda, tek kardeşini terk ettin."

"Elsie, ben..."

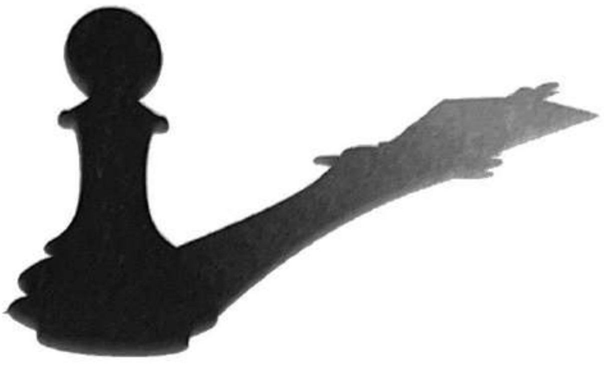
"Günahlarından arınmaya giden yol muyum? Öyle mi?"

"Hayır, Elsa. Seni seviyorum. Sen benim kızımsın."

"Kendi annemi kaybetmek pahasına senin kızın oldum, teyze."

O bir şey diyemeden, sırt çantamı sandalyeye bırakıp kapıdan çıktım.

Sonra koşmaya başladım.

Otuz Dördüncü Bölüm

Elsa

Koştum.

Saatlerce ya da günlerce koştum, emin değildim.

Ciğerlerimde nefes kalmayana kadar koştum.

Her şey bulanıklaşana kadar koştum.

Yağmur üstüme yağıyordu, kıyafetlerimle saçlarımı sırılsıklam ediyordu. Parmaklarım soğuktan kaskatı kesilmişti, ayakkabılarıma su dolmuştu.

Kalp atışlarım her dakika daha korkutucu hâle gelse de durmadım.

Duramazdım.

Ne kadar ağlamak istesem de gözyaşlarım akmadı. Yağmur damlaları, beni yıkıyormuşçasına kafamdan ve yanaklarımdan aşağı akıyordu.

Kendimi geçmişimden aklamamın yolu yoktu.

Her şey geri gelecekti.

Her şey beni ele geçirecekti.

Yutkunarak nefes alsam da ciğerlerime pek bir şey ulaşmadı.

Göğsümde bir canavar vardı; duvarlarımı tırmalayan karanlık, çirkin bir canavar. Özgür bırakılmak isteyen bir canavar. Kâbuslarımdaki canavarlardan biriydi. Beni canlı canlı yiyecek canavar.

Eli'ı alan canavarın ta kendisi. Bu düşünceyle kalbim küt küt attı.

Eli.

Abim Eli. Annem Abigail. Babam Ethan.

Ailem.

Nasıl yüzlerini bile doğru düzgün hatırlayamıyordum? Bulanıklardı. Gölge. Kara duman.

Bunca zamandır, bendeki sorun bu muydu? Kaşıntı, kâbuslar, bütün tetikleyiciler bir şeyleri hatırlamam içindi, değil mi? Öyleyse neden onları hatırlayamıyordum?

Aniden durarak soluklandım. Kalbim düzensiz, korkutucu ritmiyle göğsümde atıyordu.

Jonathan'ın sırf beni büyüdüğümde yok edebilsin diye kurtardığı kalp.

Vurulan kalp.

Beni kim vurmuştu? Kim yedi yaşındaki bir kızı vururdu?

Yağmur, görüşümü bulanıklaştırıyordu. Etrafımdaki binalar, iki tane sonra üç tane görünmeye başladı.

Sert nefesler alarak duvara yaslandım. İyi hissetmiyordum. Kalbim çok hızlı atıyordu. Derince soluk alıp uzun nefesler verdim ama işe yaramıyordu.

Telefonuma uzandım, sonra durdum. Telefonumun içinde olduğu sırt çantasını evde bırakmıştım.

Titreyen ellerimle, saçlarımı geri çektim ve yürümeye çalıştım. Tökezledim, neredeyse düşüyordum. Katı, ıslak parmaklarla duvarı kavradım.

Etrafımı incelesem de muhtemelen yağmur yüzünden ıssızdı. Kulaklarım uğuldarken, gözlerim kapandı. Duvara yaslanıp sert, boğuk nefesler aldım.

"Ağlak bebek." Eli'ın sesi kafamda yankılandı. "Benimle gel."

Kalp atışlarım, korkutucu olmayana kadar yavaşladı ancak normale dönmedi.

"Neden gittin, Eli?" diye fısıldadım, elini bıraktığı altı yaşındaki kız gibi hissediyordum. "Beni neden yalnız bıraktın?"

"Seni yalnız bırakmadım, ağlak bebek. Bir başka Eli geldi."

"Başka Eli mı?"

"Şşş."

Sesi kayboldu, görüntüsü de. Onu yakalamaya çalışsam da dumana dönüştü.

Eli...

Yaşlar gözlerime dolarken yere düştüm. Ya da öyle olduğunu sandım. Biri, beni yere çarpmadan yakaladı. Güçlü kollar beni sarıp yerden kaldırdı.

Güzel kokuyordu.

Güvenli kokuyordu.

"Seni tuttum," diye fısıldadı ses.

Gözlerim kapanırken kendimi bıraktım.

Seni tuttum.

Baş ağrısı, şakaklarıma vurmuştu. Doğrulurken homurdandım. Bir anlığına, nerede olduğumu anlayamayacak kadar sersemlemiştim.

Meet Up.

Gözlerim kocaman açılırken saçımı geriye attım.

Aiden.

Kalbim hızlandı, sonra onun düşüncesiyle büzüldü.

Beni nasıl bulmuştu? Ayrıca, Jonathan'ın bu sabah evimde yaptığı gösteriden sonra neden beni bulsundu ki?

Çıplaklığımı, yalnızca bornoz ve çarşaf örtüyordu. Oda sıcaktı. Neredeyse hoş bir sabah gibi hissettiriyordu.

Neredeyse.

Kapı sessizce açıldı. Onu görme düşüncesiyle omuzlarım gerildi. Varlığı, kalbimle aklımı altüst etmiyormuş gibi davranmıyordum bile. Taşıdığı dumanlar çıkaran bardaktan yayılan sıcak çikolata kokusu, havada dolaşıyordu.

Dağınık saçları ıslak görünüyordu. Koyu renk pantolon ve Elitlerin kraliyet mavisi ceketini giyiyordu.

Üniforması yoktu. Bu, REO'ya gitmeyi düşünmediği anlamına geliyordu. Hiç sorun yokmuşçasına sakin ve soğukkanlıydı, her zamanki gibi görünüyordu.

Sanki bugün hayatım etrafımda parçalanmamış gibiydi.

Hayır. Bugün değildi.

Hayatım, Eli'ın ölümünden beri parçalanıyordu. Son on yılı, böyle değilmiş gibi yaparak geçirmiştim.

"Doktor seni görmeye geldi." Aiden elimi eline aldı, dumanlar çıkan kupayı parmaklarımın arasına yerleştirdi. "Endişe verici olmadığını söyledi ancak kalp doktoruna gidip bazı testler yaptırmalısın."

"Doktor mu?" diye sordum.

"Aile doktorumuz."

Elbette, eve gelen aile doktorları vardı. Sonra ailesinin bahsedilmesiyle, ağzımda acı bir tat kaldı.

"Bugün Jonathan geldi," diye mırıldandım. "Beni istediği gibi yok edebilmek için, çocukken olduğum kalp ameliyatının parasını ödediğini açıkça söyledi. Ah, ayrıca kalp sorunum olmadığını öğrendim. Vurulmuşum."

Aiden iki adım geriledi, yatağın karşısındaki sandalyeye oturdu. Aramıza bilerek mesafe koyduğu ilk seferdi.

Eski Aiden olsaydı, alanımı işgal eder ve istemesem de onu kabul etmemi sağlardı. Yakın olmak, çok iyi kullandığı korkutma yöntemlerinden biriydi.

Belli ki bugün değildi.

Belki de onu şok etmiştim. Yine de Aiden çok zekiydi, genellikle birkaç adım öndeydi. Onu şok etmek mümkün müydü ki?

İfadesiz yüzü hiç yardımcı olmuyordu.

"İç. Sevdiğin gibi yaptım; daha fazla çikolata, daha az süt." Sıcak çikolatayı işaret etti. "İçinin ısınması gerek."

"Jonathan'ın planlarını biliyordun, değil mi?" Bardaktaki tutuşum sıkılaştı. "Lanet olsun, bunca zamandır suç ortağıydın."

"Sıcak çikolatanı iç," diye tekrar etti, sanki ilk seferinde onu duymamışım gibi.

"Kahrolası şeyi içmeyeceğim!" Bardağı hiç de nazik olmayan şekilde komodine koydum. Birkaç sıcak damla tenimi yaksa da önemsemedim.

Canımı en çok yakan şey, karşımda oturan çocuktu.

Aiden'ın benimle sadece Jonathan'ın planı için birlikte olduğu fikriyle kalbim kanıyordu. Nedense, onun ağzından duymam gerekiyordu. Duyarsam, ondan doğru düzgün nefret edebilirdim.

"Söyle. Çok kudretlisin ve yalan söylemezsin, değil mi? O zaman söyle, Aiden! Bunların hepsinin oyun olduğunu söyle." Sandalyesinde kalsa da beni boğazlamak istiyormuş gibi dik dik bana bakıyordu.

Sonra sol gözü seğirdi.

Kaçmalıydım. Geri çekilmeliydim ama yapmadım. Daha doğrusu şansım olmadı.

Aiden ayağa kalktı ve ben ne olduğunu anlayamadan beni yatağa sabitledi. Elleri bileklerimin etrafına dolandı. Kucağıma otururken, ellerimi kafamın üstündeki yatak başlığına yapıştırdı.

"Oyun." Öfkeden köpürüyordu. "Evet, Elsa. Oyundu ama sen kurallara göre oynamayı reddettin."

"Ne kuralları?"

"Benim kurallarım."

Güldüm, sesim keyifsiz ve biraz histerikti. "Senin kuralların mı? Bunlar, tanıştığımız ilk gün söylediğin gibi beni mahvetmeyi de içeriyor mu?"

Hiçbir şey demedi, karanlık gözleri ve simsiyah saçlarıyla tam bir ölüm meleği gibi tepemde durmaya devam etti.

"Onlar senin kuralların mıydı, yoksa Jonathan'ın mıydı?" diye alay ettim. "Çünkü oyunu kontrol eden oymuş gibi duruyor."

"Jonathan beni korkutmuyor, tatlım." Bileklerimdeki tutuşunu sıkılaştırdı. "Seni de korkutmamalı."

Kalbim kanasa da dudak büktüm. "Başka bir oyun mu başlatıyorsun, Aiden? Sırf daha sert düşeyim diye, sana tekrar güvenmemi mi sağlayacaksın? Geçen sefer, Jonathan'ın Silver'a dediği buydu, biliyorsun. Ortada tehlike olmadığını bildiğinde, avın daha sert düştüğünü söylemişti."

"Aramıza girmelerine izin verme. Onları unut."

"Unutayım mı?" diye bağırdım, sinirden gözlerime yaşlar dolarken. "Zaten çok fazla şeyi unuttum, Aiden. Ebeveynlerimi, abimi unuttum. On yıldır kim olduğumu unuttum, bu yüzden bana hiçbir şeyi unutmamamı söyleme! Aslında, bir istisna var. Seninle ilgili her şeyi unutacağım."

"Benimle ilgili her şeyi unutacaksın, ha?" Tonu sakin olsa da ürperticiydi.

"Unutacağım." Kalbim, her sözcükle küt küt atıyordu. "Beni kullandın, benimle dalga geçtin. Zaten mahvolmuş hâldeyim. Artık mutlu musun?"

Dudakları benimkilere yapıştı. Beni nefessiz bırakan bir merhametle, tutkuyla öpüyordu. Bir hıçkırık boğazımda takıldı. Bütün gün tuttuğum yaşlar akmaya başladı.

Ağzımı açmaya ikna etmek istercesine alt dudağımı yaladı. Açıp ne yapacaktım? Senenin başından beri olduğum aptal hâlime devam mı edecektim?

Sırf canımın yanması için ona baştan mı âşık olacaktım?

Alt dudağını ısırdım ancak bu, öpüşünü yalnızca daha da vahşileştirdi.

Saçımı açıp yumruğuna doladı. Dili ağzıma girdi ve benimkini ele geçirdi. Beni ciğerlerimde nefes kalmayana dek öptü.

Sonunda geri çekilip ağzıma doğru hırladı. "Beni unutmak falan yok, tatlım. Anlaşıldı mı?"

"O zaman bana doğruyu söyle, Aiden! Söylemezsen, yemin ederim senden nefret edeceğim."

"Benden nefret edeceksin." Sözcükleri gözdağı verircesine tekrar ederken, saçımı daha sıkı kavradı.

Aiden tehdit edilmeyi sevmezdi ama siktirip gidebilirdi. Beni yeteri kadar tehdit etmişti. Kendi silahıyla vurulmasının vakti gelmişti.

"Senden nefret edeceğim," diye tekrar ettim inançla. "Bir ay, bir yıl ya da on yıl sürmesi umurumda değil ama seni unutacağım."

Sol gözü seğirdi, tam olarak bunu yapmam için bana meydan okuyormuşçasına dik dik baktı. Onu sınamam ve sonuçlarına katlanmam için.

Ben de kaçınmadan ona ters ters baktım. İkimiz de göz temasını kesmediğimiz için hava gerilim doluydu.

Sonsuz kadar hissettiren bir süre boyunca birbirimize baktıktan sonra, beni bıraktı. Ellerim iki yanıma düşse de üstümden inmedi. Yakınlığa ihtiyacı var gibiydi.

Belki. Sadece belki, benim de ihtiyacım vardı.

Aiden'ın ne zaman daima yakınımda olmasına ihtiyaç duyduğum birine dönüştüğünü bilmiyordum.

Olmuştu işte.

Sessiz kaldığı için dizginleri ele almaya karar verdim. "Bana bahsettiğin arkadaşlar Jonathan ve babam, değil mi?"

İş adamları kısmı, ikisinin de akli dengesi bozuk kadınlarla evlenmiş olmaları mantıklı geliyordu. Alicia'yla annem, yalnızca King ve Steel iddiasının bir parçasıydı.

Kafasını salladı.

"Her şeyi mahveden bir iddia olduğunu söylemiştin."

"Bir iş anlaşması," derken Aiden ilk defa bakışlarımla buluşmadı.

Bornozumdaki küçük açıklıktan yara izime bakıyordu. Onu saklamak cazip olsa da akışı durdurmak istemiyordum.

"Ne tür bir iş anlaşması?" diye sordum.

"Kimin o ayın brüt gelirinden daha fazla para elde edeceği üstüne sık sık iddiaya girerlermiş."

"Bu normal görünüyor."

Gözleri yara izimde delik açarken konuştu. "Jonathan, Ethan'ın brüt gelirinin onunkini geçeceğine dair içeriden bilgi almış ve Jonathan kaybetmez. Steel fabrikalarındaki adamına üretimi aksattırdı. Gece yarısı yangın çıkması gerekiyormuş ancak adam işi batırmış. Steellerin kömür fabrikası, gündüz tüm işçiler oradayken yanmaya başlamış. Çok fazla insan ölmüş, fabrikaya feci hasar verilmiş."

"Bu kulağa tanıdık..." Nefesim kesildi. "Büyük Birmingham yangını."

Kafasını salladı.

"Makalede bu olayı okuduğumda, kimse fabrikanın Steel'e ait olduğundan bahsetmemişti. Yerel yangından bahseden yazı bile ebeveynlerimi önemsiz gibi göstermişti. Babamın fabrikalara sahip olduğunu yazmamışlardı. Tamam, tüm yazıyı okumadım. Yine de..."

"Bu Jonathan olmalı. Medyayı istediği gibi kontrol ediyor. Ayrıca, Ethan Steel mahremiyetine önem veren bir adamdı. Jonathan gibi ilgiden hoşlanmazdı."

"Neden baban, hiçbir şeymiş gibi ebeveynlerimin ölümünün üstünü kapatmış? Bir dakika..." Onu geniş gözlerle izledim. "O-onun bununla bir ilgisi mi vardı?"

Kafasını sallarken sakin kaldı. "Jonathan pek çok şey olabilir ama katil değil."

"O zaman neden yangının üstünü kapattı?"

"Çünkü doğrudan büyük Birmingham yangınıyla bağlantılı. Ulusal boyuttaki bir trajedide isminin geçmesini istemedi."

Uzun bir nefes verdi. "Steellerin üretimi engellendiği için, Jonathan o ay kazanmış ancak paradan daha fazlasını kaybetmiş."

"Ne gibi?"

Aiden'ın gözleri, sonunda benimkilerle buluştu ve içindeki bir şey tamamen ölmüş gibi cansızdı.

"Alicia gibi."

Adının geçmesiyle kalbim sızladı. O yalnızca Jonathan'la Ethan'ın oyunundaki bir başka piyondu.

Tıpkı annem gibi.

Tıpkı Aiden gibi.

Tıpkı benim gibi.

Elimi kaldırıp beninin alt tarafındaki teni okşadım. "Onu özlüyor musun?"

"Hayır." İfadesi değişmedi. "Asla dönmeyecek birini özlemenin ne anlamı var?"

Ah.

Alicia aklen dengesiz olsa da içimden bir ses, bana Aiden'ın ona saygı duyduğunu söylüyordu. Alicia, onunla Jonathan arasındaki örüntünün kırılmasıydı. Onun ölümünden beri, Aiden babasının izinden gidiyordu.

"Eskiden felsefe ve psikoloji kitaplarını okurken, beni yanına oturturdu," dedi mesafeli sesiyle. "Tek dinleyicisi bendim."

"Aiden..."

"Ölmeliydi." Çenesi gerildi. "Çok hassastı, Jonathan King ve Ethan Steel gibilerin olduğu bir dünyada hayatta kalamazdı."

"Bu yüzden mi Jonathan gibi oldun?"

"Jonathan gibi olmadım, öyle olmayı seçtim. Alicia gibi insanlar önemsizdir. Biri hayatta kalmak için kral olmalıdır."

Nedense, annesiyle alay ediyormuşçasına konuşmuyordu. Aksine, adını söylediğinde kulağa üzgün geliyordu. Yanaklarını avuçlarıma alırken, ona çekingen bir gülümseme sundum. "Onu özlemen normal."

"Özlemiyorum."

"Ben annemi, babamı, abimi özlüyorum. Onları hatırlamıyorum bile ama özlüyorum. Sanırım onları hep özlüyordum, bu yüzden o kâbusları görüyordum. Onları unutmamın cezası gibiydi."

Sanki ikinci bir kafa çıkaracakmışım gibi dikkatle beni izliyordu. Ya da üçüncü. Bir anda kederle dolduğumda, gözlerim yaşardı. İstesem de bununla savaşamıyordum.

"Bu tuhaf, değil mi?"

Suratı ifadesiz kalsa da eli uzanıp başıboş bir tutamı yüzümden çekti. "İnsanları özlemek tuhaf değil." Saç tutamını parmaklarının arasında döndürdü. "Sanırım seni özledim, bazen."

Ben sözlerinin ardındaki anlamı kavrayamadan, dudakları ödümü koparan bir merhametle benimkilerle buluştu.

Aiden yumuşak davranmazdı. O tamamen kabalıktan, sertlikten ibaretti.

Elini enseme dolayıp beni daha yakınına çekti. Dudaklarımı zorladığında ağzımı açtım. Beni sanki baştan öğreniyormuş gibi yavaşça öptü, çok yavaşça.

Beni kaybetmiş de sonunda tekrar bulmuş gibi.

Bornozun üzerinden mememi avuçlarken, ağzına doğru inledim. Meme uçlarım, kumaşa karşı sertleşti ve gerildi. Yara izimi aklına kazıyormuşçasına, parmağını aşağı yukarı ilerletti.

Gözlerimi kapatıp hücumuna teslim oldum. Aiden tarafından öpülmek kadar ezici, ayaklarımı yerden kesen bir şey yoktu.

Hayır, Aiden tarafından yalnızca öpülmüyordum. Tapılıyordum. Dünyamı alıyor, iznim olmadan yeniden şekillendiriyordu.

Aramıza uzanıp kemerini çözerken, beni öpmeyi bırakmadı. Çok geçmeden girişimi buldu ve yavaşça, çok yavaşça içime girdi. Çok ıslaktım fakat boyutu yüzünden dirençle karşılaştı.

Yüzüme bakmak için ağzımdan biraz geri çekilirken, inilti-leri benimkilerle birleşti.

Küt, küt, küt.

Elimi kalbine koydum. Parmak uçlarımın altındaki çılgın kalp atışıyla dudaklarım aralandı.

Hamleleri yavaş ve neredeyse nazikti, tıpkı ona alışmamı beklediği ilk seferdeki gibi.

Şimdi de ona alışmamı mı bekliyordu?

"Seni özledim, tatlım," diye hırladı dudaklarıma doğru.

Kalbim o kadar yüksek sesle atıyordu ki onu duyabilmeme şaşırıyordum.

"Sen de beni özlediğini söyle." Daha derine girip o noktaya çarparken, yara izimi okşamaya devam etti.

Sözleri söylemek için ağzımı açsam da darbeleri dilimin tutulmasına neden olmuştu. Bu samimiyet beni öldürecekti.

"Söyle," diye homurdandı. Daha derine girmek için bacağımı kaldırdı.

"Seni özledim," derken derinlerimden bir dalga bana çarptı. Etrafında parçalara ayrılıyordum ve, seçim şansım yoktu. Gözlerim yuvalarında dönerken, alt dudağımı dişledim.

Aiden beni tekrar sanki tüm benliğimi içine geçirirmişçesine öptü. Ritmi hızlanıp sertleşirken, beni derinlemesine doldurdu. Hayatım pahasına ona tutunuyormuş gibi tırnaklarım sırtına battı.

Homurdandı ve içimi bir sıcaklık kaplarken, yakışıklı suratının kasılmasını izledim.

İçimden çıktığında, keskin boşluk beni yaraladı. Uzanıp onu tekrar içime almak için cezbediliyordum.

Bunun yerine, kollarımı gövdesine sardım ve yan tarafına sokuldum, kollarımla ellerim etrafına dolanmıştı.

Parmakları saçlarımın arasındaydı, geriye tarıyordu.

Uyanıklıkla uyku arasındaki hayali noktadayken, karanlıkta fısıldadığını duydum. "Birbirimizi bir daha asla özlemeyeceğiz, tatlım."

Otuz Beşinci Bölüm

Elsa

Bir süre sonra, kıyafet seslerine uyandım. Gözlerimi kırpıştırarak uykuyu uzaklaştırdım ve yatakta doğruldum.

Dirseğimi yastığa koyup Aiden'ın giyinmesini izlemek için avucuma yaslandım.

Pantolonunu kaslı futbolcu baldırlarından ve kalçasının V şeklinden yukarı çekişinde son derece erkeksi bir güzellik vardı. İç çamaşırı giymiyordu. Lezizdi.

Bu düşünceyle baldırlarım kasıldı. Bana sırtı dönük olduğu için ön tarafını görememem ne yazıktı.

O tişörtünü alırken, bakışlarım çıplak omuzlarının sert gölgelerine kaydı. Dövmeleri, sanki beni onları yakından izlemem için cezbediyorlarmış gibi damarlarla hareketliydi.

Şehvetli ruh hâlim, çıplak sırtının tam görüntüsüyle aniden durdu. Tişörtü örttüğünde hemen kayboldu ancak görüntü aklımın derinliklerine kazınmıştı.

Tenindeki kırbaç izleri.

Solmuş yara izleri.

Midemi düğümleyen hissi yutkunarak uzaklaştırdım. Aiden yara izlerini göstermezdi. Buna zayıflık diyordu.

Ona tekrar sormamıştım ancak soracaktım. Yalnızca şimdi değildi.

Belki, sadece belki, Aiden'ı anlamaya başlıyordum. Kapalı biri olmasa da zorlanmayı sevmiyordu. Eğer zaman ayırır ve onu iyice tatmin edersem, benim tarafımda olacaktı.

Bilmem gereken her şeyi söyleyecekti. Yapmam gereken tek şey sabırlı olmak, o dengesizken onu kışkırtmayı bırakmaktı. Zaman alacaktı ama oraya varacaktım.

Eninde sonunda.

Ayrıca ona beni de kışkırtmamasını öğretmeliydim.

"Gördüklerini beğendin mi, tatlım?" diyerek arkasını döndü. Koyu gözlerindeki keyifli parıltı, kalbimin tam doğru yerlerine isabet etti.

"Belki." Gülümsedim. "Nereye gidiyorsun?" Parıltı yüzünden gitti, yerini hızla ifadesizliğe bıraktı. "Ne oldu?" Endişe boğazıma sarılmıştı.

"Jonathan'la görüşmem gerek."

Doğruldum. "Gitme."

"Benim için endişeleniyor musun, tatlım?" Sırıttı.

Evet ve Jonathan'ın aramıza girmesini istemiyordum.

"Gitme işte."

"Gitmeliyim, yoksa o buraya gelecek."

"Ah."

Az önceki mutluluk benzeri his kayboldu.

Belli ki Jonathan bana –ya da babama– kinliydi. Aiden onun oğluydu. İş taraf seçmeye geldiğinde, babasının yanında olacaktı ve benim yalnızca canım yanacaktı.

Aiden kararlı ve kendinden emini adımlarla yanıma geldi. Çenemin altına iki parmağını koyarak, beni yüzüne bakmaya zorladı.

"Seni herkesten koruyacağımı söylemiştim." Eğilip yanağıma öpücük kondurdu. "Jonathan da dahil."

Geri çekildiğinde nefesim kesildi. Düşündüğüm şeyi mi söylemişti? Sanırım Aiden, benim için Jonathan'a karşı geleceğini söylemişti. Fakat bu doğru olamazdı, değil mi? Kulaklarımda bir sorun olmalıydı.

"Tekrar söyle," dedim nefes verirken.

"Ben düşmanın değilim, tatlım." Başparmağını alt dudağımda gezdirdi. "Beni düşmanına çevirme."

"Çevirmeyeyim mi?"

"Kimseyi benim önüme koymadığın sürece, önüne kimseyi koymayacağım." Sözlerinin ağırlığıyla sersemlerken, kaos zihnimi ele geçirdi. Telefonunu çıkardı. "Teyzenle enişten beni birkaç kez aradı. Açmadım."

Evden nasıl ayrıldığımı düşününce yüzümü buruşturdum. Saate göre, neredeyse öğleden sonraydı.

Şimdiye kadar arama ekibi kurmuş olmalılardı.

"Senin telefonu..." Hiç düşünmeden telefonunu bana verdiğinde, sözlerim kesildi. Gülümsedim. İhtiyaçlarımla o kadar uyumlu oluyordu ki bu bazen korkutucuydu.

Eniştemin mesaj ekranını bile açmıştı. Hemen yazdım.

Aiden: Ben Elsa, enişte. İyiyim. Lütfen beni aramayı bırakın. Yarın geri geleceğim.

Son bir nefes alıp mesajı gönderdim. Eniştemle teyzem gerçeği benden saklamış olabilirdi ancak onları hayatımdan tamamen çıkarmayacaktım.

Eniştem neredeyse anında cevap verdi.

Jaxon Quinn: Anlıyoruz, balkabağım. Güvende ol, tamam mı?

Gözlerime yaşlar dolsa da mesajlardan çıkıp ana ekrana döndüm. Arka plan resmi ağzımın açık kalmasına neden oldu.

Ronan'ın partisindeki ilk öpücüğümüzdü.

Şaşkınlıkla Aiden'a baktım. "Neden bunu arka plan yaptın?"

"Öyle."

"Senin için değiştireyim."

Telefonu parmaklarımın arasından kaptı ve kaşlarını çatarak cebine koydu. Sanki onu gücendirmiştim. "Hayatta olmaz."

"Senin için o kadar önemli mi?"

"Ölene kadar benim olacağına karar verdiğim gündü."

Bir anlığına, sonsuza dek Aiden'la olmanın nasıl hissettireceğini merak ettim.

Sonsuza dek.

Bu korkutucu bir düşünceydi.

"Sen ne zaman senin olduğuma karar verdin?" Sorusu beni sersemliğimden sıyırdı.

"Öyle bir an olmadı."

"Hımm. Bence yalan söylüyorsun, tatlım. Bence, doktorun önünde Silver'a saldırdığın zamandı."

Yüzüm kızardı. "Hayır, değildi."

"Tam olarak şöyle demiştin: *Aiden'dan uzak dur.* Onu öldürmeye hazırdın." Dudaklarımı büzdüm. Neden her şeyi hatırlamak zorundaydı? Yanağımdan makas aldı. "Surat astığında çok tatlı oluyorsun."

Elini ittim. "Bir yere gitmen gerekmiyor muydu?"

Kıkırdağında sesi rahattı. "Geç kalmam. Knight, Astor ve Reed çok geçmeden burada olurlar."

Şu an yalnız kalmak istemediğimi nereden biliyordu?

"Peki ya Cole?"

"O yok."

"Neden?"

"Öyle." Parmaklarını yanağımda gezdirdi. "Uslu ol."

"Ben hep usluyum."

Aiden somurttu. Aiden gerçekten *somurtmuştu*, sonra kapıya döndü.

"Aiden?" diye seslendim, boğazımdaki yumruyla.

"Efendim, tatlım?" Omzunun üstünden bana baktı.

"Geri gel, tamam mı?"

Gerçek, kalp durduran bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldı. "Senin için daima geri gelirim, tatlım. Sen kraliçesin, piyon değil." Ardından beni kalbimi yerden toplamak için arkasında bırakarak kapıdan çıktı.

Az önce bana kraliçesi olduğumu mu söylemişti? Kalbimin olduğu yeri okşadım.

Yavaş ol, kalbim. Henüz deli olma.

Çok geçti.

Yataktan fırlayıp yıldızlara yumruk atmaya hazırdım.

Yüzüme yerleşen geniş gülümsemeyle banyoya gittim. Duş aldıktan sonra, rafların yanında kot bir elbise ve kazak buldum. Kıyafetlerin üzerinde, Aiden'ın düzgün el yazısıyla bir not vardım.

Bunlar Astrid'in. O ve Lev hep ortalıkta bir şeyler bırakıyorlar. Eminim umursamaz.

Kıyafetleri giyerken kendi kendime gülümsedim. Aiden'a göre, sonuç onun lehineyse kimse umursamazdı.

Giyinmeyi bitirdiğimde mutfağa indim. Çorba ve iki tür salata bulunca şaşırdım. Aralarında Aiden'dan başka bir not daha vardı.

Ye, böylece sonra ben de seni yiyeyim.

Tanrım. Aiden'ın söyledikleri ölümüm olacaktı.

İştah açıcı yemek kokularıyla karnım guruldadı. Oturdum ve çorbayı hızla yedim, sonra doyana kadar salatadan yedim.

Dışarıda hâlâ yağmur yağıyordu. Sular, oturma odasının camından aşağı akarsular oluşturuyordu. Yağmur güzeldi. Babam eskiden beni yağmurda koşmaya çıkarırdı.

Bir dakika. Bunu nereden biliyordum?

Kapı çaldığında irkilerek hayalden uyandım.

Puslu anıyı bir kenara itip ayağa kalktım. Kapıyı açar açmaz, Kim'in kucaklaması tarafından saldırıya uğradım.

"Bugün neredeydin? Seni çok özledim. Kesinlikle sensiz üniversiteye gitmiyorum."

"Merhaba, Kim," derken boynuna doğru gülümsedim, sonra geri çekildim.

"Patates kızartması getirdim." Ronan çantasını işaret etti.

Xander kafasını salladı. "Daha çok onları Margo'dan çaldı."

"*La ferme**, Knight. Sana patates yok." Ronan bana sıkıca sarılabilmek için onu ve Kim'i kenara itti. "İkinci en sevdiğim kız nasıl?"

"İkinci en sevdiğin mi?" Karnını dürttüm.

"Üzgünüm, Ellie. Kalbime önce Kimmy girdi." Ben kollarımı ona dolayıp tekrar ağlamak üzere gibi hissederken, Kim'le birlikte güldük.

Şimdiye dek, arkadaşlıklarına ne kadar ihtiyaç duyduğumu fark etmemiştim. Atlıların desteklerini belli eden tipler olmadıklarını biliyordum, bu yüzden benim için buraya gelmeleri beni minnettar hissettiriyordu.

Ronan arkadaş olarak değil, oyuncu olarak bilinirdi. Ondan gelecek bir kucaklama hafife alınmamalıydı.

"King burada!" Xander bağırdığında, Ronan irkilerek geri çekildi.

Xander kahkahaya boğuldu. Ronan onun kafasına vurup, arkalarından gelen Kim'in eşliğinde onu oturma odasına sürükledi.

Kapıyı kapatmaya yeltenirken güldüm. Başka biri içeri geldiğinde durdum.

"Merhaba, Elsa." Cole bana cana yakın gülümsemesini sundu.

"Ah, Cole." Aiden onun gelmeyeceğini söylememiş miydi?

"Beni gördüğüne şaşırmış gibisin."

"Hayır. Burada olduğun için memnunum."

Gerçekten öyleydim. Cole'un etrafında daima daha rahat hissetmiştim. Ronan'la Xander beni güldürse de Cole'un sakinliğinde etrafındaki herkesi yatıştıran bir şey vardı.

Aiden'ınki gibi tehditkâr bir sakinlik değildi. Bilge, rahatlatıcı bir sakinlikti.

Hepimiz oturma odasına gittik. Ronan'la Xander şakayla kavga ediyordu, Cole onları ayırmaya gitti.

* Fransızca: Kapa çeneni -ç.n.

İçecek bir şeyler bulmak için buzdolabına baktım.

Kim dirseklerini karşımdaki tezgâha koyarak bana katıldı. Etrafını izlerken gözlerinde bir parıltı vardı. "Demek Meet Up burası. REO'dakilerin konuşmasıyla efsaneleşmiş bir yer. Bu kadar... sakinleştirici olacağını beklemiyordum."

"Evet." Meyve suyu şişelerini çıkarıp tezgâha koydum.

"Neler oluyor, Ellie?" Kim tezgâhın yanından geçip elimi eline aldı. "King iyi hissetmediğini, yanına gelmemiz gerektiğini söyledi. Ödümü kopardı. Geçen seferki gibi bir şey oldu sandım."

Alt dudağımı ısırdım. "Geçmişimle alakalı."

İki kez göz kırptı. "Geçmişin mi?"

"Sana hepsini anlatacağım. Yalnızca şimdi değil." Oturma odasındaki kargaşayı işaret ettim. "Sonra, tamam mı?"

Bana sarıldı. "Seni seviyorum. Ne zaman hazırsan, ben daima yanındayım."

"Beni ağlatma, Kim."

"Birlikte ağlayabiliriz."

Kollarımı onun etrafına dolayıp, uzun süre öyle kaldım.

"Ah, bir kişi için daha yeriniz var mı?" Ronan'ın sesi anı böldü.

Ayrıldığımızda, Xander'la Ronan'ı bizi izlerken bulduk. Xander ters ters bakıyordu, Kim'e, bana değil. Ronan aptal gibi sırıtıyordu. "Benim için durmayın. Devam edin, *Mesdemoiselles**."

Bu, Xander'ın onun kafasına şaplak atmasına sebep oldu.

"Ah, bu ne içindi, pislik?" Xander'a saldırmak üzereydi. Xander sıvışıp buzdolabına ilerledi. Meyve suyunu görmezden gelip bira aldı.

"Kaptan Levi'ın burada alkol bulunduracağını biliyordum."

"Bunu yapan King," diye düzeltti Cole, kendi birasını alırken.

* Fransızca: Hanımlar. –ç.n.

"Ellie." Ronan kolunu omzuma attı, beni herkesin gittiği oturma odasına götürdü. "Geçen sefer yaptığım üçlü seks önerisini hatırlıyor musun?"

Güldüm. "Hatırlıyorum."

"Katılımcılar hakkındaki fikrimi değiştirdim ve harika bir plan buldum. King'in suyuna uyku hapı atıp ondan kurtulacağız. Sonra üçlü seks sen, ben ve Kimmy'le olacak." Kaşlarını oynattı. "Dahice, değil mi?"

"Aiden'ın bir noktada uyanacağını biliyorsun, değil mi?"

"Beni öldürse bile buna değer." Duraksadı. "*Alors?**"

"Bilmiyorum."

"Of. Sanırım yalnızca ben ve Kimmy olacağız. Senin kaybın, Ellie."

"Rüyanda görürsün, pislik." Xander içeri giderken, Ronan'a omuz attı.

"Aiden'ı ilaçla uyutmak istiyorsan, ilacı alkollü bir içeceğe koyduğunda daha etkili olur." Kafamı kaldırdığımda, Ronan'la Xander beni meraklı gözlerle izliyordu. "Sadece söylüyorum."

"King'in içtiğini gördün mü hiç?" Xander, koltukta gözle görülür şekilde kaskatı kesilen Kim'in yanına kendini attı.

Doğru. Aiden içmiyordu. "Neden içki içmiyor?"

"Ona yakışan bir şey olmadığını düşünüyor," dedi Cole yanımdan.

"Ki o bir uzaylı olduğu için, bu normal." Ronan, Xander'la Kim'in arasına girdi, kolunu Kim'in omzuna doladı. "Öyle değil mi, Kimmy?"

Kim gülümsese de uzlaşmadan çok rahatlamadan dolayı gibi görünüyordu.

"Ne demek bir uzaylı?" diye ortaya sordum ancak Cole'a baktım. Nedense, Aiden hakkındaki düşüncelerini bilmek istiyordum.

---

* Fransızca: Ne diyorsun? –ç.n.

"Hiç sormayacaksın sandım!" Ronan orta sehpanın üstüne sıçradı. "İlk olarak, aramızda bekaretini en son kaybeden oydu. Ben ilktim. Övünmek gibi olmasın. Aramızdaki en büyük ikinci kişi, hadi ama."

"En büyük kim?" Kim, Xander'dan uzaklaşıp koltuğun kenarına yaklaştı.

"O ben oluyorum," dedi Cole. "Sonra King, Knight ve Astor."

"Amaaa." Ronan başparmağıyla kendini işaret etti. "Bekaretini ilk ben kaybettim. Tekrar diyorum, övünmek gibi olmasın ama hepsini geride bıraktım. Aiden'la Cole'un gey olduğunu sanıyordum, ta ki sapıklıklarını görene kadar."

"Kes sesini, Astor," diye azarladı Cole.

İlgim gün yüzüne çıkmıştı. "Hayır, anlat bize. Neden gey olduklarını düşündün?"

"Öncelikle, hiç önümüzde seks yapmadılar. Hiç kızlarla takılmaya çalışmadılar. Sana söylüyorum, cinsel anlamda ölülerdi. Ama sikleri, soyunma odasının duşlarında yeterince iyi görünüyordu. Eh, benimki kadar iyi olmasalar da."

"Onları gözetledin mi?" diye sordum inanamayarak.

"*Mais bien sûr**. Dostlarımı kollamalıydım. King'e bir iki erkeği becerip nasıl hissettireceğine bakmasını bile söyledim. Seks yaptığı sürece, sıkıntı değildi."

Kendi kendime gülümsedim. Ona gey pornosunu bu yüzden göndermiş olmalıydı.

"Sonra onu üçlü seks yaparken bastım ve fikrimi değiştirdim."

Gözlerim kocaman oldu. "Üçlü seks mi?"

"Sıradan bir üçlü de değildi. Sapıkça bir üçlüydü. Kız yatağa bağlanmış, gözleri kapatılmış ve ağzına bir şey tıkılmış hâldeydi."

Vay canına. Aiden bundan hiç bahsetmemişti. Benim de sorduğum yoktu. Yeşil canavar kafasını gösterdi ancak en masum tonumla sordum. "Kimdi o?"

---

* Fransızca: Elbette. –ç.n.

"Bilmiyorum. Oda karanlıktı. Gri saçları falan vardı. Yalnızca King'in onu bağladığı kısmı gördüm. Kaptan'a sor, üçlü seksteki üçüncü oydu."

Dikkatim aniden Cole'a dönerken, nasıl hissedeceğimden emin değildim. Yanımda dikiliyordu, suratı ifadesizdi. Cole, Aiden ve başka bir kızla üçlü yapmıştı. Kızın kim olduğunu bilmemek beni yiyip bitiriyordu.

"Kapa çeneni, Astor," dedi Cole, öfkeden çok bıkkınlıkla.

"Ne? Katılmadığım için hâlâ canım yanıyor."

"Kafayı bulmuştun," diye belirtti Xander.

"Sanki Kaptan'la Aiden, sapıklıklarına birini alet ederlerdi de." Parmağını Xander'a doğru uzattı. "Sen kafayı bulmamıştın, neden katılmadın?"

"İlgilenmiyordum."

"Yani biliyordun ve bana söylemedin? Neden hep dışlanıyorum?"

Xander ona yastık fırlattı. "Sır tutma konusunda berbat olduğun için dışlanıyorsun."

"Hayır, değilim!" Ronan yastığı geri attı, tekrar didişmeye başladılar.

Kim meyve suyunu yudumlarken, onları gülümseyerek izliyordu. Ona katılmak üzereydim ki Cole eğilip fısıldadı. "Konuşabilir miyiz?"

İsteği beni şaşırtsa da kafamı salladım. "Elbette."

Sağdaki kapıyı işaret etti. Arka girişe doğru onu takip ettim. Cole kapıyı arkamızdan kapatırken, Xander'la Ronan'ın atışma sesleri sustu.

Soğuk hava saçlarımı geriye doğru savurdu. Ahşap verandaya çıkarken kazağıma sarındım. Yere sabitlenmiş masanın etrafında üç sandalye vardı. Uzakta yağmur yağıyor, manzarayı bulanıklaştırıyordu.

Görünürdeki tek şey, uzun çam ağaçlarıydı. Demek arka kapı, ormana açılıyordu. Cole sandalyelerden birine oturdu.

Karşısında otururken, kollarımı ovuşturdum.

"Üzgünüm." Cole ceketini çıkarıp bana verdi. "Burası soğuk."

Ceketini gülümseyerek kabul ettim, omuzlarıma attım. Tarçın ve pahalı duş jeli kokuyordu. Sıcaktı. Tıpkı Cole gibi. Yine de kabul etmeliydim ki Ronan'ın bahsettiği 'sapıkça şeylere' ilgi duyacağını hiç düşünmezdim.

Sessiz tipler, gerçekten de en çılgın olanlardı.

Beni acınası göstermeyecek olsa hem onun hem de Aiden'ın ilgisini çeken gizemli kızın kim olduğunu sorardım.

Bir dakika. Belki de birden fazla gizemli kız vardı.

Üçlü seks yapmayı alışkanlık hâline getirmişler miydi?

"Ne hakkında konuşmak istiyordun?" dedim yerine.

"Direkt konuya gireceğim."

"Peki."

"Aiden, Xander ve ben, çocukken kaçırıldık."

Nefesim kesilirken, parmaklarımı kucağımda birleştirdim. "K-kaçırıldınız mı?"

Pantolonundan sigara paketi çıkarıp bir tane yaktı. Dumanı üflerken, nikotin havayı doldurdu. Cole'un sigara içtiğini hiç görmemiştim. Bu bir ilkti.

"Yedi yaşındaydık, sekize girmek üzereydik." Sigarasını içine çekti. "Normalde ilkokuldan eve aynı arabayla dönmezdik fakat o gün, Xan ve ben Aiden'la arabaya binmiştik. Şoför onların adamıydı. Bizi pusuya düşürdükleri ıssız bir yere götürdü. Siyah bir minibüs, maskeli üç adam vardı. Gerisi malum."

"Ne demek gerisi malum?"

Bakışları benimkilerle buluşurken, sigarayı başparmağı ve işaret parmağının arasında tutuyordu. "Gözlerimiz bağlanmış hâlde bir depoya götürüldük. Emin değilim ama saatler ya da günler gibi gelen bir süre boyunca ayrı kaldık. Sonra bir baktım, terk edilmiş bir yere atılmışım. Ailemin fidye falan ödediğini sandım. Xander da benzer, terk edilmiş bir yere atılmıştı."

"Peki ya Aiden?"

Kafasını yavaşça salladı. "Biz sonunda eve gittiğimizde, Xander'la benim iki gün alıkoyulduğumuzu öğrendik."

"Aiden?"

"On gün boyunca kayıptı."

"Neden? Jonathan fidyeyi ödememiş mi?" Tek oğlu kaçırılmışken, hiçbir şey yapmadan durmuş olamazdı. O kadar da kalpsiz olamazdı.

"Sorun da bu." Cole'un gözleri, yeşilin korkutucu bir tonuna büründü. "Bizi kaçıranlar, hiçbirimiz için fidye istemedi."

Bu tuhaftı. Hayır. Bu dehşet vericiydi. Fidye istemeyi düşünmüyorlarsa, neden zengin çocukları kaçırmışlardı?

"A-Aiden yolunu mu kaybetti? O yüzden mi daha uzun süre kayıptı?"

Lütfen bana durumun bu olduğunu söyle, lütfen.

"Bilmiyorum." Sigarasını tekrar içine çekti. "King o zaman olanlar hakkında konuşmuyor, üçümüzün arasında bile."

"Nasıl bulundu?"

"Jonathan onu buldu. Nasıl bilmiyorum ama buldu."

Cole'u dikkatle izliyordum. "Bunu bana neden söylüyorsun?"

"Bilmeyi hak ediyorsun ve King sana asla söylemezdi."

"Neden şimdi? Neden daha önce söylemedin?"

Sigarayı yere atıp ayakkabısının altında ezerken gülümsedi. "Çünkü King beni istemediğim bir şeye zorladı, bir şeylere zorlanmaktan hoşlanmam."

Bu ne demekti? Onunla Aiden arasında bir sorun mu vardı?

"Seninle hiçbir ilgisi yok, Elsa. İyisin." O ayağa kalkarken, sandalye zemin ahşaba sürtündü. "Belki de onun için fazla iyi."

Ne diyeceğimi bilemeyerek bir süre onu izledim. Hâlâ çaresizce duyduklarımı sindirmeye çalışıyordum.

Levi'ın imalarına uyuyordu. Aiden'ı değiştiren şeyin sadece Alicia'nın ölümü olmadığını söylemişti, başka bir şey de vardı.

Kaçırılma gibi.

Kamçı izleri, yaraları şimdi aklıma yatıyordu.

"Bilmen gereken başka bir şey daha var." Cole'un sesiyle kafamı kaldırdım.

"Aiden senden saklıyordu..."

Arka girişin kapısı gürültüyle açıldı. Xander orada dikilmiş, kıstığı gözleriyle ikimizi izliyordu. "Sen ne halt ettin, Nash?"

"Onun hamlesine karşılık verdim."

"Suratını mahvetmesine hazır olsan iyi edersin," diye hırladı Xander.

"King beni korkutmuyor, Knight." Onu itip yanından geçti. "Artık hiçbir şey korkutmuyor."

Sonra içeri gitti.

Xander bana beceriksizce gülümsedi, o zaman bile gamzeleri görünüyordu. "Az önce duyduklarını unutma imkânın var mı?"

Kafamı iki kez salladım.

"Kahrolası Nash ve kindar kıçı." Kendi kendine mırıldandı. "King'e o küçük sürtüğü kışkırtmamasını söyledim ve onun..."

"Hey, Xander."

"Evet?"

"Beni arabayla bırakabilir misin? Bir yere gitmem gerek."

Otuz Altıncı Bölüm

Aiden

"Görüşmelerimiz sık bir hâle geliyor." Ağırlığımı, Jonathan'ın ana ofisindeki koltuğa bıraktım. "İki günde iki kez. Neredeyse rekor." Ceketinin düğmelerini açarak karşıma oturdu. Kristal bir satranç tahtası, yaklaşan savaşımızın şahidi olarak aramızdaki sehpada duruyordu.

Jonathan'ın ofisi çok büyüktü, devasa pencereler neredeyse Londra'nın tamamını gösteriyordu. Deri koltuklarıyla masası simsiyahtı.

Bu sabah Elsa'nın evinde yaptığı gösteriden sonra yüzünde galip bir ifade olacağını düşünsem de hesapçı görünüyordu.

Bu da işinin bitmediği anlamına geliyordu. Kafası başka bir plan tasarlıyordu, bu defa daha acımasız olacaktı.

Kısacası Jonathan kazanmazsa, istediğini elde etmek için her şeyi yok ederdi.

Elsa'nın ortadan kalkmasını istiyordu. Ya da daha çok ailesinin isminin varoluştan silinmesini istiyordu.

"Onu yanında tutuyorsun." Beyaz şahı eline alıp parmaklarının arasında döndürdü.

"Beni izlemen şaşırtıcı değil." Dirseklerimi dizlerime yasladım. "Bunca zamandır Elsa'yı da mı izliyordun?"

Gözlerini kıstı. "İzleniyor mu?"

Elsa, üzerinde hep gözler hissettiğinden bahsetmişti. Onu bayılmak üzereyken bulduğumda, bunu doğrulamıştım. Siyah bir Mercedes, Meet Up'a giden yolun neredeyse tamamında bizi takip etmişti. Sadece şerit değiştirdiğimde, ortadan kaybolmuşlardı.

Bunun Jonathan'ın kontrol manyağı tarafı olduğuna emindim ama o değilse, o zaman Elsa'yı kim izliyordu?

"İstediğini yaptın. Şimdi, geri çekil."

Kahkaha attı, sesi yüksek ve keyifsizdi. "Sen kim olduğunu sanıyorsun da bana geri çekilmemi söylüyorsun, Aiden? Varlığının sebebi benim."

Bunu söyleyeceğini biliyordum. Siyah şahı parmaklarımın arasına aldım. "O zamanla sen ve ben karşı karşıya geleceğiz, Jonathan."

Dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. "Ben daima kazanırım."

"Bu kez değil, King."

Bu savaştan ölü çıkmam umurumda olmazdı, Jonathan'ın Elsa'yı almasına izin vermeyecektim. Jonathan'la ben aynı safta başlamıştık. Steel isminden geriye kalan her şeyi yok etmeye kararlıydı, bu da Elsa oluyordu.

Onu duygusal olarak zayıflatıp kırmak istiyordu, böylece babasının şirketindeki yerini alarak başa geçtiğinde işe yaramaz olacaktı. Zayıf bir zihinle, Jonathan ona baskı yapabilir ve Steellerin imparatorluğunu ele geçirebilirdi. Ki bu da onun kafasında, intikamın en büyük şekliydi. Ethan Alicia'yı almıştı, o da Elsa'yı ve şirketi alacaktı.

Bunların hepsini çok geç fark etmiştim.

Jonathan, oyuna on yıl önce başlamıştı.

Bana Elsa'dan hiç bahsetmemişti. Durup bana onun bir yerlerde hayatta olduğunu söylememişti.

Bunun yerine, King Enterprises'ı kullanarak büyük iş fırsatları sunup onun vasilerini yakın tutmuş ve bu şansı Elsa'nın gözünün önünde olması için kullanmıştı.

Sonra doğru vakitte, yeğeni için iyi bir eğitimi ne kadar istediğini bildiği teyzesine bir çalışanı aracılığıyla Royal Elite okulunu önermişti.

Onu tekrar gördüğüm gün, Jonathan'ı zaferle gülümserken bulmuştum. Savaşı başladığı için mutluydu. Onu buraya getirirken benden izin almamıştı. Beni hazırlamamıştı bile.

Rakip gafil avlandığında, onunla başa çıkmak daha kolaydır bu taktiği kullanmayı çok severdi. Satrançta. İşte. Hayatta. Açıkçası, her yerde.

Elsa'nın REO'ya ayak bastığı günden beri, Jonathan'la ben tahtanın aynı tarafında oynuyorduk. Ta ki ben ona dokunana kadar. Tadına bakana kadar. Onda kaybolana kadar.

Elsa'nın benim olduğuna ve başka kimsenin olmadığına karar verdiğim an, Jonathan'ın tahtasındaki piyon olmayı bırakmıştı. Evet, benimkinde piyondu. Evet, satranç tahtasının benim olan tarafına düşme konusunda seçeneği yoktu.

Anlamadığı şey şuydu ki; benim piyonum olmak, Jonathan'ınki olmaktan çok daha iyiydi.

Onu incitmek istemiyordum, en azından o anlamda değil. Ama Jonathan? Jonathan onu ateşe verir, küle dönüşmesini izlerdi.

Elsa şanslıydı. Tenimin altına işleyip varlığımın ayrılmaz bir parçası olduğu için çok *şanslıydı*. Doğrusunu bilmeseydim, kendisini kurtarmak için beni kendine bağladığından bile şüphelenirdim.

"Fikrini değiştirmek için bir şansın daha var." Jonathan kaşını kaldırdı. "Kullan onu."

İkinci şans vermezdi, bu zahmete girmesi birçok şey söylüyordu.

Artık önemli değildi. Tarafımı çoktan seçmiştim. Onunki değildi.

Şahımı tahtanın başına vurdum. "Oyun iki şahla başlar, Jonathan."

Şahıyla vezirimi* vurdu. "Ama yalnızca biriyle biter."

Ayağa kalkmadan önce vezirimi düzelttim. Onu yıkamayacaktı. Ben iş başındayken olmazdı.

Telefonumdan mesaj sesi geldi.

Knight: Nash, kaçırılmayla ilgili Elsa'ya karşı çenesini tutamadı. Elsa, onu psikiyatristine bırakmamı istedi. Bekleme odasındayım.

Telefonun etrafındaki tutuşum sıkılaştı. Kahrolası Nash. Onu mahvedecektim.

Queens'in numarasını açıp mesaj yazdım.

Aiden: Nash, atletizm takımındaki Johansson'ı becerdi.

Cevap hemen geldi.

Queens: Ne diyorsun sen?

Aiden: Bilmen gerektiğini düşündüm.

Kapıya doğru giderken gülümsedim. Bu, ona benimle uğraşmamayı öğretirdi. Savaş istiyorsa, savaş alacaktı.

"O bir Steel, Aiden. Yıkım, kanlarında var," diye seslendi Jonathan ardımdan.

Dursam da arkamı dönmedim. "Bizim de."

"Senin korkunç geçmişini hatırladığında, seni hâlâ seveceğini mi sanıyorsun?"

Sol gözüm seğirdi ancak arkamı dönerken geçmesini bekledim. "Alicia, canavar olduğunu öğrendikten sonra bile seni sevdi."

Kendi vezirini düşürürken yüzü soldu. Satranç taşının tahtaya çarpma sesi, boş ofiste yankılandı. "İkimiz de bunun onun için nasıl sonlandığını biliyoruz."

---

*Yazar karakterlerin soyadlarının satranç taşlarındaki anlamını kullanarak gönderme yapmıştır. –ç.n.

Otuz Yedinci Bölüm

Elsa

Uzuvlarımı kaplayan ter, alnımı boncuk boncuk kaplamıştı. Nefeslerim kesik kesik ve kontrolden çıkmış hâldeydi. Kapalı gözlerimin ardı çok karanlıktı.

"Basamakları görüyor musun?" diye sordu Dr. Khan karşı taraftan.

"Aynı kahrolası basamaklar. Görünürde eski, ahşap bir kapı var. İkinci Dünya Savaşı filmlerinde göreceğiniz bir şeye benziyor."

"Devam et," diye ısrar etti.

Omuzlarım gerilse de korkuya odaklanmak için durmadım. Gerçeğe olan susamışlığım düşünüldüğünde, korku geçiciydi. O bodrum katında ne olduğunu, şimdi her şeyden çok merak ediyordum.

Dr. Khan'a artık kendimi engellemediğimi söylemiştim. Bu defa hatırlayacağımı. Eli'ı, ebeveynlerimi hatırlayacaktım. *Her şeyi* hatırlayacaktım.

Basamakları inerken nefeslerim yavaşladı. Attığım her adımla ışık soluyordu. Gölgeler kararak, etrafımda kara bir sis oluşturuyordu.

O canavarların tenime karşı fısıldadığını, sırtımı tırmaladığını hissedebiliyordum.

Geldiğin yere dön.

Buraya ait değilsin.

Hayır. Burası evimdi, tam olarak ait olduğum yerdi.

Derin, titrek bir nefesle ilerlemeye devam ettim. Odaklandığım tek şey, eski bodrum kapısıydı.

Orada önemli bir şey vardı. Gerçek gibi bir şey. Gerçeklerin sizi özgür bıraktığını söylemezler miydi?

"Yavaşla ve düşünmeyi bırak." Dr. Khan'ın sesi alçalmıştı. "Yavaşla ve düşünmeyi bırak. Yavaşla ve düşünmeyi bırak... Kendini tamamen bırak."

Kapının önünde duruyordum fakat ben değildim. Ellerimi yüzüme götürdüm, küçük ellerdi. Ayaklarımla bedenim de küçüktü. Başımın tepesi, kapı koluna zar zor yetişiyordu.

Yedi yaşındaki hâlimdi. Her şeyi silen kişi.

Bir elimde anahtarlar sallanırken, diğerinde lamba vardı. Anahtarları annemden çalmıştım. Kırmızı rujunu sürüp uyumaya gitmişti, yani buraya gelmeyecekti.

Anahtarlar şıngırdadı, onunla birlikte nefesim de titredi.

Bu, anahtarları annemden ilk çalışımdı. Kızacaktı ama ona kırmızı gül verdiğimde kızgın olmayı bırakacaktı.

Kulağımı kapıya yapıştırdım.

Tekrar oradaydı. İnleme.

Hımmm.

Hımmm...

Hımm... Hımm...

Kalbim, sanki o canavarlar tarafından sıkılıyormuş gibi acıyla doldu.

Adı anılmaması gereken kişi cennete gittiği için bodrumdan böyle sesler duyuyordum.

Babam buraya bir daha asla inmememi söylemişti.

Reg amcam 'benim iyiliğim' için olduğunu söylemişti. 'Benim iyiliğimin' ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Geçen ay, annem beni buralarda dolaşırken bulmuştu ve kamçısıyla sırtıma vurmuştu.

Bunu babama söylememiştim çünkü annemle kavga ederdi. kavga etmelerinden hoşlanmıyordum. O yüzden buraya gelmeyi bırakmıştım. Annemin bana kızmasını istemiyordum. Babamın da anneme kızmasını istemiyordum.

Fakat bugün farklıydı.

Eskiden, o iniltiler ortadan kaybolmadan önce sadece bir gün kalırdı. Bu inlemeler, üç gündür devam ediyordu.

Üç koca gün.

O canavarlar, adı anılmaması gerekene yaptıkları gibi bir şey yapıyor olmalılardı. Başka birilerini daha karanlık sulara çekiyor, onları geri vermiyorlardı.

"Eli," diye fısıldadım etrafımı incelerken.

Annem, onun adını söylememden hoşlanmıyordu. Söylediğimde, beni göle götürüyordu. Adını söylemeyi kestiğimde bile, beni hâlâ bazen göle götürürdü.

Gölün suyundan, içindeki canavarlardan nefret ediyordum.

Eli'ı özlüyordum. Eskiden birlikte oynardık, sonra o adı anılmaması gereken kişi olmuştu.

Geceleri yalnız kaldığımda, onu unutmamak için adını mırıldanıyordum.

Babam, Eli'ın cennete gittiğini söylemişti. Bazen Eli'dan nefret ediyordum. Sürekli bir yerlere gideceğiz deyip durmuş ama beni yanında götürmemişti.

Anneme Eli'ın yanına cennete gitmek istediğimi söylediğimde, beni göle götürüp yüzdürmüştü.

Yüzmekten nefret ediyordum. Annem tamamen beyaz giyindiğinde, gözlerindeki canavarlardan nefret ediyordum.

Arkama son kez bakarak parmak uçlarımda ilerledim ve anahtarı deliğe sokup çevirdim. Kapı gıcırdadığında, kalbim atmayı bıraktı.

Gıcırdamayı bırak, seni aptal.

İçeri girerken lambayı daha sıkı kavradım.

İniltiler sustu.

Her şey durdu.

Kapıya yapışmış hâlde kaldım, elimin tersiyle burnumu kapattım. Çiş ve kusmuk gibi kokuyordu. Iyy. Bu pisliği kim yapmıştı?

Lambayı kullanarak bodrumda ilerledim. Daha önce buraya hiç gelmemiştim. Hiç penceresi yoktu, taştan duvarlarıyla mağaraya benziyordu.

İlerideki sağ köşede bir şey tıkırdadı.

Nefesim kesilirken, ışığı oraya çevirdim.

Olduğum yerde kalakaldım. Ellerim titreyerek, ışığın da titremesine sebep oldu.

Köşede, Eli kadar uzun bir oğlan vardı. Saçları Eli'ınki gibi koyuydu. Gömleğiyle pantolonunda kir lekeleri vardı. Ayak bileğini saran kelepçe, duvardan sallanan zincire bağlıydı.

Gümüş renkli bant ağzını o kadar sertçe kapatmıştı ki acı verici görünüyordu.

Lambanın ışığıyla gözlerini kıstı. Sonra yavaşça. Çok yavaşça gözlerini açtı.

Koyu gözler.

Metalik gözler.

Eli'ın gözlerine benziyorlardı.

Yavaş hareketlerle ona yaklaştım. "Sen Eli mısın?"

Bir şey söylemedi. Kısa mesafede durup onu dikkatle izledim. O, Eli olmasa da çok güzel görünüyordu. Onunla arkadaş olmak istiyordum.

Yüzü pisliğe bulanmıştı. Elbisemin cebine uzanıp mendilimi çıkardım. Bu hep üzerimde taşıdığım mendil, babamın hediyesiydi ama sorun değildi. Sonra yıkayabilirdim.

Oğlana yaklaştım. Kelepçenin bileğinde yarattığı kırmızı izleri görünce kalbim sıkıştı.

Ona erişebileceğim bir mesafeye geldiğimde, irkilerek geri çekildi.

Üzerinde güzel bir ben bulunan gözlerinin yan tarafını sildim. Hareketsiz kalırken, her an saldırabilirmiş gibi dikkatle beni izliyordu.

"Benim adım Elsa. Seninki ne?" Kaşlarımı çattım. "Bir dakika. Ağzında bant var."

Yavaşça bandı ağzından söktüm.

Yüzünü buruşturduktan sonra kuru dudaklarını yaladı. Ben mendille yüzünün yan tarafını silerken, bakışları bir anlığına benimkilerle buluştu.

Elimi sertçe kavradı. Nefesim kesilirken, mendil kirli zemine düştü.

Eli'ın ikizi hırıltılı, ürpertici bir sesle fısıldadı. "Bana yardım et."

Otuz Sekizinci Bölüm

Aiden

Knight, Elsa'yı Meet Up'a geri götürdüğüne dair mesaj attığında, benimle dalga geçtiğini sandım.

O, Nash kadar kindar olmasa da hâlâ Reed'e sarılmam ve onu Elsa'ya karşı kullandığım her sefer yüzünden kin tutuyordu.

Eve girdiğimde saat beş civarıydı. Kapkaranlıktı.

Elsa dışındaki herkes gitmişti.

Evin içinde duyulan tek şey, yağmurun sesiydi.

Yavaş adımlarla üst kata çıktım. Şerefsiz Nash, Elsa'ya henüz bilmemesi gereken bir şey söyledikten sonra, Elsa'nın neden psikiyatristine gittiğini bilmiyordum ancak içimden bir ses bunun iyiye işaret olmadığını söylüyordu.

Karanlık odaya girer girmez, banyodan gelen su sesini duydum. Sessiz adımlarla kapıya yaklaştım ve iterek açtım. Düğmeye bastığımda beyaz ışık banyoyu doldurdu.

Elsa gözlerini kısmadı ya da hareket etmedi. Kapkaranlık bir banyoda durduğunun farkında bile değilmiş gibiydi.

Ellerini suyun altında tekrar tekrar ovalıyordu. İfadesi sakin, neredeyse huzurluydu.

Onun ifadesine çok benziyordu.

Bu ifadeyi Elsa'nın suratında görmekten nefret etmiştim. Benim Elsa'm, başka birinin sönük versiyonu değildi. Sinir bozucu inatçılığı ve kırılgan masumiyetiyle Elsa sadece kendisiydi.

Elsa, o kadın *değildi.*

Elleri kızarmıştı ki bu da bir süredir bunu yapıyor olduğu anlamına geliyordu.

"Elsa," diye seslendim.

Sanki yokmuşum gibi, bana dikkat etmedi. Ellerini ovmaya, ovmaya ve *ovmaya* devam etti. Bu hızla giderse, ellerini kanatacaktı.

Yanına gidip kolunu kavradım.

Beni iterek ellerini tekrar musluğun altına soktu. "Kirliler. Onları temizlemem gerek."

"Kirli değiller, Elsa." Onu tekrar çekmeye çalışsam da kollarımdan sıyrıldı. Ona izin verdim. Herhangi bir zorlama, onda tam tersi etki yaratacaktı.

"Seni gördüm," diye fısıldadı.

"Beni gördün," diye tekrar ettim, nereye varacağından emin olamayarak.

"Bodrumda zincirliydin. Bileğindeki yara izinin sebebi o." Alt dudağı titrerken, ovalaması daha agresif bir hâl aldı. "Bunu yapan annem miydi babam mı?"

Sol gözüm seğirdi.

Hatırlıyordu.

Sonunda hatırlıyordu.

"Hayır. Söyleme," deyiverdi. "Sanırım biliyorum. Jonathan, Ethan'ın fabrikasını yaktığında; babam Jonathan'a siktiri çekmek için seni kaçırmış olmalı. Cole ve Xander yanlışlıkla alıkoyulmuştu, o yüzden neredeyse hemen salıverildiler ve kaçıran adamlar da hiç fidye istemedi. Ethan'ın paraya ihtiyacı yoktu. Sadece Jonathan'ı en çok acıtacak yerden vurmak istedi."

Sessiz kaldım. Hatırlıyorsa, diğer her şey anlam kazanmaya başlayacaktı. Noktaları birleştirecek kadar akıllıydı.

"Ama seni alıkoyan babam değildi, değil mi?" *Ovala. Ovala. Ovala.* "Annemdi. En kötüsü de Eli'ın ölümünden beri, bodrumda tuttuğu ilk çocuk sen değildin. Genellikle, bir günden sonra ortadan kaybolurlardı. Uzun süre tuttuğu tek çocuk

sendin." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı düştü, üst dudağındaki damlaya takıldı. "O kadar incittiği tek çocuk sendin."

Yüzüm aynı kaldı. Bugünün geleceğini biliyordum. Elsa'nın hatırlayacağını bilsem de boğuk sesini duymak ve onun yıkılmamaya çalışmasını izlemek, sandığımdan çok daha fazla canımı yakıyordu.

Onu kollarıma almak istiyordum.

Korumak istiyordum.

Bana izin vereceğinden şüpheliydim.

"Onun karbon kopyasıyım." Sonunda ellerini ovalamayı bıraksa da elleri suyun altında kaldı.

Gözleri benimkilerle buluştu. O elektrik mavi, *masmavi* gözler.

Sanki ben onu on yıl önce bıraktığımdan beri aağlıyormuş gibi, gözyaşlarıyla dolu ve kırmızıydılar.

"Nasıl suratıma bakabiliyorsun?" Sesi zar zor duyulan bir fısıltıydı.

"Sana söyledim," diye mırıldandım. "Sen bir hayalettin."

"REO'daki ilk günümde bana bakınca annemi gördün, değil mi?" Kelimeleri söylemek istemiyormuş gibi sesi çatladı.

Görmüştüm. Bazen, kendini kaybettiğinde onu görüyordum ama bir kere bile onu başkasıyla karıştırmamıştım.

Bu Elsa'ydı.

Benim Elsa'm.

Gerekirse, hayaletlerle savaşarak onları Elsa'dan uzaklaştıracaktım.

"A-Annem ne yaptı, Aiden?" Elleriyle bacakları titriyordu. Adrenalin patlaması sonrası kendine geliyormuşçasına, tamamen titriyordu.

"Yapma."

"Neyi yapmayayım?"

"Soru sorma. Şimdi olmaz." Islak ellerini suyun altından çekip ellerime aldım. "Seni hissetmek istiyorum, Elsa. Kendimi, senin bana yaptığın gibi teninin derinliklerine kazımak istiyorum."

"Nasıl?" Hıçkırarak ağlıyor, kelimelerle boğuşuyordu. "Ben şu an kendimden nefret ederken, beni nasıl isteyebilirsin?"

"Kendinden nefret edebilirsin, yine de seni isterim, tatlım." Onu kendime çekip kalçasını kavradım. "Seni koruyacağımı söylemiştim, unuttun mu?"

Kırgın mavi gözleriyle bana baktı. Bu bakış, kalbimi yerinden söküp onun ayaklarının önüne sermek istememe neden oluyordu. Beni ailesinin bodrumunda ilk kez gördüğünde, bana sunduğu bakışın aynısıydı. Onu o evde son kez gördüğümdeki bakışın. Bu oydu. Annesi değildi.

Elsa, daima hayatını yöneten canavarlardan farklı olmuştu. Bazen onlar gibi olabiliyordu ama içten içe, değişmemişti. Benim gibi olmamıştı.

Kalçalarını kullanarak, onu sırtı duvara çarpana kadar ittim. "Seni istiyorum. Sana ihtiyacım var. Hayatımda ihtiyaç duyacağım tek kişi sensin."

"Aiden..." Islak, kızarmış elleri saçlarımda kayboldu. "Ü-üzgünüm. Çok üzgünüm."

"Ben de, tatlım." Çünkü onu Jonathan'la, ikimizin de kaybedebileceği bir savaşın ortasına koymuştum.

Eğer onunla birlikte düşeceksem öyle olsun, düşecektim. Çoktan Elsa'nın benim olduğuna karar vermiştim, kimse benim olanla uğraşamazdı.

"Bana unuttur," diye fısıldadı, gözleri hâlâ yaşlarla parlarken bacakları titriyordu.

Davete ihtiyacım bile yoktu. Elbisesini kaldırıp pantolonumu indirdim. Ben içine girerken, bacaklarını etrafıma doladı.

Siktirrr.

Onun içinde olma hissine asla doymayacak, doyamayacaktım.

Uyuşturucu dozuydu.

Ait olma hissiydi.

Yıllarca ayrı kaldıktan sonra kendinden bir parça bulmaktı.

Elsa bir lanetti, aynı zamanda da bana anlam ifade eden tek şeydi.

Ben içine girerken çıkardığı titrek iniltiler doğrudan kalbi-

me gidiyordu. Hiç ses çıkarmamak istiyormuş gibi alt dudağını ısırıyordu.

"Kendini bırak," diye hırladım kulağının yakınında. "Benimleyken kendini tutmana gerek yok."

"Bu çok hastalıklı. Çok yanlış." Her sözcüğüyle beni daha sert kavradı. Hastalıklı ve yanlış olsa da beni hâlâ her zerresiyle istiyordu.

Hızım arttı ve o sevdiği noktaya tekrar tekrar çarptım. Haykırırken, bana canı pahasına tutunuyordu. "Ah, Tanrım, Aiden!"

Onun tanrısı.

Bunun kulağa nasıl geldiğinden daima hoşlanmıştım. Onun tanrısı olmak, alabileceğim en güzel hediyeydi.

Karşı çıkmayı bırakın, o nefes alamayana kadar içine girip çıktım. Etrafımda parçalara ayrılırken, ben de hemen ardından boşaldım. Kollarımda gevşedi; sert nefesler alırken, başı boynumda saklanıyordu. Bana böyle sarmaş dolaş uyuyakalacak kadar güvenmesini seviyordum.

Beni artık tehdit olarak görmüyordu.

Benim de onu görmediğim gibi.

O hâlâ etrafıma sarılı hâldeyken, onu yatak odasına taşıyıp yatağa yatırdım. Ceketimi çıkarmak için doğrulduğumda, beni gömleğimden yakaladı.

Kahrolmuştum.

Gözlerindeki yalvarışla kahrolmuştum.

Ceketi bir kenara atıp yanına kıvrıldım. Başını omzuma koyarken, kollarıyla bacaklarını bana doladı.

Benim Elsa'm.

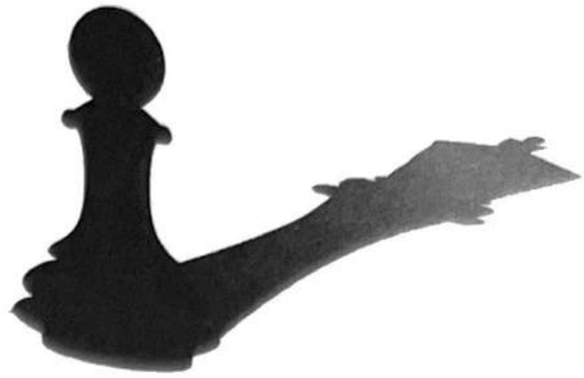
O benimdi.

Kahrolası benim.

Bunu kimse değiştiremeyecekti.

O bile.

Nefesleri düzene girdi, uyuduğunu sandım ancak mırıldandı. "Seni seviyorum, Aiden. Sanırım hep sevdim."

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Elsa

"B-Baba?"

Küçük ayaklarım kayarak durdu.

Kan.

Babam, kan gölünün içinde yatıyordu.

Ona yaklaşırken kulaklarım çınlıyordu. "B-Baba! Eli gibi beni bırakmayacağına söz vermiştin."

"Benim için bir şey yapmana ihtiyacım var, tatlım."

"Ne olursa, babacığım."

"Koş. Yapabildiğin kadar hızlı."

"Hayır," diyerek hıçkırdım. "Seni bırakmayacağım."

"Koş!"

"Baba!"

"KOŞ!"

Arkamdan bir patırtı geldi, sert eller saçlarımı kavradı.

Hareket etmiyordu. Babam hareket etmiyordu.

Gözlerini aç. Bana beni sevdiğini söyle. Eli'ın yanına gitme. Sana daha fazla ihtiyacım var.

"Baba!"

Gözlerim bir anda açılırken, göğsüm sertçe inip kalkıyordu. Yan tarafımda yatıyordum, alnımda terler birikmişti.

Babam.

Ah, Tanrım. Babam.

O yangında ölmemiş miydi? O zaman nasıl kanla çevrili olabilirdi? Yoksa bu yalnızca benim hayal ürünüm müydü? Hayır. Boğazıma sarılan keder, hayali olamazdı.

Gözyaşlarım akmak üzereydi ancak arkamdan bana sarılan ağırlığı tanıdığımda, onları tuttum.

Aiden'ın bacağı benimkine dolanmıştı, kolu sıkıca karnıma sarılmıştı. Boştaki eli, sırtımda şekiller çiziyordu. Küvete girdiğimizde ya da seks sonramızda çizdiği her zamanki şekillerdi.

Pencereden gelen ışığa baktım. Güneş ışınları içeri sızıyordu. Yağmur sonrası güneş. Fırtına sonrası güzellik.

Aiden bana dokundukça, sıcaklığına daha çok çekiliyordum. Dile getirilmeyen duygularına. Koşulsuz kabullenişine.

Büyünün bozulmasından korkarak, arkamı dönmedim. Dünün sonrasında onunla yüzleşemeyeceğim için arkamı dönmedim.

Hayatımın geri kalanı boyunca, onunla tamamen yüzleşebileceğimi sanmıyordum.

Benim zorbam ve işkencecim olan Aiden, ebeveynlerimin kurbanıydı. O zamanlar küçük bir çocuktu. Dağınık siyah saçlı, masum gri gözlü, küçük bir çocuk.

Masumluğu o bodrumda işkenceye uğramış, eve dönüp de annesinin öldüğünü görünce öldürülmüştü.

O bodrumda bana anormal hisler veren bir şey vardı. Tenimi karıncalandıran bir şey. Orada bir parçasını kaybetmişti. Kahretsin, ben de orada bir parçamı kaybetmişim gibi hissediyordum.

Yalnızca bunu hatırlamıyordum.

Aiden benim gibi değildi. Hafızasını silmemişti. Her şeyi hatırlıyordu.

Her. Bir. Şeyi.

Orada ona neler olabileceğini düşününce, ürperdim.

Dr. Khan'ın ofisinden ayrıldığımdan beri kalbim bomboştu. Çöküşün eşiğindeydim.

Birmingham'a gidip ebeveynlerimin mezarında dikilmek ve onlara bağırmak istiyordum. Ölü bedenlerini tekmeleyip bana hayatımı geri vermelerini söylemek istiyordum. Fakat bu faydasızdı. Kimse, çoktan çalınan bir şeyi bana geri vermeyecekti. Tıpkı hiçbir şeyin Aiden'ın kaybettiklerini geri getirmeyeceği gibi.

O bana dokundukça kalbim daha çok sızlasa da durmasını istemiyordum. Acı çekiyor olsam bile, asla durmasını istemiyordum.

Kanlar içinde olsam bile.

Hatırlamam on yılımı almıştı, üstelik her şeyi de hatırlamıyordum.

Aiden, on yıldır bu acıyla yaşıyordu. İki yıldır yüzümü görüyor, annemin ona yaptıklarını hatırlıyordu. Bana, benden nefret ediyormuş gibi bakmasına şaşırmamalıydı. Beni mahvetmek istemesine şaşırmamalıydı.

Jonathan'ın dedikleri artık anlamlı geliyordu. Dolaylı yoldan olsa da ebeveynlerim Alicia'yı öldürmüştü.

Aiden kaçırıldıktan sonra onu aramaya çıkmıştı ancak kaza yapmış, oğlunu bir daha görememişti.

Aiden annesini kaybetmişti.

Hepsi annemle babam yüzündendi.

Nefeslerim derinleşirken, gözyaşlarına boğulmamak için elimden geleni yaptım.

Dün nasıl onu sevdiğimi söyleyebilmiştim? Yüzümü her gördüğünde acı çeken birine, bunu nasıl söyleyebilirdim? Benim sorunum neydi?

Sırtımdaki çizimlere odaklandım. Aynı örüntüyü tekrarlıyormuş gibiydi.

Bir dakika. O...?

Steel.

Sırtıma soyadımı tekrar tekrar yazıyordu. Bunca zamandır yazdığı şey bu muydu?

Yaşlarla dolan gözlerimi kapatırken alt dudağımı ısırdım. Beni bıraktığında yerimde kaldım, kafamı hafifçe çarşaflara gizledim.

Aiden'ın sıcaklığı sırtımdan ayrıldı. O ayağa kalkarken, şilte hareket etti.

"Hadi, tatlım. Uyan." Sesi, bütün gece uyumamış gibi tamamen kendindeydi, belki de uyumamıştı.

Kafamı yavaşça çarşaftan kaldırıp ona döndüm.

Sıcak bir parıltıyla bana gülümsüyordu. "Doğum günün kutlu olsun, tatlım."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Binlerce kelime ve özür serbest kalmak için savaşsa da söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

Olan biten her şeyden sonra nasıl doğum günümü kutlayabilirdi?

Kahretsin. Üstelik ben bile doğum günüm olduğunu unutmuştum.

"Benimle aşağıda buluş."

Beklemeden kapıdan çıktı. Onu göğsümdeki ezici sızıyla izledim.

Çok fazlaydı.

Bu acı. Bu yanma.

Elimi yara izimin üstüne koyup tırnaklarımı etime batırdım. Kahretsin, canım yanıyordu.

Neden böyle olmak zorundaydı?

Kendime çekidüzen verdikten sonra, bir şeyin üzerime atlayacağından korkar gibi basamakları yavaşça indim.

Aiden'ı ceketini giyerken buldum. Beni görünce koltuğun üstünden Elitelerin bir başka ceketini alıp omuzlarıma koydu. Ceketin içinde kaybolsam da Aiden gibi kokuyordu. Temiz ve sıcak.

Tokamı çıkarıp saçlarımı karıştırdı, omuzlarımın iki yanına düşmesine izin verdi.

"Hımm. Benim numaram üzerinde iyi görünüyor, tatlım." Başını yana eğdi. "Ne daha iyi olurdu, biliyor musun? Maçlarımdan birini izlemek için bunu giymen."

Ne diyeceğimi bilemeyerek ona baktım. Her şey yolundaymış gibi mi davranıyordu? Bunu nasıl yaptığına dair bir fikrim yoktu. Özgürlüğü ve kendine güveni sayesinde olmalıydı.

Bugünlük, yalnızca bugünlük; ben de özgür olmak istiyordum. Her şey yolundaymış gibi geçmişin karanlığına rağmen Aiden'la birlikteymişim gibi yapmak istiyordum.

Ne de olsa doğum günümdü.

Ona sırıttım. "Hâlâ ikna olmadım."

"Bir şey bulacağım." Parmaklarını benimkilere geçirdi. "Hadi."

Büyük bir yemek kabını aldı, sonra arka kapıdan çıktık. Evi çevreleyen ağaçların arasından geçerken, eli hâlâ benimkine dolanmıştı. Burası tam olarak bir ormandı.

Yol boyunca, büyük elindeki küçük elimi izledim ve onunla olmanın ne kadar güvenli hissettirdiğini düşünmeden edemedim.

O bodrumdaki gibi. Karanlık ve kötü kokulu olsa da birbirimize dokunduğumuz anda nefeslerimiz sakinleşmişti.

Yüzü, dün hiçbir şey yaşanmamış gibi normaldi.

İskelesi olan bir gölün önünde durduk, ileride birkaç eski tekne vardı. Sanki beni buraya boğmaya getirmiş gibi bakışlarım Aiden'la göl arasında gidip geliyordu.

Bir dakika. Beni o yüzden mi buraya getirmişti?

"B-Burada ne yapıyoruz?"

"Yemek yiyoruz." Ağacın dibine oturmam için beni yere çekti ve yemek kabını açtı.

Titreyerek yerimde sabit kaldım. "Burayı sevmedim."

Kabın içinden kızarmış ekmek, meyve suyu ve hazırlamaya ne zaman vakit bulduğunu bilmediğim bir sürü yiyecek çıkardı.

"Geri gidelim," diye yalvardım, gölle doğrudan göz teması kurmaktan kaçınırken.

Yemeği işaret etti. "Ne kadar hızlı yersen, eve o kadar hızlı gideriz ve sana doğum günü hediyeni veririm."

Sonunda bakışlarımı gölden ayırıp ona odaklandım. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Bunu mu?" Bana üzerinde reçel olan kızarmış bir ekmek verdi. "Sadece sana kahvaltı hazırladım."

Ekmeği ondan aldım. Yerde dikkatle oturuyordum, sanki altımdan oynayacak da kendimi gölün içinde bulacak gibiydim.

Ekmekten çekingen ısırıklar alırken, Aiden beni izliyordu. Önümde göl kılığına girmiş bir şeytan varken, yemek yemek zordu.

Eli, böyle bir yerde ölmüştü.

Kardeşimi, gölün canavarına kayıp vermiştim.

Kusma ihtiyacı bana saldırıyordu.

"Alicia eskiden bana burada kitap okurdu," dedi Aiden, yavaşça yumurtasını çiğnerken.

"Öyle mi?"

"Burayı severdi. İnsanlardan, dikkat dağılmasından uzaktı. Vaktimizin çoğunu burada geçirdik."

"Jonathan size katılır mıydı?"

"Bazen. İş dünyasından ayrılmayı sevmiyor."

Ekmek lokmamı yuttum, onu yakından inceliyordum. "Burada Alicia'yla başka neler yaptın?"

"Piknik yapardık, genellikle kitap okurduk." Sırıttı. "Sonra da yüzerdik."

Yumurtalarını bırakıp ayağa kalktığında, kızarmış ekmek neredeyse elimden düşecekti. Birkaç saniyede, soyunup üzerinde yalnızca siyah iç çamaşırıyla kaldı.

Gözlerim büyüdüğünde, sebebi sadece güzel fiziği değildi. O iskeleye doğru geri bir adım atarken, korku beni ele geçirmişti.

Gökyüzü bile karardı. Bu sabahki güneş kaybolmuştu. İleride devasa bulutlar görünüyordu.

"N-Ne yapıyorsun?" Ağzım açık şekilde ona baktım.

"Yüzeceğim."

"Ama hava buz gibi!"

Asimetrik sırıtışıyla güldü. "Eğlenceli, değil mi?"

"Aiden, yapma!" Son kelimemde sesim titremişti.

"Katılmak ister misin?" Göz kırptı.

"Asla olmaz."

"Hadi, istediğini biliyorsun."

Şiddetle kafamı salladım.

"Sen bilirsin." Omuz silkti ve ben bir şey diyemeden, arkasını dönüp göle daldı.

Ekmek, titreyen parmaklarımın arasından düştü.

Aiden suyun altında her kaybolduğunda, kaslarım kilitleniyordu. Nefes almayı kesiyor, yalnızca o yüzeye çıktığında soluklanıyordum.

"Bana katıl!" Sırıttı. Tamamen ıslak, egzotik ve... canlıydı.

Şu an canlıydı.

Fakat ya Eli'ın peşine düştükleri gibi, göldeki canavarlar Aiden'ın da peşine düşseydi? Ya...

Bu sesi susturdum. "Sudan çık, Aiden."

Suyun altına dalıp duruyordu, yan ve sırtüstü yüzüyordu. O suda kaldıkça, daha fazla titriyordum. Terler alnımda birikmiş, kaşlarımı kaplamıştı.

"Sudan çık!" Ses etrafımızda yankılandı.

O, Eli değildi. *Eli değildi.*

Böylesine iyi bir yüzücüyken boğulamazdı.

"Bir tane daha!" deyip tekrar suya daldı.

On saniye geçti.

Yirmi.

Otuz.

Ah. Tanrım.

Yüzeye çıkmıyordu.

Titreyen ayaklarımla ayağa kalktığımda ceket yere düştü.

"A-Aiden?" Yavaşça iskelenin kenarına yaklaşırken, kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. "Komik değil, Aiden!"

Cevap yoktu.

Ah, Tanrım. Hayır.

Ah, lütfen. Aiden da ölemezdi.

Lütfen. Lütfen.

"Aiden!" diye cıyakladım. "Oyun oynamayı kes!"

Sudan çıkmıyordu. Boğuluyordu. Eli gibi.

Tıpkı Eli gibi.

Hayır.

Ayakkabılarımı çıkardım. Hareketlerim çılgınca olsa da durmadım. Ölmesine izin vermeyecektim.

Aiden da ölemezdi.

Onu bulmak uğruna ölmem, umurumda olmazdı. Göl suyu da korkularım da kahrolsun.

Bir el, ayak bileğimi kavradığında çığlık attım.

Aiden'ın ıslak suratı yüzeye çıkarken, yanıma sıçramak için iskeleyi kullandı. Onu dikkatle izledim, gözlerime yaşlar doluyordu. "B-Buradasın."

Daha yakına geldi. Göğsü suyla parlıyordu, saçları yüzünün yan tarafına yapışmıştı. "Sorun ne..."

Kollarımı beline dolayıp yüzümü göğsüne bastırdım. "Abimi aynen böyle kaybettim! Eli böyle boğuldu!"

"Bunu bilmiyordum. Seni korkutmak istemedim."

Boğazımdan bir hıçkırık koptu. "Bunu bir daha sakın yapma! Öldüğünü sandım. Ölürsen, ne yaparım?"

Islak parmakları saçlarımı okşuyordu, beni kendine daha da çekti. "Bu, benden kurtulacağın anlamına gelir ve bu fikri sevmedim."

Göğsünde gülerken, kokusunu içime çektim. "Sen uslanmazsın."

"Seninle mi?" Başımın tepesini öptü. "Asla, tatlım."

Ona bakmak için geri çekildim.

Beni tuhaf bir bakışla izliyordu. Takıntıyla birleşmiş şefkat gibiydi. Aiden'ın bana bir süredir takıntılı olduğunu biliyordum ancak benim de ona ne kadar takıntılı olduğumu daha yeni fark ediyordum.

Benden kurtulmasına izin vermemin imkânı yoktu. Onu bodrumda gördüğüm andan beri, benim olduğu hissine sahiptim.

Sadece benim.

Saçlarını geriye taramak için uzandım. "Beni incitecek misin, Aiden?"

"Belki."

"Belki mi?" derken tıkandım.

Aiden avucumu kendininkine aldı, düz şekilde kalbinin üzerinde koydu. "Ben seçimimi çoktan yaptım, Elsa. Seni seçiyorum. Şimdi, senin sıran." Elimi yüzüne götürüp öptü. "Benimle ol, bana karşı değil. Beni seç."

Ah, siktir.

Sanırım bayılacaktım.

"Beni mi *seçtin*?"

Kafasını salladı.

"Dün dediklerimde ciddiydim." Derin nefesler aldım, sözcükler boğazımı yakıyordu. "Seni seviyorum."

Parmağını ağzımın önüne koydu. "Yapma."

Parmağını çekerken kaşlarım sorgulayıcı şekilde çatıldı. "Neyi yapmayayım?"

"Kastetmediğin şeyler söyleme."

"Hislerimi gayet iyi biliyorum, teşekkürler," diye çıkıştım. Ona hislerimi açarken bile, şerefsiz herif beni sinirlendirmeyi başarıyordu.

"Belki de bilmiyorsun."

"Karşılığında senin de söylemeni istemedim ama bana nasıl hissedeceğimi söylemezsin, pislik."

Ayakkabılarımı giyip ceketi aldım, eve doğru hızla ilerlemeye başladım.

O kadar öfkeliydim ki ağaçların arasında yolumu bulmam zaman aldı.

Peki. Belki de kaybolmuştum. Ne olmuş yani?

Aiden bana yetiştiğinde pantolonu zar zor kapatılmıştı, saçları da ıslak bir karmaşaydı. Ceketi açıktı, gömleği güç bela iliklenmişti.

Tam tersi yönü işaret etti. "Ev o tarafta."

"Bunu biliyorum," diye çıkıştım.

Sinir bozucu şekilde gülümsedi. "Kesin öyledir, tatlım."

Onu itip geçmeye yeltendim ancak kalçalarımı kavradı, parmakları sırnaşıktı.

"Bırak beni. Şu an sana sinirliyim."

Burnunu yanağıma sürttü. "Sana söyledim, ben sana dokunurken birbirimize sinirli olabiliriz."

O burnunu boğazımdan aşağı indirirken eridim. Bedenim canlanmıştı.

"Neden seni sevmemi istemiyorsun?" diye fısıldadım.

"Beni sevmek dönüşü olmayan bir yol, tatlım. Asla geri gidemezsin. Asla aşktan kopamazsın. Bu kalıcı ve ömür boyu."

Nedense, bu kelimeler beni yapmaları gerektiği gibi korkutmuyordu. Sanki neredeyse bunların hepsine sahip olmak istiyordum.

"Sözünden dönmeyeceğine yemin et." Elini boğazıma dolayarak nabız noktamı okşadı.

"Yemin ederim."

Dudaklarını benimkilere bastırdı. Öpücüğünün tadı sızının ve çaresizliğin tatlı, acı teslimiyeti gibiydi. Bunların hepsini istiyordum. O verdiği sürece, alacaktım.

Aiden'a olan sevgim yeni başlamamıştı. Onu bodrumda bulduğum anda başlamıştı. Sekiz yıl boyunca beklemeye alınmış, onu REO'da ilk gördüğümde devam etmişti. Beni ilk bakışta ele geçirmişti.

Geçtiğimiz iki yıl boyunca ondan nefret etsem de onun hep farkındaydım. Karanlık bakışlarının. Sessiz deliliğinin. Bu senenin başında, farkındalık daha fazlasına dönüşmüştü.

İlk yağmur damlaları burnuma düştü.

Kıkırdayarak geri çekildim. "Hadi geri gidelim."

"Ben burada iyiyim." Beni tekrar öpmeye başladı.

Elimi göğsüne koyarak onu durdurdum. "İçeride istediğin her şeyi yapmana izin vereceğim."

Kaşını kaldırdı. "Her şeyi mi?"

Kafamı salladım.

"Bana bu *her şey* seçeneğini sunmamalıydın. Şimdi bittin sen, tatlım."

Belki de bu yüzden ona her şeyi yapabileceğini söylemiştim. Ne yapacağını düşündüğümde, içim heyecanla doldu.

Elini elime aldım, eve doğru koştuk. Gülerek arka kapıdan içeri girdik. Aslında, tek gülen bendim. Aiden, yoğunluğuyla beni izliyordu.

Bu yoğunluk eskiden beni boğardı ancak şimdi kalbimi ısıtıyor, içimi rahatlatıyordu.

Oturma odasından tıkırtılar geldiğinde, Aiden bana doğru atıldı. İkimizin de dikkati sese döndü.

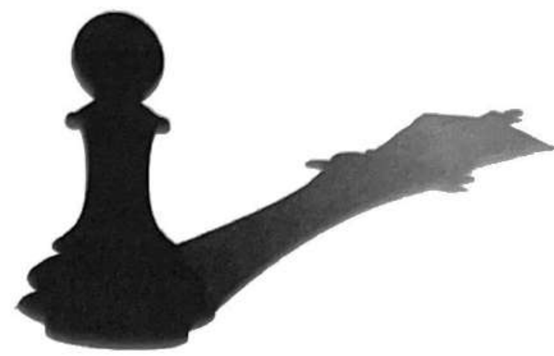
Koltukta oturan iki kişinin görüntüsüyle, Aiden da ben de donakaldık.

Jonathan ve Silver.

Jonathan bize gülümsese de zalimceydi.

"Bize katılmanız ne hoş. Oturun. Verecek haberlerimiz var."

Kırkıncı Bölüm

Elsa

Jonathan'la Silver buradaydı.

Olduğum yerde kalırken, bu bilgiyi sindirmeye çalıştım.

Jonathan, sarayındaki bir kral gibi odanın baş köşesindeki sandalyeye oturdu.

Silver onun çaprazında oturmuş, kusacak gibi görünüyordu. Katı parmaklarla telefonunu kavrarken teni soluktu.

Arkamı dönüp buradan çıkma dürtüsü beni boğuyordu. Kanımda dolaşıp tenimin altında kaşıntı yaratıyordu. Bu dürtüye teslim olmadım. Korkum beni tüketmeyecekti.

Jonathan'ın korkutucu olduğunu söylemek az kaldırdı. Korkutucu olmanın yanı sıra, beni tek kelimesiyle ezebiliyordu da.

Hayatımı cehenneme çevirebiliyordu.

Seni seçiyorum.

Aiden'ın sözleri, havai fişek misali göğsümde patladı. Aiden beni seçmişti. Jonathan artık beni korkutamazdı.

Geçen sefer, Aiden'ın arkasına saklanmıştım. Bugün, yanında durup Jonathan'la Silver'ın bakışlarına karşılık veriyordum.

Beni korkutmuyorlardı.

Geçmişimi tamamen çözememiş olabilirdim ama çözecektim. Bunu yanımda Aiden varken yapmayı seçiyordum.

Bu yalnızca benim geçmişim değildi.

Bizim geçmişimizdi.

Düşüncelerimle eş zamanlıymış gibi, Aiden elimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. Ona gülümsediğimde, bana kafasıyla küçük bir onay verdi.

Birlikte.

Bu işte birlikteydik.

"Levi'ın sana burada istenmediğini söylediğini sanıyordum." Aiden ifadesizce babasına baktı, sonra dikkatini Silver'a çevirdi. "Sen de Queens. Gidin."

"Yavaş ol, bakalım." Jonathan sakin görünüyordu. Çok sakin. Aiden'ın saldırmadan önce gösterdiği sakinlik gibiydi. Belki de bu taktiği babasından öğrenmişti.

Avının peşine düşen avcı gibiydi, onu canlı canlı yemeden durmayacaktı.

"O eli bırak," dedi Jonathan oğluna.

Aiden cevap olarak tutuşunu sıkılaştırdı.

Göğsümdeki bir şey serbest kalmıştı.

Aiden'ı REO'da ilk gördüğümde, içinde tırmalayarak dışarı çıkmaya çalışan bir mahkûm vardı. O mahkûm, şimdi serbest kalmıştı.

O zamanın aksine, Aiden beni mahvetme peşinde değildi.

Hayır.

Söz verdiği gibi beni koruyordu.

Aiden King'in kahramanım olacağı bir günün geleceğini kim bilebilirdi?

Jonathan'ın dikkati tekrar bana döndü. "Peki ya sen, *Steel*?"

İsmimi tıslama şekli gözümden kaçmadı.

Kafamı dikleştirdim. "Steel olsam da olmasam da senden emir almak için doğmadım."

"İlginç." Jonathan'ın karanlık bakışları, benden Aiden'a geçti, tekrar bana dönerken saklı anlamı bulmak istiyormuş gibiydi. Ya da Aiden'ın genellikle yaptığı gibi zayıflık arıyordu.

Tüm bu süre boyunca, Silver bakışlarını bile kaldırmadan olduğu yerde oturuyordu. Buraya gelmeye zorlanmış gibiydi.

"Ailenin oğlumu kaçırıp ona on gün işkence ettiğini biliyor musun?" Kayıtsız sözleri, doğrudan kalbime bıçak gibi saplandı.

"Biliyor." Aiden sakin kaldı, hiçbir duygu göstermiyordu.

"Sanırım, anneni o seni bulmaya çalışırken kaybettiğini de biliyor." Jonathan öne eğildi. "Sen ne biçim bir canavarsın ki bu kadar şeyden sonra hâlâ oğluma tutunuyorsun?"

Nefesim sığlaştı, bir yanım ona inanıyordu. Bu yanım, ayrıca Aiden bana baktığında yalnızca annemi gördüğünü düşünüyordu.

İşkencecisi.

Cehennemi.

Canavarı.

İçimden kendimi sarstım. Jonathan elinden geleni ardına koymayabilirdi ama oyunlarına kanmayacaktım.

Aiden'la benim hikâyemiz peri masalı gibi başlamamış olabilirdi, yine de karanlık geçmişimiz tüm benliğimiz değildi. Kimsenin –Jonathan da dahil– aramıza girme hakkı yoktu.

"Geçmiş bizi tanımlamaz," dedim ona. "Önümüzde bir gelecek var."

"Bundan emin misin?" Jonathan kafasını yana eğerek Aiden'ın bakışlarıyla buluştu. "Neden hayatta olduğunu biliyor mu?"

"Jonathan," dedi Aiden, belirgin bir tehditle.

"Evet, bu doğru ifade, oğlum." Jonathan gülümsedi. "Maalesef, hiç şansın kalmadı. Sana bir şans verdim, sen de reddettin. Şimdi, oynama sırası bende."

"Neden bahsediyor?" Aiden'a kaşlarımı çattım.

"Önünde geleceğin olduğunu söyledin, Steel ama şu var ki; Aiden'la bir geleceğin yok." Ayağa kalktı, elini isteksizce tutan Silver'a uzattı. "Çünkü zaten Silver'la nişanlı."

Bakışlarım Silver, Jonathan ve Aiden'ın arasında gidip

gelirken, kanım damarlarımda daha hızlı akmaya başladı. Aiden'ın çenesi kasılsa da bir şey demedi.

"Bu doğru mu?" diye fısıldadım.

Şaka olmalıydı.

Jonathan'la Silver, bunu beni önemsiz hissettirmek için planlamıştı. Aiden bu şakaya karşılık verecekti. Bunun bir oyun olduğunu, sadece bana ait olduğunu söyleyecekti.

O benimdi.

Ona uzun süre baksam da bir şey söylemiyordu.

Neden hiçbir şey söylemiyordu?

"Yalan, değil mi?" Sesim zar zor duyuluyordu.

"Bu oyundaki tek yalan sensin, Steel." Jonathan gülümsedi. "Silver başından beri, King soyadının kraliçesiydi."

Hayır.

Dalga geçiyor olmalıydı.

Öyle olmak zorundaydı.

Aiden neden hiçbir şey söylemiyordu. O yalan söylemezdi; bu yüzden inkâr ederse, onların yalancı olduğu anlamına gelirdi. Fakat... inkâr etmiyordu çünkü doğruydu.

Zil çaldı. Silver, elini Jonathan'ınkinden çekti. "Ben açarım. Cole olmalı." Sonra kapıya doğru döndü.

Hâlâ babasıyla göz temasını sürdüren Aiden'ı izlemeye devam ettim.

"Aiden?"

"Söyle ona, oğlum," diye üsteledi Jonathan. "Başından beri bir oyun olduğunu bilmeye hakkı var."

"Burada ne yapıyorsun?" Ön kapıdan Silver'ın sesi geldi.

Knox yanındaki orta yaşlı, uzun boylu adamla birlikte içeri girdi.

Jonathan'ın gülümsemesi soldu.

"Knox, sen ne...?" Adamın yüzüne odaklandığımda sözlerim kesildi.

Tıpkı hatıralarımdaki gibi vücuduna oturan, siyah bir takım elbise giymişti. Yüksek elmacık kemikleri. Kare çene yapısı. Koyu kahverengi gözler. Kestane rengi saçlar.

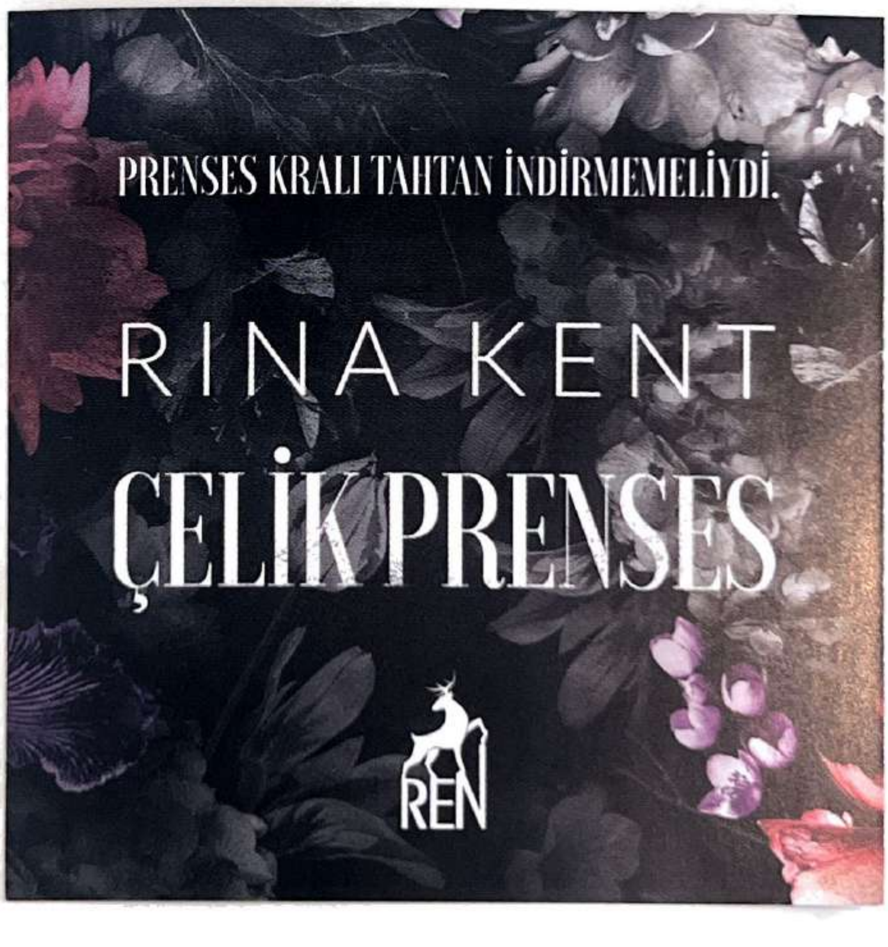
Bu oydu.

Rüya ya da kâbus görmüyordum.

Gerçekten oydu.

Derin, tanıdık sesi çocukluğumdaki bir ninni gibi etrafımda dolandı. "Doğum günün kutlu olsun, prenses. Eve gitme vaktimiz geldi."

"B-Baba?"

Hikâye, Aiden ve Elsa'nın son kitabı olan Çarpık Krallık'ta devam edecek.